

ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1979 ★ ΤΕΥΧΟΣ 1

Τ Α Μ Α Γ Ο Υ Λ Ι Λ Ν Α
 Τριμηνιαίο περιοδικό
 Πανελλήνιου Συλλόγου
 Μαγουλιανιτῶν

ΕΤΟΣ Ι . ΤΕΥΧΟΣ Ι
 ΟΚ/ΒΡΙΟΣ.Ν/ΒΡΙΟΣ.Δ/ΜΒΡΙΟΣ 1979

Ε Κ Δ Ο Σ Η

Ιανελλήνιος Σύλλογος
 Μαγουλιανιτῶν

• ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ		
ΙΣΤΟΡΙΑ		
ΠΑΡΑΔΟΣΗ		ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΙ ΙΤΡΟΠΗ
ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ		Διοικητικό Συμβούλιο
• ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ		
ΣΧΟΛΕΙΑ		
ΚΟΙΝ. ΧΩΡΟΙ		ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
• ΔΗΜ. ΥΓΗΡΕΣΙΕΣ		Στάθης Κ. Κόλλιας
• ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ		‘Υπάτης Ι8
ΣΕΝΟΔΟΧΕΙΑ		Ν.Σεπέδλια-”Αθήνα
ΚΑΜΠΙΓΚ		τηλ. 5730346
ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ		
• ΑΡΧΑΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ		
ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ		ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ		πλατεία ‘ΟρονοίαςΙΟ
• ΤΟΧΟΝΥΜΙΑ		‘Αθήνα
ΕΩΚΚΑΗΣΙΑ		
ΒΡΥΣΕΣ		
ΣΙΛΑΙΣΣ		
• ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ		
ΠΟΙΗΜΑΤΑ		
ΣΑΤΥΡΕΣ		
ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ		ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ		
• ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ		
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ		- ‘Η Σφίγγα τῆς ‘Αγίας
ΚΑΙΣΕΤΑΝΑΙΟΙ		’Ελεούσας (ύφομ. I345, φωτ. I8.8.77)
• ΣΥΛΛΟΓΟΙ		- Τό ’Αργυρόκαστρο μέ τό
ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΙ		ξωκιλήσι τοῦ ‘Αγίου Γεωργίου
• ΔΩΡΗΤΕΣ		(ύφομ. I448, φωτ. I8.8.77)
ΕΥΧΡΤΕΤΕΣ		’Από τό φωτογραφικό ’Αρχεῖο
• ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ		Λιμιλιανοῦ ’Ιλεξόπουλου

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	ΣΕΛΙΣ	I
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΛΑΝΤΑ	"	3
ΓΡΑΦΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ	"	4
ΣΤΟΥ ΖΕΡΒΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΛΤΟ	"	6
ΟΔΟΙ ΗΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ	"	10
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ	"	13
ΤΟ ΣΚΟΡΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ	"	14
ΟΤΙ ΕΧΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΑΠ' ΤΑ ΜΑΓΟΥΔΑΝΑ ..	"	19
ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΟΙΚΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ...	"	20
ΤΟ ΤΑΜΑ ΣΤΟΝ ΑΗ ΛΙΔ	"	23
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ	"	26
ΕΥΧΕΣ	"	34
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΛΑΝΤΑ	"	35
Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ	"	37
ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΘΑΡΡΕΤΑ	"	39
ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ	"	43
ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ...	"	44
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ	"	55
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ	"	58
ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΔΔΑΓΟΥ ...	"	66
ΚΟΥΒΕΝΤΣΥΛΕΣ	"	69
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ	"	73
ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ	"	74
ΠΡΟΣΛΗΗΣΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΔΕΥΣΗΣ	"	75
ΗΛΕΙ Ο ΠΑΛΙΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ	"	76

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

- Θέτοντας σήμερα σέ κυκλοφορία, πρός χάρη τῶν ἀγαπητῶν μας συγχωριανῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ χωριοῦ μας, τό πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας, αἰσθανόμαστε μεγάλη χαρά καὶ βρύθειά ικανοποίηση, γιατί πιστεύουμε, ὅτι ἐκπληρώνουμε ἔναν μεγάλο σκοπό καὶ ἔναν παλαιό πόθο νάθε Μαγουλιανίτη.

· Η ἔλλειψη ἐνός ὑπεύθυνου ἔντυπου, δργάνου τοῦ Συλλόγου μας, εἶχε ἐπισημανθεῖ ἀπό τίς πρῶτες κιόλας ἡμέρες τῆς θητείας τοῦ Συμβουλίου μας καὶ ἀπό τότε, τό ἔντυπο αὐτό πού τώρα διαβάζεις ἀγαπητέ Μαγουλιανίτη, εἶχε ἀποτελέσει μόνιμο πόθο, στόχο καὶ ἐπιδίωξη τῆς Διοικήσεως τοῦ Συλλόγου μας.

· Ο πόθος αὐτός πραγματοποιεῖται καὶ ἡ ἐπιδίωξη αὐτῇ παίρνει σάρια καὶ δστᾶ, σέ πενσμα τῶν διαφόρων καὶ ὄχι λίγων δυσκολιῶν, πού δμως παραμερίσθηκαν εύτυχῶς, μέ τή δύναμη τῆς μεγάλης ἀγάπης γιά τό χωριό μας καὶ τῆς ἐπίπονης ἐργασίας ὅλων ἐκείνων, πού ἔχουν τή μεγάλη τιμή καὶ τή μεγαλύτερη εύθύνη τῆς καθοδήγησης τῶν τυχῶν τοῦ Συλλόγου.

· Η ἕκδοση αὐτή ὑπαγορεύθηκε ἀ.ό τήν ἕκδηλη ἀνάγκη νά ὑπάρχειν ἔνα ἐπίσημο μέσο : 1. στενῆς ἐπικοινωνίας, ἐπαφῆς καὶ συνεργασίας, σέ πλατειά ηλίμανα, μεταξύ τῶν Μαγουλιανιτῶν καὶ τοῦ Συλλόγου, ηαθώς καὶ τῶν δύο Συμβουλίων των, δλλά καὶ πέρα ἀπ' αὐτό καὶ μεταξύ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Συλλόγων, ηαθώς καὶ τῶν μεγαλυτέρων 'Ἐνώσεων καὶ 'Ομοσπονδιῶν τοῦ Νομοῦ μας.

2. ὑπεύθυνης ἐνημέρωσης καὶ πληροφόρησης πάνω στήν πορεία τῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν καὶ τῶν δύο Συμβουλίων, σχετικά μέ τόν προγραμματισμό, τήν προώθηση καὶ τήν πραγματοποίηση τῶν ἐνεργειῶν, γιά ὁφέλεια τοῦ χωριοῦ, σέ ηάθε τομέα δραστηριότητας καὶ 3. διατήρησης τῆς ἐνότητας καὶ τῆς συνοχῆς μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου.

Αὐτή τήν ἀνάγκη πιστεύουμε, ὅτι θεραπεύει τό περιοδικό μας καὶ γι' αὐτό, ἐλπίδα καὶ προσδοκία μας εἶναι, ὅτι ἡ

κοπιαστική αύτή προσπάθειά μας θέτυχει της άνάλογης έμπιμησης και διατί τό προϊόν αύτης της προσπάθειας, όταν ούποδεχθεί μέ εύχαριστηση ιάθε Μαγουλιανίτης και θά τό περιβάλλει μέ τήν ἀγάπη του.

Ἄφοῦ πραγματοποιηθεῖ ἡ π. οσδοκία αύτή, τότε θά μποροῦμε νά πιστεύουμε, διτι τό περιοδικό αύτό θά ἀποτελέσει ἔνα λαμπρό σταθμό στήν ‘Ιστορία τοῦ Συλλόγου μας, γιατί ο ί στῆλες του θά ἀνοίξουν δρίζοντες γόνιμης και ἀποτελεσματικής συνεργασίας, μεταξύ ἐκείνων πού θέλουν και μποροῦν, νά συμβάλλουν θετικά - ιάθε ἔνας μέ τόν τρόπο του και κατά τό ποσοστό του - στήν εύόδωση αύτης της προσπάθειας.

Καί ἡ θέληση αύτή και ἡ δυνατότητα αύτή μπορεῖ και πρέπει νά ὑλοποιηθεῖ, για’ αύτό παράλησή μας εἶναι, φίλε συγχωιανέ, δποιος και ἀν εἶσαι, δπου ηι ἀν βρίσκεσαι, νά σέ ἔχουμε πολύτιμο συμπαραστάτη και πιστό συνοδοιπόρο στόν ἄρατο δρόμο πού τώρα χαράζουμε.

Μᾶς ἐνώνει δλους δ ιοινός πόθος και οι καρδιές μας χτυποῦν στόν ἴδιο ρυθμό τή λαχτάρα και τή νοσταλγία γιά τά Μργούλιανα.

Ἄς ἀγαπήσουμε δλοι τό περιοδικό μας και ἀς μήν διστάσουμε νά δώσουμε δ καθένας διτι μπορεῖ για’ αύτό.

Διάφορες Λαογραφικές μελέτες, παλαιά χειρόγραφα ἡ ἔντυπα, δπιας παλαιά συμβόλαια ή παλαιά Βιβλία ή.λ.π., παλαιές ‘Ιστορίες τοῦ χιριοῦ, Μαγουλιανίτικα τραγούδια ἡ ἀνένδοτα, παροιμίες και φράσεις πού ὑπάρχει ιένδυνος νά ξεχαστοῦν ή.λ.π., ἀποτελοῦν πολύτιμα στοιχεῖα γιά τό περιοδικό μας και γιά τό ‘Αρχεῖο τοῦ Συλλόγου μας, ἀλλάς και γιά τόν μελλοντικό ίστορικό τοῦ χωριοῦ μας και παρακλοῦμε ιάθε ιαλό Μαγουλιανίτη νά μᾶς βοηθήσει στέλνοντάς μας τέτοια στοιχεῖα πού τυχόν ἔχει.

Ωφέλιμες ἐπίσης θά μᾶς εἶναι ὑποδείζεις σας γιά τήν βελτίωση τοῦ περιοδικοῦμας, ἐργασίες σας γιά δημοσίευση (πεζά, ποιήματα, λαογραφικά, στοχασμοί, ἀναμνήσεις ή.λ.π.)

Η βοήθεια σας αύτή και ἡ ἀγάπη σας γιά τό περιοδικό, οά εἶναι γιά ἔμᾶς ἡ μεγαλύτερη ἀμοιβή τῶν προσπαθειῶν μας και ἡ ιαλλίτερη ἐγγύηση γιά τήν δμαλή και ἀνεμπόδιστη συνέχιση τής ἐνδόσεως και τής μακροζωίας του.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΚΛΑΝΤΑ

Καλήν ήμέραν ἄρχοντες
ἄν εἴναι ὁ δρισμός σας
Χριστοῦ τήν θείαν Γέννησιν
νά εἰπῶ στ' ἀρχοντικό σας

Χριστός γεννᾶται σήμερον
ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει.
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται
χαίρει ἡ ητίσις ὅλη.

Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται
ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων
ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν
καί ποιητής τῶν ὅλων...

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΚΑΙ ΤΟ

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΕΥΧΟΝΤΑΙ

στούς ἀπανταχοῦ Μαγουλιανίτες, στούς συγγενεῖς καί στούς
φίλους τους,

ΤΡΑΦΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ...

Από τότε την πλοκάσταση της παρδιᾶς, παίρνει τή δύναμη τοῦτο τό ξέντυπο φτωχό καί ἀπέριττο στά πρῶτα του δειλά βήματα, γιά νά γίνει ὁ συνδετικός μοίκος καί τό μέσο ἐπικοινωνίας τῶν συμπατριωτῶν, τῶν ἔδω καί τῆς διασπορᾶς. Νά φέρει μηνύματα· νά σφίζει τά χαλαρωμένα νέματα πού δένουν, συγγενεῖς φίλους, συμπατριώτες· νά δημιουργήσει μεταξύ μας κοινά ξένυταφέροντα γιά τήν προκοπή καί ἀναβίωση τοῦ τόπου μας. Νά μᾶς ζεκευράσει ἀλό τό ἄγχος τῆς τεχνοκρατικῆς ἐποχῆς. Νά μᾶς ἀπαλύνει τό συναίσθημα πού δύλισμός τό έχει σκληρύνει.

Ἐλπίζουμε, δτι θά μᾶς βοηθήσει νά διατηρήσουμε τίς διαυθρώπινες σχέσεις μας, τά ήθη μας, νά διασώσουμε καί νά διαδόσουμε τή ζωντανή μας παράδοση, τά τραγούδια μας, τήν αληρονομιά μας.

Γι' αὐτούς; πού βρέθηκαν, στῆς ζενιτειᾶς τήν μρύα ἀγκαλιά, σ' αὐτούς πού δίνουν τό "παρών" τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς στά πέρατα τοῦ κόσμου καί πού ἀπόχτησαν ξνετη ζωή, τοῦτο τό ξέντυπο, πιστεύουμε δτι θά τούς θυμίσει ἐκεῖνα τά χρόνια, τά σκληρά, τήν "ξντιμη πενία", τήν στέρηση, τήν ἀνέχεια. Τή χαρά τῆς γιορτῆς μέ τίς λίγες μικροχαρές. Τή λύπη καί τό μοιρολόγι τοῦ θανάτου μέ τά πολλά δάκρυα... τῆς ὀρφάνειας τόν καύμδ... χρόνια πού έφυγαν ἀνεπιστρεπτί...

Πόση δύναμη χαραχτῆρα εἶχε ἐκείνη ἡ γενιά...

Ἔχουμε πολλές ἐλπίδες δτι τό ξέντυπο τοῦτο, θά γίνει σύντροφος τῶν γερατειῶν, ἐλπίδα τῶν ζενητεμένων, ἐγκόλπιο τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων μας, μέσο ἀλληλογραφίας καί ἐπικοινωνίας συμπατριωτῶν καί φίλων - κάτι πού θά ἀποτελεσει δαση στήν ἐρημιά τῆς φυχικῆς ἀπομόνωσης πού εἶναι συνέπεια καί σύνδρομο τῶν καιρῶν - ἀφοῦ σκοπός καί στόχος του. Ή, εἶναι : ἡ ἐνημέρωση, ἡ πληροφόρηση τωρινῶν γεγονότων, ἀναβίωση περασμένων, ἡ κοινή συνεργασία γιά προσπάθεια λύσης τῶν προβλημάτων τοῦ χωριοῦ μας, ἡ προβολή τῆς πολιτιστικῆς μας μνήμης καί ἡ φροντίδα γιά τή διατήρηση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος τοῦ χωριοῦ μας σέ συνεργασία μέ ἀρμοδίους παράγοντες.

Χρέος μας, νά τοῦ προσφέρουμε ήθινή καί υλική συμπαράσταση, γιά νά πετύχει τό ποθητό ἀποτέλεσμα.

Πανούλα Βραχνοῦ - Ἀναγνωστοπούλου

Σ Ο Φ Α Λ Ο Γ Ι Α

Πολιτεία πού δέν ἔχει γιά βάση της τήν παιδεία, εἶναι οἰνοδομή πάνω στήν ἄμμο.

Κοραῆς.

Εύλογημένα νάναι τά χέρια, πού ἔχουν ρυζιέσει ἀπό τήν δουλειά.

Ράσσελ.

Καμιαά δουλειά δέν εἶναι ντροπή. Ντροπή εἶναι ἡ τεμπελιά.

Ησίοδος.

"Οταν μιλᾶνε δύο ἀνθρώποι, κι δένας θυμώσει ζαφνιά, ἐκεῖνος πού ἐγκαταλείπει τή συζήτηση εἶναι δ σοφός.

Εύρυνιδης.

"Ολες σου τίς πράλεις νά τίς κάνεις σάν νά σέ παραμολουθῇ ὅλος δέκατος.

Ισοκράτης.

ΟΙ ΟΓΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΤΟΛΟΥ ΜΑΣ . . .

ΣΤΟΥ ΖΕΡΒΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΛΤΟ

τοῦ Αἰμ. Ἀλεξοπόύλου

Θέλεις νά γνωίσεις Μαγουλιανίτικες ὁμορφιές ;
Δέν ἔχεις παρά νά πάρεις τό παλιό μονοπάτι τοῦ Βαλτεσινίου καὶ νί πᾶς πίσω στοῦ Ζερβοῦ καὶ στό Βάλτο.

"Ἄς ἐπισκεψθοῦμε ὅλοι μας τά καλοκαίρια τίς φυσικές ὁμορφιές τοῦ χωριοῦ μας, νά μάθουμε τόν τόπο μας καὶ νά ἀπολαύσουμε τ' ἀγαθά τῆς φύσης, μαζί μέ τά παιδιά μας, γιά νά λένε κι αὐτά σάν μεγαλώσουν ἐκείνη τήν παροιμιώνη φράση " κι ἔγώ ἐν τῇ 'Δριαδίᾳ".

Βεκινώντας λοιπόν ἔνα λύγουστιάτικο πρωΐνο ἀπό τά 1270 μέτρα τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ μας, παίρνουμε τό δρόμο τοῦ Φωτάκου καὶ ἀνηφορίζοντας κατά τέ σπίτι τοῦ Στρατηγοῦ Δημητριοῦ, φθάνουμε στό χωράφι τοῦ Σπυρούλια - στήν Κανακόλακα.

Βρισκόμαστε στή Βορινή διάβαση τοῦ χωριοῦ στά 1320 μέτρα. Εδῶ στίς 15 'Ιουλίου τοῦ 1825, μέ ἀθάνατες πράξεις ἡρωϊσμοῦ, ἔγινε ἡ τελευταία ἀντίσταση τῶν Μαγουλιανιτῶν κατά τοῦ 'Ιμβραήμ, μέ ἀρχηγό τόν Κολοκοτρώνη, πού στεκόταν κατάραχα καβάλα στ' ἄλογό του.

'Αμολουθώντας τό διόδιο τῆς Λάστας, ἀνάμεσα στίς Κορυφές καὶ τό 'Αργυρόνιαστρό, φθάνουμε σέ λίγο στή θέση πού ἦταν παλιά τό εἰκονοστάσι τ' "Αγιωργοῦ. Πίσω μας ἀφήνουμε τό χωρίο μας νά βυθίζεται στίς βουνοπλαγιές τοῦ Μαινάλου καὶ μπροστά μας ἔνας ἄλλος δρίζοντας ζεπροβάλλει στό βάθος ὡς πέρα τά βανά τῆς Ζήριας καὶ τοῦ Χελμοῦ. Στρίβοντας ἀριστερά παίρνουμε τό μονοπάτι τοῦ Ζερβοῦ. Οἱ πρῶτες ἡλιαχτίδες καλωσορίζουν τόν ἔρχομό μας μαζί μέ τό δροσερό ἀεράκι τῆς αύγης, πού δροσίζει ἀπαλά τό προσωπό μας. Μέ δυσκολία ζεχωρίζουμε τό χορταριασμένο μονοπάτι, πού ἀνάμεσα στά μισος ζεραμένα χορτάρια του ζεπροβάλλουν στρογγυλεμένες πέτρες, μάρτυρες καὶ ὁδηγοί τῆς μακριχρόνιας θιαδρομῆς.

Κατημορίζοντας δίπλα στό χωράφι τοῦ Γιαβῆ συναντᾶμε τό ιόνικυνόχωμα τοῦ βωξίτη, ἔνα ζεχωριστό ἀγνάντεμα τῆς περιοχῆς τοῦ Ζερβοῦ. Βρισκόμαστε ἀπό τό ἄλλο μέρος τοῦ χωριοῦ κατά το βοιά, ἀνάμεσα στίς Κορυφές, τό 'Αργυρόνιαστρο καὶ τό

Βοϊδοκούλι. "Όλα είναι ιαταπράσινα. Τά δασωμένα βουνά μέ τή λαμπρότητα τῆς ηρασινάδας, στά χαμηλότερα μέρη τῶν πλαγιῶν σμύγουν μέ τίς καρυές, πού φύτεφαν οἱ χωριανοί μας.

"Ισως είναι ἡ πιό πετυχημένη προσπάθεια δενδροφύτευσης τοῦ τόπου μας μέ καρυές πού ἄρχισε προπολεμικά ἀπό τό Βάλτο ιαί ἐπεκτάθηκε μεταπολεμικά σέ όλα τά χωράφια ἀπό τήν Ἐλάζισμε τοῦ Ζερβοῦ.

"Η δεντροφυτευμένη ἔκταση ξεπερνάει τά 200 στρέμματα, ἔχουν φυτευτεῖ περισσότερες ἀπό 1000 καρυές ιαί ἡ παραγωγή τους σήμερα φθάνει τίς 3000 κιλά καρύδια.

"Ἐπειδή στήν περιφέρειά μας εύδοκιμοῦν οἱ καρυές, οἱ ιαστανιές, ἡ ρίγανη, ἡ λεβάντα, θά πρέπει όλοι μας νά καλλιεργήσουμε τά χωράφια πού ἀφήσαμε, ἀκόμη ιαί μέ ἔλατα γιά χριστουγεννιάτικα δέντρα. Σέ μιά τέτοια προσπάθεια θά ἔχουμε ιαί τήν ἐνίσχυση τοῦ ιράτους πού ἐπιδοτεῖ τίς καλλιέργειες αύτές.

"Ἄς ιατεβοῦμε νά δοῦμε ἀπό ήοντά όλη αύτή τήν περιοχή. Οσο προγωροῦμε πρός τά ιάτω ὁ ιατήφορος γίνεται πιό ἀπότομος. Περνᾶμε τίς πρῶτες στροφές ιαί συναντᾶμε τίς μαμουναλιές πού χρόνια τώρα ριζωμένες σέ τοῦτο τόπο μᾶς θυμίζουν τά λόγια τῶν παλιῶν συγχωριανῶν μας πού ἔλεγάν "κουράστηκαν τά μουλάρια στίς μαμουναλίτσες", σάν ἔπαιρναν τήν ἀνηφόρα. Μᾶς θυμίζουν ἀκόμη τά παλιά χρόνια πού τρυπάγαμε τά χέρια μας τρώγοντας μαμούναλα.

Τό μονοπάτι συνεχίζει δμαλότερο τώρα ἀνάμεσα στά χωράφια τοῦ Κουβαρδᾶ, τοῦ Μαχαίρα ιαί τοῦ Μαρίτσα όπου συναντᾶμε ἀριστερά μας τά πρῶτα ἔλατα, στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ.

"Η βλάστηση γίνεται τώρα πιό πυνηή. Οἱ κορομηλιές, τά βάτα, οἱ μελιντζίνες, οἱ φτέρες ιλείνουν σχεδόν τό δρόμο μας ιαί τίποτα δέν μᾶς ἀφήνουν νά δοῦμε γύρω μας. Ξαφνικά ἀντικρύζουμε τή βρύση τοῦ Ζερβοῦ, ριζωμένη στό βράχο τοῦ Γιαβόγιανη ιατνη ἀπό τίς καρυές πού τήν ίσηιώνουν. Είναι ἀπό τίς πιό παλιές βρύσες τοῦ χωριοῦ μας πού ἔγινε στίς 21 Αύγουστου τοῦ 1862 ἀπό τόν Γιώργη Μανέτα. Κτίστηκε μέ πελεκημένες πέτρες ιαί σιεπάστηκε μέ μεγάλες πλάκες. Ἐχει τρεῖς καμάρες ιαί τρία πέτρινα βαθουλωτά σωληνάρια. Μέ ἔξοδα τοῦ Μήτσιου Δημόπουλου ιαί μέ τή φροντίδα τῆς ιοινότητας ἔγινε τό 1971 ἀνακαίνιση τής βρύσης χωρίς νά ἀλλάξει τό παλιό της σχέδιο. Γάνω ἀπό τήν μεσαία καμάρα τοποθετήθηκε ιαινούργια

πλάνα πού γράφει "ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΩΝ 1971". Δεξιά της έπαναποθετήθηκε ή παλιά πλάνα πού έγραφε "ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 21 1862 ΔΙ ΕΞΩΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΝΕΤΑ" έφοδη ζαναιγράφτηκε από τήν άρχη.

Ιώς πήρε ή βρύση τό όνομά της, μᾶς είναι άγνωστο, ίσως από ιάποιο Ζερβό πού τήν πρωτέχτισε ή είχε στό μέρος αύτό τά χωράφια του. Σήμερα έξανολουθοῦμε άκόμη νά λέμε πίσω στοῦ Ζερβοῦ ὅπως τούλεγαν καί παιότερα. Στό ήμερο-λόγιο τοῦ παπα-Γρηγόρη στίς 20 Σεπτεμβρίου 1902 διαβάζουμε: "...ἔπειτα ἐπίγα μέ τόν ουνμάρο τόν Μποτσιορή ἔδαπίσσο εἰς τοῦ Ζερβοῦ καί ἐξεπελέκισε ὅμτό φαλίδια ἐφορτώσαμε καί τό μουλάρι ζύλα καί ἡλιαμε.." . Γιά νά γίνουν τρία σωληνάρια στή βρύση τόν Αὔγουστο μήνα μᾶς μαρτυροῦν ὅτι τά χρόνια ἐκεῖνα τό νερό ήταν πολύ περισσότερο από σήμερα. "Οπως σέ ὅλες τίς βρύσες ἔτσι καί σ' αὐτή τά νερά βγαίνουν τώρα χαμηλότερα στά χωράφια τοῦ Μουτζούρη καί τοῦ Παντατζῆ. Η βρύση τοῦ Ζερβοῦ ἔχει πολύ ιρύ ονειρεται χαμηλότερα από τή βρύση τοῦ Κολοκανᾶ στό χωριό καί στό ίδιο περίπου ύψος μέ τή βρύση τῆς Κορφοζυλιᾶς. Τό νερό τῆς Βρύσης πρίν λίγα χρόνια ἔτρεχε στό διαγό δίπλα από τό δρόμο καί ἐφθανε μέχρι τό Βάλτο γιά τό πότισμα τῶν περιβολιῶν. Σήμερα ζλλαζαν τά πράγματα. Περιβόλια φυτεύουν μόνο λίγα στοῦ Ζερβοῦ, τό νερό δέν τρέχει πιά στό παλιό αὐλάκι καί δ διαγός ἔχει κλείσει από τίς πέτρες καί τά χώματα.

• Από τοῦ Ζερβοῦ φαίνεται τό μισοσβησμένο μονοπάτι πού ἀνηφορίζει γιά τοῦ Βασίλα τή λάκη καί τό όμορφο φασονέρι.

• Εμεῖς συνεχίζουμε τό δρόμο δίπλα στό χαλασμένο διαγό πού περνάει ἀνάμεσα στά χωράφια τοῦ Ιάτσιου, τοῦ Λιάτου Μάη, τοῦ Σπαῆ, τοῦ Κάβευρα καί φθάνουμε στό ζάγναντο τῆς Γλίνας. Τί ἀπερίγραπτο θέαμα..• απότομα βράχια μέ γαυρα, σφεντάμια, μελιούς καί πουρνάρια τυλιγμένα μέ κισσούς δρθώνονται μπροστά μας ἀνέμεσα στά ἔλατα καί τίς καρυές πού τά μέγεθός τους καί ή όμορφιά τους τά κάνουν ἐπιβλητικότερα.

• Εδώ είναι δ Βάλτος μέ τά ιρύα του νερέ καί τά 'Αλεξέϊα χωράφια. Κάτω από τά βράχια ήταν τό χωράφι τοῦ παπα-Μαρνέρα, πού τό 1899 ἀγόρασε ἔνας από τούς 'Αλεξέους, δ γέρο Παναγιώτης.

Τό όνομα τῆς ιεριοχῆς Βάλτος πιθανῶς νά προηλθε από τά ἔλη πού υπῆρχαν στά σημερινά χωράφια, αφοῦ τό μάζεμα τοῦ νεροῦ στή σημερινή πηγή εγινε προπολεμικά καί φυτεύτηκαν οι πρῶτες καρυές.

Στούς άπόμερους βράχους τοῦ Βάλτου ύπάρχουν πολλές σπηλιές πού στό πέρασμα τῶν κατακτητῶν κατέφυγαν οἱ Μαγουλιανίτες υά ιρυφτοῦν.

’Από τίς σπηλιές αύτές τέσσερες ἔταν ἔχυρωμένες πού οἱ τοῦχοι τους φαίνονται ἀκόμη μέχρι σήμερα. Στή μεγάλη σπηλιά ύπάρχει ἡ μισογκρεμισμένη ἀπό κορασάνι στέρνα τοῦ νεροῦ ηαί στή μικρή σπηλιά στό ήταν μέρος τοῦ τοίχου τό ἄνοιγμα τῆς ύπόγειας στοᾶς ἐξόδου. Δυστυχῶς ἀργότερα γκρέμισαν τοῖς τοίχους ἀπό τίς σπηλιές γιά νά μήν ιρύθονται μέσα οἱ ληστές. ’Αιόμα στά χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς χρησίμευσαν ηαί πάλι ως καταφύγια τῶν συγχωριανῶν μας πού θυμοῦνται ἀκόμη τή δύσιολη διαμονή τους σ’ αὐτές.

Ποτέ δέν θά ξεχάσουμε τά μέρη αύτά τοῦ χωριοῦ μας μέ τήν ἄγρια ηαί μεγαλοπρεπή ὁμορφιά τους. ’Ακόμη δέν θά ξεχάσουμε ηαί τούς συγχωριανούς μας ’Αποστόλη Δημόπουλο, Βασίλη ’Αλεξόπουλο, Βασίλη Κάβουρα, ’Ηλία Σταυρόπουλο, Γιάννη Δημόπουλο, Νήτσιο Δημόπουλο, Στάθη Κανελλόπουλο, Γιάννη Γιαβῆ, Κώστα Μαρίτσα, Δημητράκη Παπαγιαννακόπουλο, Γρηγόρη Κανελλόπουλο, πού ἔζησαν στά μέρη αύτά ηαί μᾶς τ’ ἀφησαν κληρονομιά.

”Οσοι δέν ἔχετε πάει στοῦ Ζερβοῦ ηαί στό Βάλτο ηοιτάξετε τίς πιό ήτω φωτογραφίες, ζως σᾶς ποῦν πολύ περισσότερα...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Μώρ' ΠΕΡΛΙΚΟΥΛΑ

- Μώρ' ιερδικούλα ὅμορφη κοσμοπερπατημένη,
αύτοῦ φηλά πού πέτεσαι ηαί χαμηλά ὥγναντεύεις
μήν εἶδες ιλέφτες πουθενά, ιλέφτες ιαπεταναίους ;
- ’Εφές προφές περάσανε κι ἀπ' τή δικιά μας στάνη,
μᾶς ιλέφαν πέντε πρόβατα κι ολλα πέντε ἔζη γίδια
μᾶς ιλέφαν ηαί τήν ιάλεσα τήν στερφοπροβατίνα;
πούχε τή χάντρα σιό λαιμό ηαί τό χοντρό τροκάνι.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

τῆς Πανούλας Βραχνοῦ - 'Αναγνωστοπούλου

- Καληνύχτα · καί τό πρωί στόν πλάτανο...
- Τί ὥρα ; - 5, γιά νά ἰδοῦμε τήν 'Ανατολή...
Εημέρωμα...

'Η συντροφιά βρίσκεται στ' ἀπένου 'Αλώνια... 'Απερίγραπτες οἱ ἐντυπώσεις... Τραβᾶμε τό δρόμο πρός τήν Λάστα. Κάτω, οἱ ζωμάχοι, ζεκινᾶν γιά τόν καθημερινό μόχθο... Βελάσματα..., γαυγίσματα, φωνές...

Φθάνουμε στήν ιακιά σκάλα. 'Αριστερά τοῦ Ζερβοῦ ἡ βρύση καί πάρα - κάτω δέ Βάλτος. Τό κρυσταλλένιο νερό, τρέχει ἀπό τά σουληνάρια.

- Γιατί τέκνοφες τό νερό μωρ - Μαρία ;
- Μωρ - Λιοῦ ἥτανε ἡ ἀράδα μου, τ' ἀλημόνηες ; Κοντεύω.

Δυό αύλακια νά περάσω · βιάζουμε, νά πᾶ στό χωριό νά βίξω τό φωμί... 'Αντηχοῦν οἱ φωνές ἀπό τά περιβόλια.

Νά καί μιά στάνη... κι ἄλλη...

Τ' ἄγερι μᾶς ζωντανεύει.

- Βλέπετε μπροστά μας τό βράχο ; Σάν τί μοιάζει ;
- 'Ολόδια ἡ Σφίγγα : λαιμός, μεφάλι...
- Κολοκοτρώνη τό λέμε...

Θαυμάσαμε μέ πόση τέχνη, ἡ αἰολική ἐνέργεια μέ τήν ἡλιακή, σέ συνεργασία μέ τό νερό, σμίλεψαν ἀργά στό πέρασμα τοῦ χρόνου τούτη τήν αἰνιγματική μόρφη.

Βγάλαμε φωτογραφίες μέ φόντο τοῦτο τό τοπίο, πού μέσα στή μεγαλοπρέπεια τῆς ἀγριότητάς του, μᾶς ἰμερώνει τήν φυχή, μᾶς μαλακώνει τοῦ νοῦ τίς τριηνμίες...

Καί παραπέρα... 'Η βρύση τῆς Δαγια-Λεούσας. Πόσα διαφέτια καί γλέντια κεῖνα τά χρόνια τά μαλαικάρια :: Χωνευτικό τό νερό. Τρῶς καί σέ λίγο, ξαναπεινᾶς.

- Νά καί τό μεραμιδαρεῖο... ἄλλη βρύση. Τό νερό κατεβαίνει πρός τή σφυρίδα. Βλέπετε τήν ἐκκλησούλα στό βράχο ; 'Εβδομήντα σκαλιά γιά νά πάμε ὡς ἐκεῖ. Προσινυνᾶμε εύλαβινά τό ἄδυτο. Θαυμάζουμε τίς ἀγιογραφίες.
- Ήότε γιορτάζει ;
- Τῆς Ιαναγιᾶς τά νιάημερα.

Ψάλλουμε μέ κατάνυξη τό "Απόστολοι ἐν περάτων συναθροι-
σθέντες ἐνθάδε..." Άνηκει στή Μονή Κερνίτσης...
· Η συντροφιά πισογύρισε. Έπρε πάλι τό δρόμο πρός τή Λάστα.
Σκόρπισε τριγύρω...

- Νά καί τῆς "Σκλάβας τ' ἀχνάρι".
- "Α! ξέρω τό μύθο! Ήταν μιά ήρη, πού τήν αἰχμαλώτισαν.
Ηάποσ στήν πέτρα, γιά ν' ἀνεβεῖ στό ἄλογο τ' ἀχνάρι της
σχηματίστηκε στήν πέτρα καί μένει ἕω.
- Καί τώρα γιά τό ηάστρο.

Εναγυρίζουμε πρός τό χωριό.

· Ανεβαίνουμε τό μονοπάτι, πάνω στούς βράχους. Ο φωτογρά-
φος τῆς συντροφιᾶς, ἀποθανατίζει τίς σκηνές τραβᾶ συνέ-
χεια μέ τή μηχανή του...

- Βιαστεῖτε νά φτάσουμε πρίν ἀπό τήν Ανατολή. Μή χάσουμε
τό ἔξαίσιο θέαμα.

· Ανεβαίνουμε ... Οι πέρδικες πετιοῦνται ζαφνιασμένες ἐνῶ
δικυνηγός τῆς συντροφιᾶς, σέβεται τήν Ιεροτελεστία τού-
του τοῦ πρωινοῦ καί τίς ἀφήνει στής ζεγνοιασιᾶς τους τή
γαλήνη... Από τά βράχια ἀητοί καί γεράκια κοάζουν... Φτά-
νουμε τήν κορυφή.. Σιωπή πού τόσο εὔγλωτα μιλάει... Σάν ἀπό
πελώριο ἔξωστη, στό βάθος, μέσα σέ φαμπό φόντο, προβάλλουν
τά Τρίκορφα Ανατολικά πού ἀπλώνουν βουνοσειρές ώς τή Μα-
δάρα. Νότια, τεράστια πυραμίδα, πού κρύβει τή θέα πρός τή
Μεσσηνία. Βόρεια, ή Ζήρεια, ός πέρα τό χελμό καί στό βά-
θος ἀριστερά, τό Κατάκωλο... καί ήτω.. Δάρα, Καμενίτσα, Μπε-
ζενίκο, Γρανίτσα, Βυτίνα, Ιρυμένα, τό Πυργάκι, Γαρενίκο,
Νεμνίτσα ώς πέρα τά Λαγκάδια...

Πίσω μας, ἐλατόβριθο δάσος μέ λαγκαδιές καί πέρα δικύπος
τοῦ Βαλτεσινίκου...

Βγῆκε δίλιος:: Τί μαγεία ::

- Δέ βγῆκε βέβαια, ἐμεῖς γυρίσαμε πρός αὐτόν, ἀφοῦ ή σφαῖ-
ρα στρέφεται γύρω στόν ἄξονά της...
- ::

Κατανυτική ή προσευχή στό ἔωκαλήσι τοῦ ἀη-Γιώργη νομί-
ζει ήτείς ότι βρίσκεται κοντά στόν Δημιουργό.

Τώρα περιεργαζόμαστε τό Κάστρο. Καί ἀνοῦμε ἀπό τόν ...
ξεναγό.

- "Οταν οι Φράγκοι τό I205 έδρυσαν τή βαρωνία τῆς "Αιοβας, διάλεξαν τά Ναγούλιανα για θερινή διαμονή τῶν ἀρχόντων τους. Σ' αὐτή τήν κορφή, για λόγους ἀσφαλείας, ἔχτισαν τοῦτο τό μάστρο πού τ' ὅνδμασαν 'Αργυρόναστρο. Αύτά τά ἐρείπια, μαρτυρᾶνε πολλά. Έδω στή μέση 2 δεζαμενές, ἐπιχρησιμένες "ιορασάνι" μέ βάθος 3 ή 5 μέτρα. Νά καί ή σκοπιά 'Ανατολινά, πού ἔχει ύψος 4 μέτρα..."

'Αναλογιστήκαμε πόσοι σκλάβοι δούλεψαν μέ τά ζῶα τους καί ἐπί πόσον καιρό, για ν' ἀνεβάσουν τά ύλικά στό ύψομετρο τῶν I450 μέτρων καί πόσο ιράτησε ή ητασκευή.

- Προσέξτε ἐδῶ κάτω, 'Ανατολινά. 'Εκεῖ εἶναι βρύση, δ "Αγιοθανάσης. 'Απο δῶ ἔπαιρναν τό καλοκαίρι πού τελείωνε στίς δεζαμενές, νερό για τό Κάστρο. 'Εκεῖ, ύπάρχουν καί σπηλιές. Καταφύγια μέσα στούς βράχους. 'Ειρύθοντο οι ηάταινοι ηατά τίς ἐπιδρομές..."

"Αρχισε νά "διαμαρτύρεται δ στόμαχος". Πήραμε τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ τόν τόσο εὔκολο. 'Ο ἀνήφορος ἔφερε τόν ηατήφορο.

- Βλέπετε πρός τά πέρα ; Νά, Δυτικά ηάτω, μέσα στά ἔλατα. "Άλλη βρύση" τό Φασονέρι. 'Έδω ἔφερναν τ' ἄρνιά καί πήγαινε τό γλέντι σύγνεφο..."

Σέ λίγο, βρεθήκαμε στρωμένοι στό φαῖ. 'Έδω γύρω ἀηδόνια, ηοσύφια, συναγωνίζονται οέ μουσική...
Ξαφνικά, ηάποιος λαγός, προγνισμένος ἀπό λεγονιά, ηατεβαίνει ηατραυλώντας στό χαλιά..."

Τώρα, δ ηνηγός μας, ηάνει χρήση τῆς πανοπλίας του καί μέ μιά ητουφεκιά τόν σώριασε..."

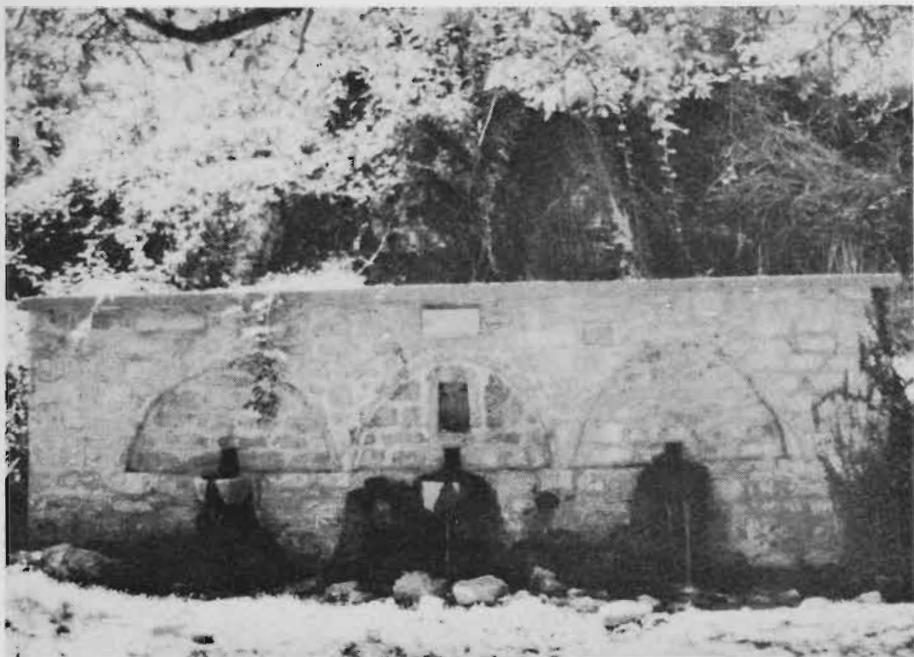
"Ἐνα πλούσιο γεῦμα προμηνύεται..."

Γενική ἀποψη τοῦ Ζερβοῦ καὶ τοῦ Βάλτου (Φωτ. 13.8.71)

Ἡ Βρύση τοῦ Ζερβοῦ πρὸς τὴν ἀνακαίνηση (Φωτ. 7.8.68)

Ἡ Βρύση τοῦ Ζερβοῦ μετά τὴν ἀνακαίνηση (Φωτ. 27.8.79)

Ο Βάλτος μὲ τὰ βράχια καὶ τὶς σπηλιές (Φωτ. 28.4.70)

Ο Βάλτος μὲ τὸ Ἀργυρόκαστρο στὸ βάθος (Φωτ. 28.4.70)

Ἡ πηγὴ τοῦ Βάλτου μέσα στὸ βράχο (Φωτ. 28.4.70)

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ...

ΚΟΡΗ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΙΣΑ

Καλά π' οὖν τά Μαγούλιανα
π' οὕχουν στή μέση ρέμα
π' ἀν τά κορίτσια γιά νερό
κι ἔρχονται φιλημένα.

Κόρη Μαγουλιανίτισα
τί τό κουνᾶς τό χέρι ;
μαζί θά τό γλεντήσουμε
τοῦτο τό ιαλοναίρι.

Θυμᾶσαι πού σέ φίλησα
στόν πλάτανο ἀπό ιάτω
καί βάλαμε καί μάρτυρες
τά φύλλα τοῦ πλατάνου ;

- Τώρα τά φύλλα πέσανε
καί ποιός θά μαρτυρήσει ;
- Θά μαρτυρήσει δ πλάτανος
θά μαρτυρήσει ή βρύση .-

ΕΞΗΝΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ...

ΤΟ ΣΚΟΠΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τοῦ Μιχάλη Τσώλη

Προχωρημένα μεσάνυχτα, μέσα στήν ιαρδιά τ' Αύγουστου, ἔφτασα στό χωριό μου. Τό αὐτοκίνητο πού μ' ἔφερε ὡς ἐκεῖ, μ' ἄφησε στήν πλατεία. Ἐρημιά στό μεσοχώρι. Τά ιαφενεῖα ὅλα ιλειστά. Τήν μόνη ὑποδοχή μοῦ τήν ἐπιφύλαξε ἔνα τεμπελόσκυλο, πού ἦτανε ξαπλωμένο στή δροσερή πλάνα, στό πεζούλι τοῦ τοίχου. Ἀνασήνωσε νυστάλέα τό ιεφάλι του κι ὑστερα τεντώθηκε πάλι ἀναπυτινά...

Κάθε χρόνο τέτοιο καιρό, ἔφηνα τήν Λενητειά καί γύριζα στό πατρικό μου σπίτι, νά περάσω μέρες χαρούμενες ιοντά στούς γονεῖς μου καί στ' ἀδέρφια μου, πλάι σέ συγγενεῖς καί φίλους. Σχεδόν πάντα, ἔφτανα στό μεσοχώρι μέρη, συνήθως ἀπογευματάκι, κι' εὑρισκα στά ιαφενεῖς ιόσμο, νά παίζουν τάβλι ἢ πρέφα, νά κουβεντιάζουν πίνοντας τόν ιαφέ τους ἢ τό ούζάκι τους, ιάτω ἀπό τόν βαθύσκυρο πλάτανο τοῦ μεσοχωριοῦ.

Κι ὅταν ἔφτανα στήν πλατεία μέ υποδεχόταν, μέ τό πιό γλυκό καί ζεστό του χαμόγελο, δι πατέρας μου, δι διοῖος λογάριαζε πάνω - ιάτω τήν ήμερομηνία τοῦ ἔρχομοῦ μου καί φρόντιζε νά βρίσκεται τέτοιες μέρες καί τέτοιες ὥρες στό μεσοχώρι.

Καθέταν συνήθως πλάι, στόν πλάτανο ἔτσι πού νά βλέπει στήν πλατεία. Κουβέντιαζε ἐκεῖ μ' ἄλλους γέρους τοῦ χωριοῦ γιά περασμένα καί σύγχρονα γεγονότα, γιά σοβαρά καί εὕθυμα περιστατικά τῆς ζωῆς τους...

"Οταν μ' ἔβλεπε νά πατάω στό μεσοχώρι, ζωγραφιζόνταν ἡ χαρά του ἔντονα στό πρόσωπό του. Σηκωνόταν μέ μιά ιίνηση σάν νάτανε παιδί καί ὅρθιος, ίσιος, ιαμαρωτός, μέ σταθερό βῆμα, μ' ἔνα μπαστουνάκι πού μόλις ἤγγιζε, ἀέρινα φαρεῖς τή γῆ, ἔρχόταν πρός τό μέρος μου. Γλυκειά καί συγκινητική ἡ στιγμή..."

Τοῦτο τό ιαλοκαίρι, ὅμως, ἦτανε χωρίς χαμόγελο ύποδοχῆς. "Ήτανε οἱ πρῶτες διακοπές μου χωρίς πατέρα. Τό βλέμμα μου υποταγμένο στόν πόδι τόν έναζητοῦσε. Κοίταξα ἐπίμονα τήν

γνώριμη θέση πού προτιμούσε νά ήθεται. Ξεγελούσα τόν έσυ-
τό μου μέ μάταιη ἐλπίδα, νόρθει νά φανεῖ ν' ἀγναλιαστοῦμε·
και νά φιληθοῦμε...

Μάταιη ἀναμονή...

Μά ζαφνικά ή μυήμη μου γίνεται δρμητική, ἀσυγκράτητη,
χείμαρος σωστός. Κάνει τό παρελθόν, παρόν ζωντανό. Καί ή
πλατεία γεμίζει κόσμο. Ἀρχίζω ν' ἀκούω φωνές, γέλια, κου-
βεντολόϊ, ἀστεῖα πειράγματα, παραγγελίες για οὗτο ιαί με-
ζέ. Πήχτρα χωριανοί στά ιαφενεῖα ιαί ιάτω ἀπό τόν πλάτανο.
Κι ἀναμεσά τους δ· πατέρας μου, μ' ἔνα χαμόγελο ἀστραφτέρο,
γεμάτο ζεστασιά ιαί πατρικό μαγνήτη.

Εἶμαι ἔτοιμος νά τρέξω νά τόν ἀγναλιάσω, νά νοιώσω
τό ἄρωμά του τ' ἄγνο, τό χωραφίσιο. Μά ένας ἀγωγιάτης πού
ιατηγορίζει ἑκείνη τή στιγμή μέ τό μουλάρι του, μοῦ ιομα-
τιάζει τό ζυπνητό ὄνειροπόλημά μου ιαί βλέπω πάλι τήν πλα-
τεία ἔρημη...

Μ' ἔνα πικρό δάκρυ ἀφήνω τήν πλατεία ιι' ἀνηφορίζω φορ-
τωμένος τήν βαλίτσα μου, φτάνω στό σπίτι.

Στένομαι δίπλα στό αἰωνόβιο πουρνάρι μέ ρίγος ιαί συγ-
κίνηση. Τό ἔγροτικό ιρεβάτι πού εἶχε φτιάξει ἑκεῖ ὁ πατέ-
ρας μου ιάτω ἐπό τόν ἵσκιο του ιαί πλάϊ στόν ιορμό του, ἥ-
τανε τώρα ρημαγμένο. Δέν εἶχε πάνω στό γεροδεμένο ξύλινο
σκελετό του, πλούσια σχιναρόκλαδα ιαί φτέρη. Δέν εἶχε στρω-
σίδια. Δέν ἥτανε ὅπως τοῦθριστα κάθε ιαλοκαίρι. Δέν ιοιμό-
ταν πιέ ἑκεῖ ὁ πατέρας. Εἶχε ἀλλάξει ιατοικία...

Ιλησίασα τό σκελετωμένο ιρεβάτι. Ἀιούμπησα τήν βα-
λίτσα ἐπάνω ιι' ἄρχισα νά χαιδεύω τά ξύλα, τίς φοῦρμες πού
στηρίζονταν τά δοκάρια του. Ἀιούμπησα στά ἵχνη πού εἶχα-
νε ἀφήσει τά χέρια τοῦ πατέρα μου. Και ζαφνικά ἐπιασα ἔνα
ξύλο λεπτό λεπτό. Τό ιατάλαβα πώς ἥτανε τό μπαστουνάκι του
"Σικόπι" τό ἔλεγε ὁ ἵδιος. Κι' ἥτανε δικό του ἔργο ιαρωμένο
ἀπό ἀγριελιά. Κομφό, μέ μιά μικρή χειρολαβή σέ σχῆμα γάμα
Γ, ιεφαλαίου.

Τό ιράτησα μέ συγκίνηση στά χέρια μου. Ιόμιζα πώς ἄγ-
γιζα τά διιά του χέρια. Ἀρχισα νά σκέφτομαι τό παρελθόν
τίς παλιές ιαλές μέρες τότε πού λέγαμε ἀστεῖα, πού συζη-
τούσαμε πού γελούσαμε. Τό "Σικόπι" τοῦ πατέρα ζωντάνευε
τώρα μέσα μου μιά ὀλόηληρη ζωή. Αύτή τήν ὥρα ιατάλαβα πώς

δέν ήταν δυνατόν νά κοιμηθῶ. "Επρεπε, λοιπόν, νά περπατήσω. "Επρεπε νά έκτονωθῶ. 'Αποφάσισα νά περπατήσω πέρα μαριά στά χωράφια...

Σέ λίγο άφηνα πίσω μου τό χωριό καί μέ τό σκόπι του πατέρα συντροφιά, ἔφευγα γιά τά "βρανάδια" τά "μποντέτια", γνωστές όνομασίες χωραφιῶν τοῦ χωριοῦ. Βάδιζα ήτω ἀπό μιά αύγουστιάτικη ἀστροφεγγιά δίπλα σέ συκιές καί δαμασκηνιές, μέσα σέ θερισμένα σταροχώραφα, σέ ηπους μέ φασολιές καί τομάτες.

Σ' αὐτά τά φτωχοχώραφα εἶχε δουλέψει μιά δλόκληρη ζωή δ· πατέρας, γιά νά βγάλει τό φωμί τῆς χρονιᾶς καί νά θρέψει μιά μεγάλη οἰκογένεια. Σέ ήτησε σημεῖο, σέ ήτησε πατημασιά μου ζέρω πώς εἶναι καί τό χνάρι τῆς πατημασιᾶς τοῦ πατέρα. "Οπου νά γυρίσω τό βλέμμα τόν βλέπω, τόν ἀντικρύζω. Στήν συκιά, στό διάστημα, στήν βρύση, ἀνάμεσα στίς καλαμποκιές, στόν ζσιο τῆς ιληματαριᾶς, στήν πέτρα ἀκουμπισμένο, στήν ἐλιά τή μεγάλη, στήν κουτσουπιά πού πάνω της σκαρφάλωνε τό ιλῆμα μέ τά μαῦρα σταφύλια... Παντοῦ προβάλλουν μπροστά μου εἰκόνες μιᾶς δλόκληρης ζωῆς. 'Η μνήμη φρεσκαρισμένη τόν φέρνει παντοῦ μπροστά μου στίς πιό ἀπίθανες, σέ λεπτομέρεια σηνές ζωῆς.

Φέρνω στή θύμησή μου νοσταλγικά ἀλέχαστα καλοκαίρια. Συμᾶμαι ὅμορφες φεγγαρόλουστες νύχτες, τότε πού "ῆμουνα μικρός καί ζενυχτοῦσα μαζί του ἔξω στά χωράφια φυλάγοντας τά προβατά μας.

Τέ ὅμορφιά καί τί μαγεία ήταν τότε δλόγυρά μας! Μέχρι τά μεσάνυχτα ἀκούονταν κουδουνάκια καί λελήματα φλογέρας καί τραγούδια, ἀπό διπλανά χτήματα καί 'πό φηλότεος, ἀπό τίς τσοῦμες. 'Ακούραστα καί τά τζιτζίνια στίς μεγάλες ζέστες ἔκαναν ὑπερωρίες στό τραγούδι τους...

Περπατάω ἀκούραστα μέσα στή νύχτα καί μέ τό μπαστουνάκι του συντροφιά μου στέκομαι μέ δέος καί συγκίνηση στό μέρος πού κοιμόμαστε μαζί, ὅταν ἔμουνα μικρό παιδί. 'Ικεῖ πού στρώναμε δροσερές φτέρες καί φυλάγαμε τά καλαμπόκια ἀπό τούς ἀσβούς. Πόσες ἀπορίες εἶχα ἔκεινες τίς νύχτες καί πόσες ἔρωτήσεις ἔκανα στόν πατέρα μου. 'Η ἀπεραντωσύνη τ' οὐρανοῦ μέ τ' ἀναρίθμητα στρα ήταν τό ἀντικείμενο στίς πιό πολλές ἔρωτήσεις μου.

‘Ο πατέρας μοῦδινε διπλές ἀπαντήσεις μά ἐγώ τόν κούρα-
ξα μέχρι ἀργά καί τότε, γιανά ν’ ἀλλάζει τήν ἀτμόσφαιρα καί
νά ξεκουράσει τό μυαλό μου μοῦ ἔλεγε :

- “Ἄς πάρουμε τώρα ἔνα τραγούδι... Καί τραγουδοῦσε ἔπειτα
μέ φωνή θαυμάσια μεταλλική : ““Ηλιε μ’ γιατί ἄργησες νά
βγεῖς κι’ ἄργεις νά βασιλέψεις τήν καρδιά μου νά γιατρέ-
ψεις”...

Τέτοιες ὄμορφες φεγγαρόλουστες νύχτες βοσκάγαμε παλιά
τά προβατάκια μας. ’Απολαμβάναμε τήν ὄμορφιά τῆς φύσης. ’Α-
νηφορίζανε τά πρόβατα ἀπό χωράφια σέ χωράφια φάχνοντας για
τή βοσκή τους κι’ ἀνηφορίζαμε κι’ ἐμεῖς. Τολλές φορές τέ-
τοιες ὕρες τρώγαμε τά πιστό νόστιμα καί δροσερά φροῦτα. ’Αχ-
λάδια ἄρωμα καί σύκια μέλι.

Πάνω στό ζάγναντο πρός τά ζωηλήσια τοῦ “Αη Πικόλα καί
τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων τά πρόβατο ήσυχάζανε. ’Εκεῖ ζαπλώνα-
με καί μεῖς περασμένα μεσάνυχτα, καί μέ τή δροσιά μᾶς ἔ-
πιανε ἔνας ὑπνος γλυκός...

Καθώς καιτάζω τώρα πάνω στήν ἀνηφοριά φέρνω στή θύμη-
σή μου σιηνές περσιμένης ζωῆς, ὅπου δι πατέρας μου μ’ ἀνέβα-
ζε καί μέ κατέβαζε σέ τοίχους, ὅπου σέ δύσκολα μέρη μ’ ἔ-
παιρνε στά χέρια. Τόν βλέπω νά μοῦ δίνει ἔνα τσαμπί σταφύ-
λι, πού ἔκινε ἀπό τήν κληματαριά πού σκαρφαλώνει στό πουρ-
ναράκι. ’Η ἀγάπη για πρόσωπα ἀγαπημένα δίνει φτερά στή
μνήμη καί ἡ μνήμη ζωντανεύει ὄμορφες ποθητές μέρες...

- Τί ζωή, τό ὄμορφιά τότε, καί τί νέκρα τώρα, θεέ μου ἀνα-
λογίζομαι...

Τώρα πουθενά χωριάνος δέν ξενύχταει δλόγυρα. Τότε ἀ-
κουγές τραγούδια, γαβγίσματα σηνιλιῶν, κουδούνια, λάλημα
φλογέρας. Τότε ή ζωή τοῦ χωριοῦ κάθε καλοκαίρι, μετατερό-
ταν στά χτήματα, κοντά στους κήπους, κοντά στό τρεχούμενο
νερό. ’Έκει χτίζαμε πρεβάτις, ἔκει μαγειρεύαμε. ’Έκει οι
μεγάλοι κουβέντιαζαν παρέες - παρέες καί μεῖς τά παιδιά παί-
ζαμε καί τραγουδούσαμε χαρούμενα ώς ἀργά τή νύχτα. ..

Συγκρίνοντας τό χτές μέ τό σήμερα ἔνας πόνος σφίγγει
τήν καρδιά μου. Πόσο χαλάσαμε καί φευτίσαμε τή ζωή μας χρό-
νο μέ χρόνο. Πόσο μακριά φύγαμε ἀπό τήν ὄμορφιά τῆς ζωῆς..

Διφάω καί κατηφορίζω στήν πηγή, δρασκελώντας τοίχους,
φράχτες καί θάμνου. Πίνω ἔκει νερό μέ τίς φοῦχτες μου κι’

Ξηειτα βρέχω τό πρόσωπό μου. Δειτά, ζερ α στήν πηγή είναι δυό πέτρες. Στή μιά ιύθομαι ἐγώ και στήν άλλη θαρρῶ πῶς ιάθεται ό πατέρας μου. Στ' αύτιά μου άντηχοῦνε τά λόγια του, πού μοῦχε πεῖ, σχεδόν προφητικά, σ' αύτό ἀκριβῶς τό σημεῖο τό περασμένο καλοκαίρι :

- Τώρα, ώρε παιδί, όπου κι' ἂν περνάω, ότι κι' ἂν ἀγγίζω, είναι σάν ἀποχαιρετισμός. Βλέπεις ἐδῶ πέρα ἔζησα μιά δλο-ιληρη ζωή. Ἐδῶ δούλεφα, ιουράστηκα, στεναχωρέθηκα καί χά-ρηκα. Τό ιάθε τί τριγύρω είναι δεμένο μαζί μου. Τά δέντρα πού φύτεφα καί ού ιλάδεφα, κι' αύτά πού μπόλιασα καί φρόν-τισα, τά χαιδεύω μέ τό μάτι μου, τέ ιαμαρώνω...

Ναί, τά λόγια του αύτά ήτανε ἀποχαιρετισμός :

Συγκινημένος ἀνασηκώθηκα καί στάθηκα γιέ λίγο στηριγ-μένος στό μπαστουνάκι του. Καί μ' αύτό ἔκειτα σάν νά ιρα-τιόμουνα; Όπως παλιά, ἀπό τό χέρι του, προχώρησα στό ξά-γναντο. Ἀνάσανα βαθιά. Τ' ἄστρα στόν ούρανό ἀρχισαν ν' ἀ-ραιώνουν. Τά ιοικόρια μέ τά πυκνά τους λαλήματα σήμαιναν ἔγερτήριο πέρα στό χωριό. Τό φῶς τοῦ φεγγαροῦ θά τό ἀντι-καμιστοῦσε σέ λίγο δ' ήλιος μέ τέ φῶς τῆς ήμέρας.

Φορτωμένος μέ σκέψεις, ἀναμνήσεις καί συγκινήσεις, πήρα τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γιά τό χωριό. Χαράματα βρι-σιόμουνα στό πατρικό σπίτι.

'Από τότε, κάθε καλοκαίρι, τό σιόπι τοῦ πατέρα μου, είναι δ' ἀχώιστος σύντροφός μου στίς διαικέτες. Δέν τ' ἀπο-χωρίζομαι. Καί μόλις φεύγω ἀπό τό χωριό γιά τήν ξενητειά τό ιλειδώνω στό παλιό ξύλινο μπαούλο. Τό ιρατάω καλά φυ-λαγμένο μαζί μέ τίς ἀναμνήσεις μου καί τήν ἀγέπη μου γιά τόν πατέρα...

ΟΤΙ ΕΧΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΑΙ ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

Διασκευή τοῦ ποιήματος τοῦ Γ. Δροσίνη
"Ότι έχεις παιδιάστινο"

"Ότι έχεις μέσα σου ἀπ' τά Μαγούλιανα
σά φυλακτί νά τό φυλάξεις
τούς λογισμούς, τούς πόθους σου ἄλλαξε,
μά αὐτό ποτέ νά μήν τ' ἄλλάξεις.

"Οποτε τῆς ζωῆς τά φεύτινα
νι ἀσχημα σφίγγουν τήν καρδιά σου
μεσ' ὅτι φύλαξες ἀπ' τά Μαγούλιανα
θά βρίσκεις τήν παρηγοριά σου.

Κι' ὅταν χλωμοφυλλιάσει ἡ ὄφη σου
ναι στά μαλλιά σου πέσουν χιόνια
μόνο ὅτι φύλαξες ἀπ' τά Μαγούλιανα
θέ μένει ἀπείραχτο ἀπ' τά χρόνια.

Γιατί νά μήν κρατείς ποτέ Λ. Ρ. Κ.

Μαγουλιανίτη,
Θυμήσου τό χωριό σου.
"Έχει τήν ἀνάγκη σου
ναι εύ τή δική του.

ΠΡΟΤΡΟΠΕΣ...

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΟΙΚΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

— Σήμερα, ἀγαπητέ· συγχωριανέ, ήλινει τά πρῶτα του δειλά βήματα τό περιοδικό τοῦ Συλλόγου μας. "Ἄν στίς σελίδες του ὅταν τό ξεφυλλίσεις, βρεῖς ήτι πού θά σέ συγκινήσει ή οὖν ιρίνεις πώς πρέπει νά σινεχιστεῖ ή ηυλοφορία του, σέ παρακα λοῦμε νά τοῦ συμπαρασταθεῖς ήτι νά τό βοηθήσεις. Νά τοῦ στείλεις, διτεθυμᾶσαι ή διτεέχεις άκούσει από τούς παλαιότερους :

- για τό πώς δημιουργήθηκε τό χωριό μας
- για τίς Ἐκκλησίες, τίς βρύσες, τά σπίτια ήτι τίς τοποθεσίες του.
- για τίς συνήθειες, τίς ἀσχολίες ήτι γενικά τόν τρόπο ζωῆς τῶν παλιῶν Μαγουλιανιτῶν.
- για τό σπαρτό, τό βότανο, τό θέρο, τόν τρύγο, τόν λόγγο, τή στάνη.
- για τά σύνεργα τῆς βιοπάλης τους ήτι τ' ἀναχρεικά τοῦ σπιτιοῦ τους.
- για τίς γιορτές, τίς χαρές, τίς λύπες του ήτι ἀκόμα,
- τά τραγούδια τους, τά μοιρολόγια τους, τ' ἀστεῖα τους ήτι τά πειράγματά τους.

Θά μᾶς πεῖτε. Τί χρειάζονται ὅλα αὐτά ; Γιατί ήλινετε τόσο ήπο μαί γιατί ζοδεύετε τά λε τά σέ χαρτί ήτι μελάνι ; Εμεῖς εἴπαμε νά σᾶς στείλουμε παραπέρα, από τόν ἄγονο τοῦτο τόπο, από τίς πέτρες, ήτι σεῖς γυρίζετε πάλι πίσω ήτι μᾶς γυρεύετε νά σᾶς γράφουμε, πότε χτίστηκε ή 'Άγια-Παρασκευή ήτι πότε φτιάχτηκε τό Νιχώρι ; Κατά πού πέφτει τό Κωτσιλοβούνι ήτι γιατί τό λένε έτσι ; Ήώς ήλινανε οι πατεράδες μας τό ὄργωμα ήτι τόν σκάρο ήτι τί εἶναι δ Καταράχτης, ή Λιάτα, τό ίνι, ή φουμέντρα, τό λαγίνι, ή τσίτσα, ή μπόλια, τό βαγιόλι ήτι τό ιάθε λογῆς σύνεργο ήτι ἀναχρεικό ;

'Ἀγαπητέ συγχωριανέ,

Τρεῖς μέρες λείπεις από τό χωριό μας ήτι τό πονᾶς. Σιέψου, πόσο τό πονάει αὐτός πού λείπει χρόνια. Τόν 'Οδυσσέα δέκα χρόνια στήν Τροία, τόν ἔτρωγε ή νοσταλγία τῆς πατρίδας

του, τῆς Ἰθάκης καί άλλο δέν γύρευε, παρά τό πότε θά γυρίσει στό σπίτι του.

Τοῦ ζενητεμένου Μαγουλιανίτη πού λαχταράει νά ξαναγυρίσει στέ χωριό του, ὅλα αὐτά θά τοῦ θυμίσουνε τά παλιά, τόν πατέρα, τή μάννα, τά παιδιά του χρόνια καί θά τοῦ χαϊδέψουνε ἀπαλά τήν φυχή καί τήν φαντασία. Εἶναι λίγο αύτό; "Οχι. Εἶναι τό πιό ιαλό καί τό πιό σμορφό πού θά μποροῦσες ποτέ νά τοῦ δώσεις.

"Επειτα, τά παιδιά σου καί πιό πολύ τά ἔγγονια σου, διαβάζοντας ὅλα τεῦτα, δέν θά ποκοποῦν, ή θά ἀποκοποῦν λιγώτερο ἀπό τίς ρίζες τοῦ χωριοῦ μας πού εἶναι καί ρίζες τους καί θά εἶναι εύνολώτερο γιά σένα νά τά κάνεις νά τό ἀγαπήσουν καί νά τό πονέσουν.

Καί τέλος, ὅλα αὐτά, μαζί μέ τά υπόλοιπα πού ἀπό περιωρισμένο χῶρο δέν ἀναφέρουμε, συγκαντρωμένα στά τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, θά βοηθήσουν τόν είδικό τοῦ αὔριο, νά γράψει τήν Ἰστορία τοῦ χωριοῦ μας.

Δέν θά σέ ηουράσουμε ἄλλο. Θά σοῦ γράψουμε καί πάλι στήν πρώτη σελίδα τοῦ ἐπόμενου τεύχους τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τό χωριό μας, ἐσύ τό ιρατᾶς ἀκόμα ὄρθο. Ἐσύ ιρατᾶς τή φωτιά σου ἀναμμένη καί τό παραθύρι σου φωτιστό. Ἐσύ ιρατᾶς ἀκόμα τήν πόρτα σου ἀνοιχτή στόν ζένο καί στόν στρατηλάτη. Γιατί νά μήν ιρατᾶς καί τήν πρώτη σελίδα τοῦ περιοδικοῦ;

Θά περιμένουμε νά μᾶς στείλεις τά ὅσα ζέρεις γιά τό χωριό μας καί τούς ἀνθρώπους μας καί τήν ὅσα χαρτιά ἔχεις πεταμένα καί ξεχασμένα στό μπαοῦλο καί στήν ιασσέλα σου. Αύτά τά χαρτιά πού εἶναι πολύτιμα γιά τό χωριό μας καί τήν Ἰστορία του (προικοσύμφωνα, Συμβόλαια, ἀπολυτήρια Σχολαρχείου, γράμματα τοῦ πατέρα ή τοῦ παππούλη ἀπό τήν Ἀμερική, διπλώματα, βραβεῖα ἀνδρείας ἀπό τό στρατό, βιβλία κ.ἄ) ἀφοῦ τά δημοσιεύσουμε στό περιοδικό θά σοῦ τά ξαναστείλουμε.

"Ολα αὐτά, θά τά περιμένουμε μέ τά ἀπλά, τά ἀνορθόγραφα καί τά ὅχι γραμματιζούμενά γράμματά σου, πού ἐμεῖς, ἀφοῦ θά τά φτιάχνουμε πῶτα γραμματιζούμενά - ὅσο θά μᾶς εἶναι μπορετό- θά τά δημοσιεύουμε μέ τό ὄνομά σου στό περιοδικό. Θά τά περιμένουμε μέ τά γράμματά σου, πού θά μᾶς τά γρά-

φεις τίς νυχτιές τοῦ χειμῶνα, σκυφτός στό τραπέζι σου
τοῦ χειμωνιάτικου, πλάι στή σόμπα σου καὶ μέ τό περιοδικό
μας πάνω στό τζάκι σου.

Κλείνουμε τό γράμμα μας μέ τήν εὐχή νά ἀνταποκριθεῖς στή φωνή τοῦ Συλλόγου, πού δέν εἶναι ἄλλη, ἀπό τή φωνή τοῦ παιδιοῦ σου, τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ παλιοῦ σου γείτονα καὶ τοῦ παλιοῦ σου σέμπρου καὶ συναυλακάρη σου.

Καλή ἀντάμωση στό τεῦχος 2 τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τό Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου.

Στάθης Κόλλιας
Νῖκος Γόντικας
Μαρίνος Μπουρνᾶς
Κώστας Ναρίτσας
Χλίας Λαμπούσης
Αλέξης Ζούβελος
Κώστας Γόντικας

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΕΡΔΙΚΟΥΛΑ

Περδικούλα ήμέρευν
κι αύτή ἀγριευότανε
τήν ἔπιασα τήν ἔδειρη
καὶ στά βουνά τήν ἔστειλα.
Μιά Κυριακή πρωΐ - πρωΐ
τήν ζικουσα νά κελαηδεῖ
μεσ' στοῦ ἔχθροῦ μου τήν αὐλή.
Πέτα περδικούλα μου
κι ἔλα στά χερούλια μου.
Τί καλό ἀφεντικό,
τί καλό νά Συμηθῶ
νά πετάξω καὶ νά 'ρθῶ ;

ΘΥΜΗΣΕΣ...

ΤΟ ΤΑΜΑ ΣΤΟΝ ΑΗ ΛΙΑ

τοῦ Θανάση Κόλλια

Στοῦ χωριοῦ μου τοῦ ἀγαπημένου τίς πράσινες βουνοπλαγιές, ἐκεῖ ἡ σκέψη μου φτερουγίζει νοσταλγικά, σέ οάποιες μυστικές στιγμές φυχικῆς ἀναζητήσεως τῶν παιδιῶν ὄνειρων. Στό αἰθέριο τοῦτο φτερούγισμα ἡ τολμηρή ταξιδεύτρα φαντασία μέ θύμωνει ἀνάλαφρα στοῦ Μαίναλου τίς δροσειρές, πού τά ἔλατα σμίγουν τίς κορφές τους μέ τά γαλάζια χείλη τοῦ οὐρανοῦ σέ ἔνα αἰώνιο φίλημα.

Μαγικούλιανολάτρης καί νοσταλγός τῶν περασμένων, ἀντιηρύζω μέ τά μάτια τῆς φυχῆς τό θύμωμα τοῦ "Αη-Λιᾶ.

Αύτό τό περήφανο ἔλατόφυτο βουνό, μέ τό φτωχό ἐρημοκιλήσι τοῦ Προφήτη στήν κορφή, ήλείνει μέσα στά στήθια του εμιά ὅμορφη μά καί πονεμένη Μαγουλιανίτικη 'Ιστορία, πού οί παλιοί τή διηγοῦνται μέ συγκίνηση.

"Ἄς τήν θυμηθοῦμε :

"Ἐνα ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα, γύρω στά 1925, ἀπό τή βεράντα τῆς νεόκτιστης βίλλας της στήν Κορφοζυλιά, ἡ κυρία 'Αλίη, εύσεβής χριστιανή, 'Αμερικανίδα ἀρχαιολόγος, σύζυγος τοῦ Μαγουλιανίτη Γιώργη Κοσμόπουλου, συνεπαρμένη ἀπό τά μυστήρια πού ἔσπερναν στήν Φυχή της τά μαγικά ἀηδονο-κελαδήματα καί τό γλυκό θαμπόφωτο πού ἄφηνε δ "Ηλιος στή γαλήνια ὥρα τῆς δύσης του πίσω ἀπό τό ἀντιηρυνό βουνό, θύμωνοντας ίκετευτικό τό βλέμμα στόν οὐρανό προσευχήθηνε : "Θεέ μαυ, χάρισέ μου ἔνα παιδί. Πάνω στήν κορφή αύτοῦ τοῦ ὥραίου βουνοῦ, βά χτίσω ἐκκλησία στή χάρη τοῦ Προφήτη σου 'Ηλία καί μέσα σ' αὐτή θά τό βαπτίσω Χριστιανό, δίνοντάς του τό ὄνομα τοῦ Προφήτη".

Δέν πέρασε πολύς καιρός καί ἔνα χαριτωμένο ἀγόρι ἔφερε τή συμπλήρωση τῆς εύτυχίας τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνδρογύνου. Ήταν ἡ ἀπάντηση ἀπό τόν οὐρανό στήν προσευχή τῆς κυρίας 'Αλίης.

Σειρά της τώρα νά ἐκπληρώσει τό τάμα της.

Μέσα σέ λίγους μῆνες ένα γραφικό έκκλησάκι στόλισε τήν ιορδή τοῦ ὥραίου βουνοῦ, κού πῆρε τό ὄνομα τοῦ πρόφητή πού τό τιμοῦσε.

Στό υπόριθμη μπετόν τοῦ πατώματος, τό μικρό πέλμα τοῦ Θεόσταλτου παιδιοῦ ἀποτύπωνε τή σφραγίδα τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ ναί στόν ίδιο χρόνο τό παιδί, σύμφωνα μέ τό τάμα τῆς μάννας του, βαπτίστηκε Χριστιανός. Ἡλίας, Γῶλης ναί Ἀγγελῆς τό ὄνομα τοῦ νεοφύτιστου.

Πανηγύρι μεγάλο ἔγινε τήν ήμέρα τῆς βαπτίσεως.

“Ολοι οι Μαγουλιανίτες πῆραν μέρος στή χαρά ἐκείνη.

Εκείνησαν σάν γιά μεγάλη θρησκευτική τελετή, ἀνέβηκαν στοῦ Λαζάρου τά ἀλώνια, πέρασαν τήν Κλεισούρα, ροζόλησαν στά Κορφοζυλιώτινα ἀλώνια, διαβήκαν τό μελισσόρεμα καί ἀνηφόρισαν στό έκκλησάκι.

Τήν κατανυκτινή λειτουργία ναί τό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος ἀκολούθηκε δλοίμερο γλέντι, μέ φησταριές ναί χορούς κάτω ἀπό τά αἰωνόβια ἔλατα.

Δονήθηκαν οι γύρω βουνοπλαγιές πό τούς ἀντίλαλλους τῶν χαρούμενων τραγουδιῶν, τό σήμαντρο ἐσήμαινε πανηγυρινά, ἐνῷ δ σκοπός τοῦ ηλαρίνευ, ἐνωμένος μέ τό γλυκό σφύριγμα τοῦ ιότουφα ἀντήχησε στά χειτονινά χωριά.

“Ἐνα φηλό ἔλατο, δλοστόλιστο μέ πολύχρωμα μεταξωτά μαντήλια ναί ιορδέλλες, ἔδινε φαντασμαγορία ναί ίδιαίτερο τόνο στήν πανηγυρινή ἐκείνη ἀτμόσφαιρα.

Μά ἡ εύτυχία τοῦ ζευγαριοῦ δέν ιράτησε γιά πολύ, γιατί δ μικρός Ἡλίας ὑστερα ἀπό λίγα χρόνια ἀρρώστησε ναί δ σικρός χάρος ἔβαψε μέ τό μαῦρο χρῶμα του τήν ἔμορφη βίλλα τοῦ Κοσμόπουλου ναί ἐβύθισε σέ παντοτινή θλίψη τό ἀνδρόγυνο.

‘Από τότε ἡ χαροκαμένη μάνα δέν θέλησε νά ἔκούσει ἄλλη φορά τά γλυκά ἀηδονοκελαδήματα νάτι στή ρεματιά τῶν ιήπων τῆς Κορφοζυλιᾶς, οὔτε νά ξαναδῇ πιά τίς χρυσές ἀνταύγειες τοῦ δελινοῦ στήν ιορφή τοῦ Βουνοῦ τοῦ “Αη - Λιᾶ.

Κλεισμένη μέσα στή βίλλα της, τίς μεγάλες νύχτες τοῦ χειμῶνα, ἔγραψε πονεμένους στίχους γιά τό χελιδόνι τῆς εύτυχίας πού τῆς ἔφυγε νι ἀπό τόν Κοκκινόβραχο ἀπέναντι, δ τραγουδιστής τῆς σικοτεινῆς ἐρημιᾶς Γκιώνης, μέ τίς λυτητέρες του νότες, τόνιζε πένθιμα τά θλιμμένα της τραγούδια...

Σικληρός δ πόνος τοῦ θανάτου ναί βαρύς δ χειμίνας τῶν

γερατειῶν, ἔφεραν τά μρούσταλλα τῆς παγωνιᾶς στίς καρδιές
καὶ τά χιόνια στά μαλλιά τοῦ δύστυχου ἀνδρόγυνου.

Μέσα στό γρήγορο πέρασμα τῶν χρόνων ἔφυγε ὁ καθένας τους,
γιά τό στερνό, τό χωρίς ἐπιστροφή ταξίδι, πού σάν θλιβε-
ρός ἐπίλογος σφράγισε τούτη τήν 'Ιστορία.

Πάνω ἀπό πενήντα χρόνια κύλισαν ἀπό τότε καὶ χάθηκαν
μέσα στήν Ιλιγγιώδη ἄβυσσο τῆς αἰωνιότητας καὶ τίποτα δέν
μένει τώρα πιά, παρά μιά δύνη μακρινή ἀνάμνηση.

Μόνο του τό ἔξωκλήσι τοῦ Προφήτη, στέκει ἐκεῖ, πάνω
στήν ἔρημη οφρή τοῦ Βουνοῦ, λησμονημένο νι' ἔρειπωμένο
ἀπό τά χτυπήματα τῶν οαιρῶν καὶ τά ἀστροπελέκια τῶν ἄγρι-
ων χειμώνων, μά δρυιο ἀκόμη·, μέ δραχνιασμένες τίς εἰνό-
νες καὶ βουβαμένο τό σήμαντρο, σιωπηλός, μελαγχολικός μάρ-
τυρας μιᾶς πονεμένης ἀνθρώπινης 'Ιστορίας. Καί δ ἄγριος
Βοριᾶς πού σφυρίζει, γοερά στά ραγισμένα ιουφάρια του, φέρ-
νει ἐκεῖ φηλά ἀπό τό μακρινό παρελθόν τόν θλιμένο ἀπόχο
τοῦ πόνου τῆς μάννας, πού τόσο θρήνησε τό χαμό τοῦ ἀκρι-
βοῦ παιδιοῦ της, πού τύπωσε τό τόσο ἐφήμερο πέρασμά του
ἀπό τήν ἐπείγεια τούτη ζωή, μέ τό τρυφερό πέλμα του στό
τσιμεντένιο πάτωμα τοῦ σπιτοῦ τοῦ προφήτη

ΝΑΟΥΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ Μ.Σ.

ΤΙΝΕ ΉΟΥ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

"Τινε πού παίρνεις τά μικρά,
ἔλα, πάρε καὶ τοῦτο,
μικρό, μικρό στοῦ τό 'δωκα,
μεγάλο φέρε με το ·
μεγάλο σάν φηλό Βουνό,
ΐσιο σάν κυπαρίσσι
νι' οἱ ιλῶνοι του ν' ἀπλώνονται
σ' Ἀνατολή καὶ Δύση ·

ΑΠΟ ΤΟ ΛΛΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΘΗΣΑΥΡΟ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

του Στάθη Κόλλια

Από πολλές μέρες νωρίτερα, σ' όλα τά σπίτια τοῦ χωριοῦ ἀρχίναγε ἡ ἐτοιμασία γιά τίς γιορτές. Ο νοικοκύρης νειαζότανε νά ἔχουνε τά παιδιά του τίς χρονιάρες μέρες τά μαλούδια τους, τά ρουχαλάκια τους, τήν πυδεμή τους καί τό μαλό τους φαῖ.

- Θανάση πότε θά σφάλεις; ρώταγε τό χασάπη, τόν μπάρμπα Θανάση τοῦ Καραβίδα. Θέλω νά μου φυλάξεις γιά τοῦ Χριστοῦ μιάμισυ διά. Θά τό μεγερέφει ἡ κυρά μέ χιλοπίττες.

Νοιαζότανε νά ἔχει ἡ στάμα του κούτσουρα, λιανό υλα καί ζανάμματα γιά τό τζάνι καί δ μπλέχτης του, φάγνα γιά τά ζά καί ηλαρί γιά τά μαρτίνια. "Εριχνε μέ τό πλαστήρι τά χιόνια ἀπό τή σκεπή τοῦ σπιτιοῦ. Καθάριζε τό κατώϊ του καί στίβιαζε τό φουσκί σέ μιά διάρη, γιά νά τό κουβαλήσει στό χωράφι διαν ζανοίζει δ μαρτός καί λυώσουνε τά χιόνια. Εύστριζε καί τά ζωντανά του, γιά νάναι καθαρά τοῦτες τίς μέρες. "Εί σάμπως δέν ἔχουνε καί δεῦται ζωή.

Η νοικοκυρά σιγύραγε τό σπίτι της καί τά παιδιά της. Φόραγε παλιόσκουτα, ἔβανε ἔνα τράϊστο στό ιεφάλι, μπουμπουλωνότανε μαλά καί ζεναπίνιζε τό τζάνι. "Αναβε τό μακάβι, ἔφτιανε τήν ἀλυσίβα καί ἔπλενε τά σιουτιά. "Ελουζε τά παιδιά της ἔνα - ἔνα μέ τήν ἀράδα στή σκάφη, κοντά στή φωτιά. Μιάλωνε τά σκαλτσούνια, τά παντελόνια καί τίς μπλούζες πού τίς εἶχε πλεγμένες μέ καζιά. Ξαράχνιαζε τό σπίτι, καθάριζε τή γωνιά, σκούπιζε καί ἔστρωνε τίς καθαρές κουρελοῦδες. "Έβανε τό καθαρό τζακόπανο, τήν μαλή πάντα καί τούς καινούργιους γύρους στά ιρεββάτια. Ζήμωνε μέ ζεχωριστή φροντίδα τά χριστόφωμα μέ τό μαρύδι στί μέση τους, τά μελομακάρονα, τούς κουραμπιέδες καί τίς δίπλες καί ἔναιγε τό φοῦρνο μέ δαυλιά καί παυρνόρια.

Στό σχολεῖο, δέ δέσκαλος, ἐμᾶς τά παιδιά τήν ήμέρα τῆς πάφης, μᾶς μάζευε στή μεγάλη αἴθουσα. Ἡ παλιά φηλή σόμπα πού οἱ σωλῆνες της εἶσαντε χρισμένες μέ στάχτη γιά νά μήν καπγίζουνε, ἥτανε γεμάτη λύλα πού τρίζανε καίώς κατεγόσαντε. "Εἶω εἶχε πολύ χιόνι καί ἔρριχνε κι ἄλλο. Τί θαλπωρή πού εἶχε θεούλη μου ἡ αἴθουσα κείνη τή μέρα καί πόσῳ ἀλλοιώτικος ἥτανε δέ δάσκαλός μας. κατά πάς μᾶς διηγότανε ἀπό τήν ἔδρα του, τήν 'Ιστορία τῆς Γέννησης. Ήδοσο ἥσυχα, ὅχι ἀπό φόβο τούτη τή φορά, γινόμαστε οὖλα μας. 'Ο Στρατῆς, δέ Πάνος τοῦ Ζένιου, δέ Λιάς τοῦ Μαντρακούνα, δέ Λιάς τοῦ Παρασκευᾶ, δέ Γιάννης τοῦ Στραβοσκούφη, δέ Γιώργης τοῦ Κολοκοτρώνη, δέ Θανάσης τοῦ Χαραλαμπάνια, δέ Γιώργης τοῦ Κανελλόγιαννη, δέ Νῖκος τοῦ Καΐρη, δέ Τσίτσιος, ἡ 'Ανθούλα, ἡ Κατίνα... .

..."Ο 'Ιωσήφ, ἀνέβασε τή Μαριάμ σέ ἔνα γαϊδουράκι, τή σκέπασε καλά, φόρεσε καί αὐτός τήν κάπια του, πῆρε καί τό ραβδί του καί κίνησαν γιά τά, 'Ιεροσόλυμα"...

ἀκούγαμε τό δάσκαλο σιωπηλά μέ τά χεράκια μας σταυρωμένα πάνω στό θρανίο.

Τήν παραμονή τοῦ Χριστοῦ, τῆς "Προηγιασμένης" δέ Γαπά-Γιάννης δέν εὔρισκε πουθενά παιδί γιά νά τοῦ πάει φωτιά μέ τό σκανταλέτο, γιά τό θυμιατό καί τό ζέο. ..."Ἄς τοῦ πάει δέ μπάρμπα λάμπης δέ Φούκας καί δέ μπάρμπα Χρῆστος δέ Κριμᾶς, λέγαμε οὖλα μας, σάμπως αύτοί δέν εἶναι οἱ ἐπίτροποι; ..." . 'Εμεῖς εἶχαμε ἄλλες δουλειές νά κάνουμε κείνη τή μέρα. Πρωτοῦ ἀκόμα ἀχνόχαράζει ζυπνάγαμε καί μόλις ἀρχινάγανε τά ιοικόρια νά λαλᾶνε εἴμαστε δρά. Πτυνόμαστε βιαστικά. Φοράγαμε τάς ἀρβύλες μας μέ τά καρφιά καί μέ τά πέταλα γιά νά μή λυώνουνε γρήγορα καί τίς μεγάλες, γιά νά τίς ἔχουμε καί τοῦ χρόνου, τά πανοφόρια μας καί τά γάντια μας, ἀπό τήν οὔντρα καί τίς κατσούλες μας, ἀπομεινάρια ἀπό τό στρατό καί τούς ἀντάρτες, καί πετάγόμαστε στό δρόμο. Κλάπ..χλούπ... βουτάγανε τά ποδαράκια μας μέσα στό χιόνι καθώς γλύστραγε πάνω του, τό λιγοστό φῆς ἀλό τά φανάρια πού ηραγάμε στά χέρια μας. Στό δρόμο, συναντιώμαστε μέ τό ταίρι μας.

- Ρέ, πού θά τά ποῦμε πρῶτα ;

- Κατά πού' ρχόσουνα, εἶδες, ἀναφε πουθενά ιαμμιά λάμπα;
- Ναι ρέ, τοῦ διανομέα τά παραθύρια ἔχουνε φῶς.
- "Α : πᾶμε ἵσια. 'Ο διανομέας δίνει καὶ δίφραγμός;

Καὶ ροβολάγαμε πυιγμένα στό χιόνι, ἵσια κάτου στή βρύση, πού βούτζε μέσα στή νύχτα τό νερό της, καθώς ἔτρεχε ἀπό τά σωληνάρια της καὶ κατρακύλαγε κάτου στό ρέμμα.

- Ρέ, βλέπεις ; τοῦ μπάρμπα Μιμίνου τό φουγάρο βγάνει καπνό : Εύπινησε : Πᾶμε νί τά ποῦμε πρῶτα στή θειά Δημητρούλα ;
- "Ελα... πᾶμε...

Ντούπ..ντούπ..ντούπ.. μέ τή μαγγούρα στήν πόρτα.

- Νά τά ποῦμε θειά ;
- Πιάσαστε ρέ ἀχρόνιαγα; δέν ἀφήνατε πρῶτα νά φέξειν;
- Θά φλεμπονιάσετε μέσα στά χιόνια :
- Νά τά ποῦμε ;
- Ηέστε τα ρέ κονταρεμένα, πέστε τα.

Σ' ὅλο τό χωριό, οεῖνες τίς ὥρες τοῦ σηοτεινοῦ καταχείμωνου, δέν ἄκουγες τίποτ' ἄλλο παρά μονάχα, τά ἄγρια γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, τά φοβισμένα τίτ..τίτ.. τῶν παιδιῶν καί τίς τρεμουλιασμένες ἀπό τό κρύο φωνοῦλες τους, πού λέγανε δυό - δυό τά κάλλαντα.

... Χριστός γεννᾶται σήμερον
ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει
οἱ οὐρανοί ἀγάλλονται
χαίρει ἡ ητίσις ὅλη.

.....
Σ' αύτό τό σπίτι π' εὔρθαμε
πέτρα νί μήν ραίσει
καί ὁ νοικούρης τοῦ σιετιοῦ
χίλια χρόνια νά ζήσει.

.....
Δός τε καὶ μᾶς τόν κόπο μας
ὅν εἶναι ὀρισμός σας
καί ὁ Χριστούλης πάντοτε
νά εἶναι βοηθός σας.

Από τοῦ Δημουλᾶ τῇ ρούγα, ίσαμε τοῦ Τζαφαρᾶ τὸ ρέμα ιαί ὅπό τοῦ Πριόβολου τὴν αὐλή, ίσαμε τοῦ Λιττά τὸ σπίτι. Καὶ ὅταν οὐόμα ἀρχίναγε νά φέγγει, τά παραθύρια τῶν σπιτιῶν νά φωτίζονται ιαί τά φουγάρια τῶν τσακιῶν νά καπνίζουνε, ἀκουγόσαντε τά τρεχάματά μας στίς γειτονιές ιαί οἱ εψυχισμένες ἀπό τὴν αγωνιά φωνοῦλες μας.

- Νά τά ποῦμε Θειά ;
- Τ' ἄπανε ἄλλοι παιδάκι μου :

Στέγνωμένα ιαί ζεσταμένα βγαίναμε ὕστερα στὴν ἀγορά.

- Πόσα μάζωξες ρέ ;
- 'Εγώ ρέ μάζωια δένα πέντε. 'Εσύ ;
- 'Εγώ ρέ μάζωξα Ι7. "Εδώκα τῆς μάννας μου νά πάρει λάδι γιά νά φτιάξουμε λαύκουμάδες ιαί ἔχω γιά νά πάρω ιαί φοῦσκες ιαί ιαραμέλλες. Γραμμή στοῦ Κουμπούρη.
- Μπάρμπα Βασίλη νά μοῦ δώκεις φοῦσκες ιαί ιαραμέλλες.
- Φοῦσκες εἴπες; νά σοῦ δώκω πουλάκι μου :

Καί ὕστερα, ἀτέλειωτος χιρονοπόλεμος στὴν ἀγορά...

Η Ἀγγέλω τῆς Θειά Ούρανίας, δυνηφόριζε ἀπό τή Βρύση ζαλωμένη τό βαρέλι της ιαί δ μπάρμπα Μητσος δ Στρατηγός, μέ τά τσαρούχια του, τή σκούφια του πεθασμένη μέχρι τά φρύδια ιαί μέ τό ιαπίστρι διπλομπλεγμένο στό ὀριστερό του μπράτσο, πήγαινε νά ποτίσει τό μουλάρι του:

- Ήοῦ πᾶς Μητσάνο ; τόν ρωτάει δ μπάρμπα Γιώργης δ Ηπρούηλης, δ ιαφετζῆς, μέ τά χέρια του πίσω στὴν πλάτη.
- Δέν βλέπεις πού πάω ρέ μουρλέ ; ιαί συνεχίζει τόν δρόμο του...Μπάπ... τοῦ ιοπανάει μιά ιαβούλα δ μπάρμπα Γιώργης.
- ἄει χάσου...μουρλέ...ἄει στόν τάδε..παλιένθρωπε..
- Σώπα Μητσάνο, ἀστεῖα στ' ὄνανα..

Η Θειά Βασίλω τοῦ μπάρμπα - Βασίλη τοῦ Σιεσσιέ, ἔκραζε τίς ιόττες της ιαί τά σπουργίτια, οἱ ιλέφτες, φρούουσου.. πετάγανε ἀναμεσά τους ιαί τούς ἀρπάζανε τούς σπόρους.

Ο μπάρμπα-Λινδρέας δ Φυσούνης, μέ τό πανωφόρι ριγμένο στό ιεφάλι του ιαί χουχουλώντας τά χέρια του, ζεπρόβαλλε μπροστά στοῦ Γιώργη τοῦ Κόλλια ιαί τράχει βιαστικά γιά τό ια-

φενεῖο.

Τό ίδιο καί ὁ μπάρμπα - Βασίλης ὁ καπετάνιος, προχώραγε καί μονολόγαγε.

Μπίβ...Μπίβ...τό διάβολο...μπίβ...

· Άπο τόν πλάτανο, πούφ... πέφτανε κάθε τόσο οἱ παχειές χιονιές καί μεῖς,

- Δέ σέ παίζα ἄλλο ρέ. Δέ σέ παίζω ἄλλο γιατί βάνεις πέτρες μέσα στίς καβοῦλες. Καί θά τό πῶ καί τοῦ Δάσιαλου.

- Οὔουου..μέχρι πού ν' ἀνοίξει πάλι τό σχολεῖο...

Τό ἀπομεσήμερα, ηλεισμένα μέσα στό σπίτι ἀγναντεύαμε ἀπό τό παράθυρο τό χιονισμένο χωριό. 'Ο πατέρας εἶχε ξα- πλώσει καί ἡ μάννα ἔγνεθε τή ρόνα της. Τό ὅμορφα πού νοιώ- θαμε! Τό χειμωνιάτικο ἥτανε ζεστό. 'Η γάτα κοιμότανε κον- τά στή χόβολη καί ἄλλο δέν ἀκουγες, μαρά μονάχα τό χρούου.. χρούουου.., ἔτοι κατά πῶς ἀνεβοκατέβαινε ρυμινάς ἡ κοιλιά της, τό τίν.. τάκ.. τοῦ ρολογιοῦ πάνω στό τζάκι καί τίς γίδες πού βελάζανε ἀπό τήν ηλεισούρα, ήτω στό κατώ. Δέν τίς ἔβγαλε σημερα δ 'αλέιης. Πού νά τίς βγάλει μέ τέ- τοι χιονιά! Θυμόμαστε τό δάσκαλο :

- "Οταν ξανάρθετε στό σχολεῖο, νά μοῦ φέρετε γραμμέ- νη τήν ἔκθεση "Τά Χριστούγεννα"

"...Ἐγγενήθηκες χωρίς

στρωματάκι καλέ μας

Χριστούλη

Ἐγγεννήθηκες χωρίς

μιά σκουφίτσα νά φορεῖς..

'Ο Χριστούλης ιρύωνε μέσα στή φάτνη καί τότε, τά προ- βατάκια καί τά βόδια καί τά γαϊδουράκια πού εἴσαντε στή σπηλιά, πήγανε κοντά του καί ἀρχίσανε νά τόν ζε- σταίνουμε μέ τά χνῶτα τους.." γράφαμε πάνω στό χαρτί.

Κοντά στό σούρουπο, ητεβαίναμε στό κατώ. Ηίρναμε τά ζά καΐ τά πηγαίναμε νά τά ποτίσουμε στή βρύση. Βγάναμε ἄχερα ἀπό τόν μπλέχτη καί τά ρίχναμε στά παχνιά. Κλείναμε καί τίς γίδες μέσα.

Καί μετά, ηθόμαστε ὅλοι γιά ῷρα πολλή, κοντά στό τζάκι.

Τό χωριό, ἀπό τό βαθύ του ὕπνο, τό ξέπναγε τό γλυκό

χτύπημα τῆς καμπάνας τοῦ Αγιαννυιοῦ. Ξύπναγε καὶ μᾶς. "Εφθασε ἡ Λαζαρίτη. Οἱ μυριάδες τῶν Χερουβείμ, ἀναγγέλουνται στό στερέωμα τής Γέννησης τοῦ θείου Βρέφους.

Δόξασι τῷ δεῖζαντι τῷ φῶς

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ

καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ

Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ..

Τὸς λαμπρὸς ἀστέρι, δόηγετ τοὺς Μάγους τῆς Ἀνατολῆς στή Βηθλεέμ καὶ οἱ βοσκοί, γονατίζουνται μπροστά στή φάτνη καὶ προσκυνῶνται τό λυτρωτή τοῦ ιόσμου.

"Ολοι πᾶν στήν ἐκκλησιά

μ' ἀναμμένα φαναράνια

"Ολοι πᾶν στήν ἐκκλησιά

λέπτει· ἀπόφεντή Παναγιά..

"Από τά Πυριοβολέϊνα, ἀπό τά Μπαουτσέϊνα, ἀπό τά Κουσιουρέϊνα, ἀπό τά Φουκέϊνα, ἀπό τά Δημουλέϊνα καὶ ἀπό οὖλες τίς γειτονιές τοῦ χωριοῦ, οἱ φαμελιές τραβάγαντε γιά τήν ἐκκλησία μέ τά καλά τους καὶ μέ τά φανάρια τους ἀναμμένα. Σείνη τήν ἄγια νύχτα καὶ μέσα στό κατασκόταδο τῆς ἄγριας βαρυχειμωνιᾶς, ἡ ἐκκλησιά τοῦ Αγιαννυιοῦ ἀστραφτε, μέ τά μανούναλια της ὅλα ἀναμμένα, μέ τά κεριά τοῦ μεγάλου της πολυέλαιου καὶ μέ καντήλια της πού καιγόσαντε μπροστά στίς εἰδόνες.

"Ο Παπά - Γιάννης ἔλαμπε μέσα στή χρυσή του στολή. Στό δεξί φαλτήρι, μέ τά συρματένια του γυαλιά καὶ μέ τό τρέμουλο στά χέρια, δι μάρμπα Γιάννης δι Γιαβῆς καὶ στό δικό τους στασίδι, δι μάρμπα Φώτης δι Φούκας, δι μάρμπα Λιάς δι Φανής, δι μάρμπα Γιώργης δι Κολόνας, δι μάρμπα Βασίλης δι Κοντύλης, δι μάρμπα Ρήγας δι Ικόλλιας, δι μάρμπα Γιώργης δι Μπρούνης, δι μάρμπα Πάνος δι Μπουρνᾶς, δι μάρμπα Αποστόλης δι Μπράμης, δι μάρμπα Πένος δι Τσιαφόπανος, δι μάρμπα Λυδρέας δι Φυσούνης, δι μάρμπα Πάνος δι Πίππας, δι μάρμπα Θανάσης δι Χαρατζῆς, δι μάρμπα Μήτσιος δι Κανελλόγιαννης, δι μάρμπα Μιμήκος δι Γόντικας, δι μάρμπα Βασίλης δι Καπετάνιος, δι μάρμπα Βασίλης δι Κουμπούρης, δι μάρμπα Γιώργης δι Καφούνης καὶ οἱ τόσοι ἄλλοι φευγάτοι... Καὶ στό γυναικούτη, ἡ θειά ούρανία, ἡ θειά Βγένω, ἡ θειά Καλλιόπη, ἡ θειά Κατερίνα...

‘Η Παρθένος σήμερον
τόν ‘Υπερούσιον τίκτει
καί ή γῆ τό σπήλαιον
τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει..

Ἐφελνε ἀπό τό ‘Ιερό μέ τή βροντερή του φωνή δ Γαπα-Γιάννης. Ἐμεῖς τά παιδιά, ἀκούγαμε μαγεμένα τή λειτουργία, ἀπό τή διηή μας γνώριμη θεσούλα. Δεξιά στεκόμαστε τά ἀγόρια, ἀριστερά τά κορίτσια καί ἀπό τούς ἐπιτρόπους πίσω, δ δάσιαλός μας, πού ἔρριχνε πάνω μας σά χάδι, μέσα ἀπό τά γυαλιά του, τή σοβαρή του ματιά.

‘Η Γέννησίς Σου Χριστέ δ Θεός ήμῶν
ἀνέτειλλε τῷ ιόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως...

Ἐφελνε ἀπό τό φαλτήρι του δ μπάρμπα – Γιάννης καί,
Χριστός Γεννᾶται δοξάσατε •
Χριστόν ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε...

ἀπό τό διηό του τό φαλτήρι τό ἀριστερό, δ μπάρμπα Μαθιός
δ Γατατζῆς.

Εύλογία Κυρίου καί ἔλεος ἔλθει ἐφ’ ήμᾶς...

‘Ο παπά-Γιάννης, ἀπό τήν ‘Ωραία Πύλη, μοίραζε τό ἀντίδωρο στούς ἄνδρες, στίς γυναῖκες καί στά παιδιά, πού τοῦ φιλάγανε μέ σεβασμό τό χέρι.

Καί ἀμέσως μετά, στήν ιάτασπρη πλατεία, ιάτω ἀπό τά γερμένα ἀπό τό βάρος τοῦ χιονιοῦ κλωνάρια τοῦ πλάτανου καί στό μουντό χάραγμα τῆς μέρας,

– Χρόνια πολλά Κωστῆ. Νά χαίρεσαι τή φαμελιά σου.

– Χρόνια πολλά Γιώργη. Καί σύνα χαίρεσαι τή διηή σου..

Καί συίγανε σ’ ἔνα ζεστό χαιρέτισμα τά ροζιασμένα τους χέρια οι ἄνδρες καί οι γυναῖκες, λίγο πρίν πάρουνε καί πάλι τούς ἀνήφορους καί τούς ιατήφορους τοῦ χωριοῦ, πού θά τούς φέρναν πίσω στά σπίτια τους.

Τό μεσημέρι, ὅλη ή φαμελιά ιαθότανε γύρω ἀπό τό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι μέ τό ιαθαρό τραπεζομέντηλο, τό ἀχνιστό φαΐ καί τό φρέσκο φωμί. “Εκανε τό σταυρό της.

– Χρόνια πολλά.

– Χρόνια πολλά.

‘Ο πατέρας σταύρωνε μέ τό μαχαίρι καί ἔκοβε τό Χριστουγεννιάτικο φωμί. Καί σέ λίγο, τσουγκρίζανε τά ποτήρια τους, τά γεμάτα μέ τό ιόνινο μρασί τοῦ βαγενιοῦ τους.

- Χρόνια πολλά γυναίκα.
 - Χρόνια πολλά ἄνδρα.
 - Χρόνια πολλά πατέρα.
 - Χρόνια πολλά παιδιά μου. Καλή πρόσοδο. Καλά μυαλά .
-

Οι ὥρες κείνης τῆς ἀγιας μέρας, κυλάγκνε ἀργά, ἀργά, στό μικρό χωριό. Καί ὅταν ἔπεφτε καί πάλι τό σούρουπο, θαρροῦσες πώς φιθύριζε σιγανά δι παγωμένος ἀγέρας τόν φαλμό.

... καί ἐπί γῆς Εἰρήνη
Ἐν ἀνθρώποις εύδοκία...

‘Ο παγωμένος ἀγέρας, πού πατέβαινε ἀπό τ’ ἀπάνου ἡλόνια, ἀπό τήν Κουκουβάγια, ἀπό τό Σημαντεράκι καί ἐπό φηλά, τό Κάστρο.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

-- Στή γωνιά μας ιόνινο
τ’ ἀναμμένο τζάνι.

Τοῦφες χιόνι πέφτουνε
στό παραθυράκι.

“Ολο ἀπόφε ξάγρυπνο
μένει τό χωριό
καί χτυπᾶ Χριστούγεννα
τό καμπαναριό.

“Ελα, ἐσύ, πού ἀρχάγγελοι
Σ’ ἀνυμνοῦν ἀπόφε.
Ηάρε ἀπό τήν πίτα μας,
πού εύδωδια καί ιόφε.

“Ελα κι ἡ γωνίτσα μας
καρτερεῖ νά ’ρ εῖς.
Σοῦ’ στρωσα, Χριστούλη μας,
γιά νά ζεσταθεῖς.

ΧΙΑΙΕΣ ΕΥΧΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ
ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟ

1980

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

· Αρχιμηνιά κι άρχιχρονιά,
- φηλή μου δεντρολιβανιά -
κι άρχη καλός μας χρόνος,
- έκιλησιά μέ τ' ξύιο θρόνος.
Κι άρχη πού βγῆμεν δι Χριστός,
σάν άγιος καί πνευματικός,
στή γῆς νά περπατήσει,
καί νά μᾶς καλοιαρδίσει.
Άγιος Βασίλης ἔρχεται
καί δέ μᾶς καταδέχεται,
ἀπό τήν Καισαρία,
- σύ σ' ἀρχόντισσα κυρί.
Βαστᾶ είνόνα καί χα, τί,
- ζαχαρούντιοζυμωτή -
χαρτί καί καλάμαρι,
- δές καί μέ τό παλινάρι :
- Βασίλη, πόθεν ἔρχεσαι
καί δέ μᾶς καταδέχεσαι ;
Καί πόθεν κατεβαίνεις
καί δέ μᾶς ἐσυντυχαίνεις ;
- Άπο τήν Πόλην ἔρχομαι,
καί γώ σᾶς καταδέχομαι,
καί στό χωριό μου πάω
δέ μοῦ λέτε τί νά μέμω ;

- ΑΓΙΑΛΗ ΛΙΤΑΝΕΙΟΝ ΚΩΝΙ
- Επιμέλεια
- Κάτσε νά φᾶς, κάτσε νά τιεῖς,
κάτσε τόν πόνο σου νά πεῖς,
κάτσε νά τραγουδήσεις
καί νά μᾶς καλοιαρδίσεις.
- Έγώ γράμματα μάθαινα
κεῖ στό σκολειό πού πάγαινα
τραγούδια δέν ήξεύρω
νά 'ρθ', ἀγάπη μου, νά σέ 'βρω.
- Καί σύν ήζεύρεις γράμματα,
έλληνικά σπουδάγματα,
πές μας τήν ἀλφαβήτα,
νά 'χεις τό θεό βοήθεια.
Καί στό ραβδί τ' ἀνούμπησε
καί δέ μᾶς ἐτραγούδησε.
- Κι εἶπε τήν ἀλφαβήτα,
ώσαν ἄγιος πού ήταν.
Καί τό ράβδί 'τανε χλωρό,
- μαῦρα 'ντά μάτια π' ἀγαπῶ -
χρυσά ηλωνάρια 'πέτα,
- ρεδοιόνκινη βιολέτα :
Κι ἀπίνω στά ηλωνάρια του,
καί στό μαργαριτέρια του
πέρδικες κελαδοῦσαν,
τό Βασίλη μας παινοῦσαν...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ Παύλου Νιρβάνα

Όταν ἔκλεισε τό βράδι ή βιτρίνα τῶν δώρων τῆς Πρωτοχρονιᾶς, πίσω ἀπό τά σκοτεινά της ιρύσταλλα, ἔγινε μιά τραυνή συνωμοσία.

Ἀρχηγός τῆς συνωμοσίας ἦταν μιά μεγάλη κούνια, μέξανθά μαλλιά, μέ γαλανά μάτια, γεμάτα καλωσύνη καί μέ κατακένηνα μάγουλα, πού ναθώς μιλοῦσε στό λαό τῶν ἄλλων παιγνιδιῶν, κοκινιζαν δλοένα περισσότερο ἀπό τό θυρό της.

Ἡ μεγάλη κούνια ἄρχισε νά μιλᾶ ἔτσι :

- Σύντροφοι : Μήν ξεχνᾶτε, πῶς αὔριο ξημερώνει Πρωτοχρονιά καί πώς ὅλοι μας ἐπρεπε νά βρισιόμαστε αὐτή τή στιγμή κοντά στους μικρούς μας φίλους καί νά διασκεδάσουμε μαζε τους. Καί ὅμως αὐτός δ τύ αννος δ ἔμπορος μας ἔχει ἀκόμη κλεισμένες, τέτοια ἡμέρα πού εἶναι, μέσα στή σκοτεινή αὐτή φυλακή. Ἐλπίζω, πῶς κανείς ἀλό σας δέν θά ύποφερει τήν καταπάτηση αὐτή τῆς ἐλευθερίας μας καί ὅτι ὅλοι εά συμφωνήσετε, νά δραπετεύσουμε ἀπό τή φυλακή μας καί νά τέμε νά συναντήσουμε τούς μικρούς μας φίλους.

- Μάλιστα! Μάλιστα : Νά δραπετεύσουμε ! ... φώναιε μ' ένα στόμα ὅλος δ λαός τῆς βιτρίνως.

- Βγώ θά πάω - εἶπε ἡ μεγάλη κούνια σ'ένα φτωχό, ξυπόλυτο μοριτσάκι, πού εἶχε σταματήσει τό πρωί στό πεζοδρόμιο καί δέν ζειολλοῦσε τά μάτια του ἀποπάνω μου. Ἡ μητέρα του ὅμως, πού ἦταν βιαστική νά πάνει νά ζενούσουλέψει, τό ἐπιτασε ἀπότομα ἀπό τό χέρι, τό μάλλινος καί τό τράβηξε μακριά, ἐνώ ἐμεῖνο ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα καί, ἀπό καιρό σέ καιρό, γύριζε τό μεφαλάκι του καί μέ κοίταζε γλυκά σά νά μέ ἀποχαιρετεῦσε. Σ'αύτό τό μοριτσάκι, θά πάω έγώ νά τό παρηγορήσω.

- Βγώ θά πάω σ'ένα φτωχό ζγγούρακι, πού εἶχε ζεκαρδιστή τό ἀπόγεμα στά γέλια, βλέποντας τήν παρόλευνη φορεσιά

μου..., εἶπε ἔνας Πιερρότος. - "Πέρε μου αὐτάν τόν ὄραῖο Πιερρότο, πατέρα...", εἶπε μιά στιγμή σ' ἔναν ἐργατικό συθρωπό, πού τό ιρατοῦσε ἀπό τό χέρι. Μά ἐκεῖνος τοῦ εἶπε μέ πόνο : - "Ιᾶμε, παιδί μου. Αὐτά εἶναι ἀκριβά παιγνίδια. Δέν εἶναι γιά μᾶς...". Καί τό τράβηξε μακρυά. Καθώς ἔφευγε δ μικρός μου φίλος, μούρριξε μιά τελευταία ματιά καί μοῦ εἶπε : - "Πότε θά 'ρθης νά μέ βρεῖς, ιαλέ μου Πιερρότο ; Τό σπιτάνι μας εἶναι σ' ἔνα ύπόγειο, κάτω ἀπέ τήν Ἀιρόπολη καί ἡ μαμά, πού εἶναι πολύ ιαλή, θά σου δώσει γλυκά. 'Αιοῦς ιαλέ μου Πιερρότο ; Θά σέ περιμένω ..". Λοιπόν ἔγώ θά πάω στό μικρό μου φίλο. "Οπου καί νά εἶναι θά τόν βρῶ.

"Ἐνας σιδηρόδρομος, μέ πολλά βαγόνια, πού ἔκανε τό γύρο τῆς βιτρίνας, σάν ἄκουσε τή συνωμοσία, σφύριξε δυνατά καί εἶπε :

- Σύμφωνος κι ἔγώ. Νά δραπετεύσουμε. Ἐγώ θά πάω γραμμή καί δλοταχῶς σέ τρία φτωχά ἀδερφάκια, πού μ' αὐτά γυνωρίστηνα ἔδω καί μιά ὥρα. Τά ἄκουσα νά λένε μπροστά στή βιτρίνα, πώς ἂν εἶχαν ἔνα σιδηρόδρυμο, σάν ἐμένα, δέν θά ἥθελαν τίποτε ἄλλο στόν κόσμο. Καί θά ἔπαιζαν μέ μένα, τά τρία μαζί, ὅλη τήν ήμέρα. Θά πέω λοιπόν δλοταχῶς νά τά συναντήσω.

"Ολα τά παιγνίδια τῆς βιτρίνας, ζῶα, ιαραγκιόζηδες, αὐτοινητα, σβοῦρες, τόπια, συμφώνησαν νά τό σκάσουν ἀπό τή βιτρίνα καί νά πᾶνε καθένα νά βρεῖ τό μικρό του φίλο ἡ τή μικρή του φιλενάδα, πού εἶχε γνωρίσει τήν ήμέρα ἐκείνη ἀπό μέσα ἀπ' τό μεγάλο ιρύσταλλο τῆς βιτρίνας.

Σέ λίγο ἡ βιτρίνα ἄδειασε. Καί σέ λίγο ἀκόμα ὅλα τά φτωχά παιδάκια, πού κοιμόνταν στ' ἀχερένια στρωματάκια τούς, δέχτηναν, στό ὄνειρό τους, τά ὄραῖα πλούσια δῶρα τους καί παίζανε ὡς τό πρωί.

Τό πρωί τῆς Ιρωτοχρονιᾶς, ὅλα τά φτωχά παιδάκια ξύπνησαν μέ γέλια καί χαρές. Καί οἱ μανοῦλες τους, πού τάβλεπαν τόσο εύχαριστημένα, δέν ἥξεραν, πῶς νά ἐξηγήσουν τήν εύτυχία τους.

Ε Υ Θ Υ Μ Α Κ Α Ι Θ Α Ρ Ρ Ε Τ Α ...

Παλιῶν καὶ σύγχρονων Μαγουλιανίτῶν.

- 'Ο γέρο Γιωργιός (πατέρας τοῦ μπάρμπα Νίκου τοῦ Καμπέα) εἶχε ἔνα βασανό. Τόν παπά Βαρθολομαῖο.

- Γιωργιέ, τ'οῦλεγε κάθε φο, ἀ πού τόν ἔβλεπε· νά 'ρθεῖς νά ζομολογηθεῖς καὶ νά μεταλάβεις· θά πεθάνεις κακιμιά μέρα ἄξαφνα...

- "Ασε με παπά μου.. νά χαίρεσαι τά ράσσα σου καὶ τά θυμιατά σου.. μή μέ σταυρώνεις.. δέν ζομολογιέμαι γώ, τ'ἀπαντοῦσε δι γέρο Γιωργιός.

- Μό γιατί Γιωργιέ; τόν ρωτοῦσε δι Βαρθολομαῖος.

Γιατί βλαστημάω παπά.. εἶμαι νευρικός ἐγώ καὶ βλαστημάω, τ'ἀποκρινότανε δι γέρο Γιωργιός.

- Μά .. νά μή βλαστημᾶς Γιωργιέ.. νά πάφεις πιά νά βλαστημᾶς..

- Πῶς νά φήν βλαστημᾶς μωρέ παπά, δταν φουρκίζεσαι; Τοῦ ξανάλεγε δι γέρο Γιωργιός.

'Απο δῶ τόν ἔχει, ἀπό κεῖ τόν ἔχει τόν γέρο Γιωργιό δι παπά Βαρθολομαῖος, οὐποτε τόν καταφέρνει.

- "Αντε νά σοῦ τήνε κάνω τή χάρη μωρέ παπά καὶ νά δοῦμε πού θά τό Βγάλει.. Εντε νά σοῦ τήνε κάνω τή χάρη.. Τ'οῦπε δι γέρο Γιωργιός.

Κείνη τή χρονιά δι γέρο Γιωργιός, δέν τά πῆγε τά πράματά του στόν κάμπο καὶ δι χειμώνας ἦτανε βαρύς. Φουρκιζότανε, μά ιρατιώτανε. Φάγνα νά τά ταΐσει δέν εἶχε. Φουρκιζότανε, μά ιρατιώτανε. "Ομως μιά μέρα, πού ἔρριχνε δι Σεός μέ τό Θεό καὶ τοῦ φωφῆσανε δυό -τρία ἀρνιά γεννητούρια, δέν ιρατήθηκε. Πετάχτηκε ἔξω ἀπό τό καλύβι του, κύταξε κατά τόν σύρανό καὶ ἀρχίνησε νά βλαστημάει.

- γ..., γ..., καὶ πάνω στήν ὥρα θυμᾶται τόν Βαρθολομαῖο.

- "Οχι, έλα τώρα σύ στή θέση μου μωρέ παπά, γιά νά σέ δῶ τί θά ούνεις.. "Οχι έλα τώρα σύ στή θέση μου..

Φαγώθηκες οὐλα τά χρόνια τώρα γιά νά μέ ζομολογήσεις, πού νά μέ πάρει διάβ... μουρμούρισε μισομετανοιωμένος δι γέρο Γιωργιός καὶ χώθηκε πάλι στό καλύβι του.

- 'Η Θειά Καλλιόπη τοῦ Φούνα, μαγέρευε λάχανα ἡμέρα ἀπό τὸν οἶκο τῆς. Οἱ τέτζερης ἔβραζε πάνω στὴ σιδερωστιά καὶ ἡ θειά Καλλιόπη οὐθὲ τόσο, ἀκούμπαγε χάμου τῇ ρόνα τῆς καὶ σηκωνότανε ἀπό τὸ σκαμνί τῆς, για νὰ τοὺς ρίζει τῇ σπέτσα, για νὰ τὰ ἀναιματώσει καὶ για νὰ συμπίσει τῇ φωτιά. Τό μεσημέρι, ἔβαλε σ' ἕνα ἀπό τὰ παιδιά τῆς νὰ φάει καὶ ἡεῖνοι καθώς ἔτρωγε, βρῆκε στὸ πιάτο του μιά τρίχα ἀπό τὴν ρόνα.

- Ρέ μάνα, ἀφοῦ ἔνεθες, δέν τίναγες τήν ποδιά σου πρωτοῦ τ' ἀναιματώσεις τά λάχανα ; τῆς εἴπε τό παιδί.

Καὶ ἡ συχωρεμένη, μέ τήν ἀθαύτητά της καὶ στὴ σκασίλα τῆς μπάς καὶ μείνει τό παιδί νηστινό, γυρίζει καὶ τοῦ λέει :

- Φάτα κονταρεμένο.. Τ' ἄχα πλυμένα τά μαλλιά..

- 'Ο γέρο Πρόϊμος, τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του συνήθιζε νὰ κάνει μιά βόλτα μέχρι τό οἰκοτόπιον. Στήν ὀγορά ἔβγαινε σπάνια. Μιά μέρα, ἔνας παραθεριστής λεπτός, φηλός καλοντυμένος καὶ φρεσκοζυρισμένος, καθώς κάνει τή βόλτα του στά οἰκοτόπιον, τόν συναντάει στὴ δευτεροβάνιά ν' ἄρχεται ἀπό τή δική του.

- Καλημέρα .. τοῦ λέει δὲ ζένος.

- Καλημέρα καὶ σέ λόγου σου.. τοῦ λέει καὶ δὲ γέρο Πρόϊμος.

- Δέ μοῦ λές ἄνθρωπέ μου, ἀπό δῶ εἰσαι ; τόν ρωτάει δὲ ζένος.

- Ναί τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος.

- Παράξενο : μονολογάει δὲ ζένος.

- γιατί εἶναι παράξενο ; τόν ρωτάει δὲ γέρο Πρόϊμος.

- γιατί οἱ ἄνδρες σέ τούτους τούς τόπους, εἶναι μελαχροινοί, μέ μεγάλα μαῆρα μουστάκια. Πρώτη φορά βλέπω σέ τοῦτα τά μέρα Ροῦσο σάν καὶ σ' να, τοῦ λέει δὲ ζένος.

- "Δι' καὶ τοῦ λόγου μου, τοῦ λέει δὲ γέρο Πρόϊμος ἐτοιμόλογα καὶ ιεντρισμένος, πρώτη φορά βλέπω στό χωριό μας, μιά τέτοια σιενομαρία σάν καὶ τήν ἀφεντιά

σου..” Ας τό γιούδα μασκαρά..” παλιομασκαρέ.. καί συνέχισε φουρκισμένος τό δρόμο του.

Στήν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

- Γειά σου μπάρμπα Λιά.. χαιρετάει ἔνας παραθεριστής τό γέρο Λιά τό Βελέντζα, πού τύχαινε νά τόν θυμᾶται ἀπό παλαιότερες διακοπές του στό χωριό. ‘Ο Γέρο Λιάς σταματάει, στηρίζεται καί μέ τά δυό του χέρια στή μεγάλη μαγγούρα του καί τόν κυττάζει βλοσυρά ἀπό ιάτι πρός τά πάνω.

- Τί κάνεις γέρο Λιά ; τόν ρωτάει ὁ ζένος.

Καί τί εἶσαι σύ ρέ, πού μέ ρωτᾶς ἐμένα τί κάνω ; γιατρός εἶσαι ;

- Γέρο Λιά, δέν μέ γνωρίζεις ; εἶμαι ὁ Τάδε τοῦ λέει ὁ ζένος.

- Καί ἀπό πού θές ρέ ιερ... νά σέ γνωρίσω ἔγώ ;

Τό στριφτό τσέπι ἔχεις ; τοῦ γιρίνιαζε ὁ γέρο Λιάς καί συνέχισε σκυφτός καί νευρικός τό δρόμο του κατά τοῦ Γιώργη τοῦ Κόλλια.

- ‘Ο Γέρο Παναγῆτης ὁ Κυβερνήτης, φύλαγε τό ἀραποσίτι του στή βαθυλάκια καί δ γέρο Γιωργιός, ἔβοσκε ἐκεῖ γύρω τά πρόβατά του..’ Λιούει τά τροκίνια τοῦ κοκοδιοῦ δ γέρο Κυβερνήτης, γιρίζει, βλέπει τό γέρο Γιωργιό καί τά πρόβατα πού πηγαίνανε βοσκώντας κατά τί χωράφι του καί μπίζει τις φωνές.

- Ήαρ’ τά πρόβατά σου ρέεεε... πάρτα γιατί θά τοές ρίω μέ τήν μπροστογιομή..

Καί δ γέρο Γιωργιός :

- Προβατάκια εἶναι ρέεεε.. δέν εἶναι ἀσβοί.. προβατάκια τοῦ Θεοῦ εἶναι.. μή σκούζεις σάν ἀριούδι..

- ‘Ο μπάρμπα Βασίλης δ λαμπόύστης (Τσιμπευλάρας) ήτανε ξαπλωμένος στό παραγώνι του καί μάζε τόσο, σγύρλιζε

τή φωτιά μέ τή μασιά ήαί τή φύσαγε μέ τή φυσούνα. 'Εκεῖνο τό βράδυ εἶχε ἀποφασίσει νάι ηύνει στή φαμελιά του μάθημα· ηαλῆς συμπεριφορᾶς.

- Ζαφειρία, φωνάζει τῆς γυναίκας του. Σέ παρακαλῶ ΘΕΡΜΩΣ νά μοῦ φέρεις μιά φέτα φωμί ἀπό τή φισκοπίττα γιά νά τή ηαφαλίσω. Σέ παρακαλῶ ΘΕΡΜΩΣ νά μοῦ φέρεις ἔνα βαγιόλι, ηαμπόσες ἐλιές, ἔνα ηρεμμύδι ηαί σέ παρακαλῶ ΘΕΡΜΩΣ νά βάλεις ηαί τό μπρίκι στή φωτιά γιά τσουναλόνιαφτο.

Φωνάζει ηι ἔνα του ηορίτσι.

- "Ελα δῶ παιδάκι μου σέ παρακαλῶ ΘΕΡΜΩΣ νά σέ στείλω νά μοῦ ηάνεις ἔνα θέλημα. Νά πᾶς στόν μπάρμπα Πᾶνο τό διανομέα ηαί νά τοῦ πεῖς. Μπάρμπα Πᾶνο, μοῦ εἰπε δι πατέρας μου, σέ παρακαλεῖ ΘΕΡΜΩΣ νά τοῦ δώσεις μιά ἐφημερίς. "Αν δέν εἶναι ή σημερινή δέν πειράζει. 'Εφημερίς ν'ἀναι ηαί οποια ν'ἀναι.

Καί τό παιδάκι :

- Πατέρα, τί θά πεῖ ΘΕΡΜΩΣ, νερό ηοχλαστό ;

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΣΑΝ ΑΙΟΚΑΝΩ ΑΠΟ ΚΡΑΣΙ

Σάν ἀποθάνω ἀπό ηρασί, θάφτε με στήν ταβέρνα νά μέ πατᾶ ή ταβεμναροῦ ηι ή ηόρη πού μέ ηέρνα.

Γώ δέ μεθῶ μέ τό ηρασί, ηι ἄν πιῶ ηι ὄχτώ ηανάτια, μένο μεθῶ μέ τό μικρό, πού'χει τά μαῦρα μάτια.

Συννεφιασμένε μου ούρανέ, ηι ἄν βρέξει, ηι ἄν δέ βρέξει. ἐμεῖς ἐδῶ τό στρώσαμε, θά πιοῦμε ώσπου νά φέξει

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ...

- Τό χωριό παρουσιάζει τή γνωστή χειμωνιάτική σφη του. Οι μάτοικοι τελειώσανε τίς δουλειές τους, σπαρτό, τρύγο, ηαφόξυλα. Τό ώρο είναι τσουχτερό. Στά σπίτια καί στά μαγαζιά καῦνε τά τζάνια καί οι σόμπες. Οι τελευταῖς συνταξιοῦχοι φύγανε γιά τήν 'Αθήνα. Τά δένδρα καί οι ιηποι ζεψυληιαστήκανε. Τά σωληνάρια του Κολοπανᾶ γεμίσανε καί πάλι νερό καί ή πλατεία πλατανόφυλλα.
- Δύο άκόμα Μαγουλιανίτες μᾶς άφήσανε " πό στερνό έχετε γειά" καί φύγανε γιά πάντα άπό τά σπίτια τους, άπό τά ήφενειά καί άπό τήν άγορά του χωριού. Μετά τό Γρηγόρη Κανελλόπουλο, πέθανε άπό συγκοπή στή 'Αθήνα πού είχε κάει. γιά τή γιορτή του άδελφου του, δ Γιώργης Ηαπαγιαννακόπουλος ή Καραφουστάνας. Λιγοστεύουμε ούλο ένα... .
- Φθάσανε στό χωριό οι τετραϊσιες χιλιάδες δραχμές που διατεθήκανε άπό τό 'Υπουργείο 'Εσωτερικῶν γιά τίς άναγκες τής Κοινότητας. Φθάσανε άκόμα οι σωλήνες πού μᾶς έστειλε μέ έξοδό του δ σύλλογος καί έτσι διορθώθηκε ή ζημιά στό νερό τής Κορφοξυλιᾶς... .
- Οι συχωρεμένοι Κοκορίγμος καί Τασσιάκος, φαίνεται άφήσανε πίσω τους καλούς μαθητές. Τά Σαββατοκύριακοι άλο καί έρχονται στό χωριό άπό τήν 'Αθήνα καί τήν Τρίπολη Μαγουλιανίτες κυνηγοί πού μαζί μέ τούς έδω, πηλαλᾶνε στόν Κοκκινόβραχο, στόν 'Αγιομάρα, στόν 'Αγιομιλιανό, στού Ειατσίποδα, στό Λειβάδι καί δλούθε γιά λαγούς. Κάτι κάνουνε άλλα σχι καί πολλά πράματα. Σάμπως μπορεῖ δ μαθητής νά γίνει ποτέ καλύτερος άπό τά δασικάλο του ;
- 'Ο καιρός κάνει τόπου - τόπου κάτι ξανοίματα καί μεῖς έδω περιμένουμε τό λεωφορείο, κάνα γράμμα, τούς λίγους πού λειπουνε γιά λέδι στή Νεσσηνία καί στόν Γύργο καί τά Χριστούγεννα .-

Μαγούλιανα 6/12/1979

'Ανδρέας Γόντικας.-

ΕΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΙΑΛΙΟ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

τοῦ Πάπα Γρηγόρη Καρυώρη..

Οκτώμβριος 1902

Πρώτη ήμέρα Τρίτη ελυτουργή νά ύψοσσο του Δίμου τά πρόβατα επιγα νά άγιασομε έμάζεψα /24/ όνάδες γένιμα και μετριτά δρχ. /2/ ο Γιωρ. έπιγ. νά ιουβαλήση του Παναγιώταρου ιρασή.

2 Τετάρτη ήμεθα ὅλοι στό σπήτη ήλθε ὁ Γαμβρός μας ἀπό μαγούλα μέ τόν Γιωρ. μπερέτσο αύτός επιγε στου Γιάννη Κότσιου τό βράδη ἐπίρα Βάιαλάω ήλθε ἑδό στό σπήτη μέ τόν Γιαν Κ. λούρη.

3 πέμτη ἔπληνα μιά φόρα έντιασαμε πρικοχάρτη τόδοσα του Γιαν Κότσιου νά το δήξη του 'Ανθρώπου τό βράδη ήλθαν ἑδό νά φάμε ηχα ιρέας παρμένο εσυμφονίσαμε πότε θά ἔλθουν νά στεφανόσομε το βράδη του ζιμόσαμε μιά μπογατσα τήν εδοσαμε νά τήν πάρη ιοντά ή (μιά λέξη δυσανάγνωστη)το πρωΐ

4 παρασκεβή 'Αρμέζαμε τό ιρασή έγέμισα τήν φύρα τήν ηλουτινιότισα τήν (μιά λέξη δυσανάγνωστη) και τήν μεγάλη φόρα ἔριξα εώς /50/ μπότσαις

5 Σαββάτο ήχα /5/ λυτουργίαις (ώρα μινολόγιον) Λυτή τή ήμέρα ἐπίρα (I50) ιεραμήδια ἀπό τόν ριγόπουλον πρός (4I/2) λεπτά (σημα ἄγνωστο πού σημαίνει προφανῶς τό ιάθε ἔνα) τά όφύλο

8. Τρίτη ὁ Γιωρ. επιγ. εἰς Τρίπολη μέ του Κωστα τό μουλάρη νά πάρη ιανά λεπτό ἀπό τόν Λεόδορο ήφερε 'Αγόγη του Γιανν. Διμιτρακόπουλου (ώρα μινολογιον).

9. Τετάρτη ηλθε ὁ Γιώργης ἀπό Τρίπολη δεν ήφερε τίποτα μό-

νέον /20/ δρχ ιαί μιά πέτσα πανή (μιά λέξη δυσανάγνωστος) οπου του ήχε δ Γιανν. δ Διμιτραιοπουλος γράμμα : ώρα μηνολόγιον.

ΙΟ. Πέμτη έγό ιαί ό Γιωργ. επιγ. θιά ξίλα στου ζερβοῦ Τό βράδη βράδη ηλθα οι συμπεθέροι ή δικί μας ιαί του Διμούλα ηλθα μαζί ολοι (ώρα μηνολόγιον) εσφαζαμε το μαρτίνη.

ΙΙ. Παρασκεβή τό πρώτη έσφαζαμε ένα τραγή έπίγε /Ι6/ θιάδες ηλθε δ Γιανν. του Κωστα του Αδελφού μου άπο Ιύργο μου ήφερε δρχ. /25/ του ήχε δ Κώστας δσμένο διλαδή διά πισκέσι άλλοι δέν ήφερε τίποτα ούτε μιά τσίτσα ιρασή Λυτή τή ήμέρα έστεφανόσαμε τήν πινελόπη. (ώρα μινολόγιον).

ΙΖ. Σαββάτο έφεγανε ή συμπεθέροι εχασα ιαί το τραγούδιμαρί εκολαζαμε την παναγιωταροῦ άλλα το πίρε το σκυλή το παπαγιαννένο ι.λ.π. (ώρα μινολογιον ιαθαρά).

ΙΞ. Κυριακή ελυτουργισε δ παπαδιμιτρ. στόν Άγιον Δημήτριον. Αυτη τή ήμέρα το βράδη επεθανε ή γριά Παΐσεννα . ώρα μινολογιον.

ΙΞ. Τρίτη Αρεβονιάσανε τόν Νικόλα του γγιτσιόνη μέ τήν έλένη τής Αντώνας τό βράδη.

ΙΞ. Τετάρτη έπίγαμε τής Γίδαις στου Τρουπα νά τής φυλάξη αύτή τή ήμέρα έμαρκαλήθη ή γίδα μας ή ιοπέλαι μουη ηπε δ Βασιλ. Κολόσσακας εφυγε ιαί δ Γιάννης γγιτσιόνης ι.λ.π. διά έλμερινή. (ώρα μηνολόγιον)

ΙΖ. Πέμτη έπίγα έγό στο μύλο σιτάρη ένα φόρτομα (ώρα μηνολόγιον)

ΙΒ. Παρασκεβή έγένησε του σταματογιαν ή γιναῖνα θύλη.

ΙΓ. Σαββάτο εγό ιαί η χρίσι επιγ. είς τήν μαδάρα άρχήσαμε οι σκάφομε.

20. Κυριακή ηχαμε χρόνια του ιατροῦ Κόντου Αγιον Δημητρίου.
(ώρα μινολόγιον)
21. Δευτέρα έπίγαμε είς μαδάρα νά σπύρομε μέ τά ζῶα ἡτον
καὶ δὲ κούρταλης. Επιγενε βαρή πολή.
22. Τρίτη επιγαμε πάλην είς μαδάρα μέ τά ζῶα ὄλοι.
23. Τετάρτη. επιγ πάλην είς μαδάρα μέ τά ζῶα ὅχι δὲ κούρτα-
λης. Λυτή τή ήμέρα έβάπτισα του μπραμονικόλα το παιδήν. Α-
νάδοχος δὲ ἐπαμινόνδας Ν. Δελιγιάνης υποδιφιος βουλευτής το
ονομασε Ιέτρο επιρα δρχ. /5/ καὶ η παπαδιά /5/ ώς μαμή επίτι-
τα επιγ είς μαδάρα ἔχομε ριμένο σιτάρη εώς /37/ διάδεες τῆς
τρεῖς ἡμέραις (ώρα μινολόγιον)
24. Ιέμπτη έπίγαμε είς το ονόδρομα μέ τά ζῶα ἐσπέρναμε. Ηρι-
θάρη δὲ κούρταλης δεν ἡτον.
25. Παρασκευή επιγ. πάλην στο χοράφη μέ τά ζῶα εριζαμε τας
/2/ ήμέρας εώς /28/ διάδεες ηριθάρη (ώρα μινολόγιον)
26. Σαββάτο Αγιον Δημητρίου έπίρα ἀπό δίσκο δρχ (2,15) Αὐ-
τή τή ημερα έβάπτισα του Ιω. Παντατζή τό παιδή αναδοχος δὲ
παλιοκριμπάς τό ονόμασε Δημιτριόν το βράδη επιγ είς τά μπου-
κουρένα εφαλα ἀγιασμό επιγε δ Γιωργ Ν. παπαθανάσοπενλος
(ώρα μινολόγιον)
27. Κυριακή ελυτουργ. είς τον πρόδρομο μόνος μόνη ημερα βρο-
χερή Λύτη τή ημέρα εστεφάνοσα τόν Γεωργ. Θεοφ. Δημονλά μέ
τήν Αινατερίνη Ν. Μυχαλοπούλου ἐστεφανόθη καὶ δὲ Ιω. λ. Χο-
λόσακας το βράδη.
28. Δευτέρα έπήγαμε είς το χοράφη στο στακτόρεμα μέ τά μου-
λάρια ἐσπερναμε ηριθάρη έριξαμε ζως /18/ διάδεες Λυτή τή ημέ-
ρα επιγε δ Γιωργ. Ξνα γράμματα είς τήν Διμιτζάνα
29. Τρίτη έπίγαμε εις τ. πετροβούνη μέ τά ζῶα τήν νιντα
εβρεξε.

30. Τετάρτη επιγεις το πετροβούνη μέ τά ζῶα επηγενε βαρή επεθάναμε ἡναι δύο ήμεροδούλια τραβιχτά ξένα βόηδια δέν το ιάνουν τάς δυό ημεραις εριζάμε εώς 38 οιάδες σιτάρη. ωρα μινολόγιον.

31. Πέμπτη επηγαμε εις τόν κάκαβο στου παπαδιονισίου ερίξαμε ιριθαρι εώς 18 οιάδες έγρ επιγα επιτα ηχα λυτευργία τής Κανέλας μαριολοπούλου.

Νεύβριος 1902

Τήν παρασκεβή έλυτούργισα νά ύφόσο τά πράματα του Δημου Αγιασαμε έμάζεφα γένιμα οιάδες /30/ και μετριτά (I,70) (ώρα μινολόγιον) ο Γεωργ. ή Χρίσι έπηγαν στά φτατσάτα στό χοράφη μέ τά ζῶα νά σπιρομε φανή

2 Σαββάτο εγό και ή χρίσι έπίγαμε στά φρατζάτα δ Γιωργ. νά φέρη τήν γίδα ἀπό του Τρούπα διότι δέν εστεκοτανε ηλιε στερνότερα και δ Γιωργ.

3. Κυριακή έλυτούργισα είς τήν παναγία. Λυτή τή ήμέρα εστεφανωσα τόν Γιάννη Δ. παπακονδύλη μέ τήν ιανέλα Μαριολοπούλου έμάζεφα δρχ. /33/ το βράδη μέ επροσκλεσε δ Ιάνος και μέ παρακάλεσε νά πάσι στό Τραπέζη. (ώρα μινολόγιον) Λυτή τή ημέρα επεβανε δ παντελής πλακιέφαλος.

4. Δευτέρα. εξιμέροσε χιένη. Λυτή τή ημέρα έντιψιάσαμε του Παντ πλακιέφαλο

5. Τρίτη έξημέροσε χιόνη ιανά στραγάλη βορινό εφιγανε πολή διά πύργο έγελαστίκων (ώρα μινολόγιον)

6. Τετάρτη χιμόνας δεν έπίγεις ιανής πουθενά επιγ δ Γιωργ εσηότοσε μιά τσιχλα στην άχλαδα.

7. Χιμόνας ιάποτε άντιλιάδιζε.

8. τῶν ταῖς αρχῶν ελυτούργισε δὲ παπαδιμίτρο. στόν πρόδρομο
χιμόνας η γιναίναις ηχαν λέλαση ἔζενανε μαλιά ή στέρνα μας
γεμάτη νερό εώς τήν ἀπανου τρίπα (ωρα μινολόγιον)

9. Σαββάτο χιμόνας.

10. Κυριακή ήχαμε σαράντα τής κατερίνης ξιγγιά. Χιμόνας
Αυτή τή ημέρα ἐγένησε η τσιαμπουρλενα θύλη επιτρε δὲ Θεοδο-
ρής παπούτσια καὶ ἡ παπαδιά (ωρα μινολόγιον)

Δευτέρα ηγ ἐπλένανε ηχε Ηλιάνο.

12 Τρίτη ηγ "Ηλιο ἐβάπτισα τήν τσιουπα του τσιαμπούρλου
Λναδοχος ή Διαμαντο συζηγος Ηλ. Ζιουβέλου τήν όνόμασε Διε-
μαντο ἐπιτα επηγ μέ τόν Γιωργ είς τό σταυτόρεμα καὶ ἐσκά-
φαμε στήν απανουμεριά. τό βράδη ηλθε δὲ Κοσταντ ἐπό Πύργο
ἐφίγανε την ἄλλη Τρίτη από χιμονα

13. Τετάρτη καὶ του χρισοστόμου ελυτούργη στόν Αγιον Δημητρ
ηπαμε με τόν παπαδημ. νά πιάσομε Σαρανταλύτουργο ήχα ἐγο μι-
σό του Λργύρη μπαυρνά ηχε καὶ δὲ παπαδιμ. ελυτούργησα ἐγό^ν
μόνος μεψημερα χιμένας κακός ἐπιγάλανε ο τοπος νερό Αυτή
τή ημέρα ηλθε δὲ παλαμίδης τόν Αντάμοσα τό βράδη εσφαξε η
παπαδιά μου μιά κότα.

14. Πεμπτη 'Αγίου Φιλίππου ἐλυτούργησα είς τόν Αγιον Δημητρ.
ήμερα βροχερή το μεσημερη ἐφάγαμε τήν κότα ευτιάσαμε Μανέ-
στρα ηχα του 'Ανδρέα δομένο καὶ μου εστιλε μέ τόν Εεοδορή
ιηέας βεργάδη το βάλαμε Γιαχνή ηχε καὶ δὲ Κωστ. παρμένο
τραγή ἀπό του πάνου Γόντικα το ἀφίσαμε διά τό βράδη. Αυτή
τή ήμέρα μέ ήχε τό μάτι μου τό ζερβή πιασμένον καὶ μέ ἐ-
πόνιζε ἐπέταγε φωτιά καὶ ἔκλεγε ετσίπλιαζε ἐλέγαμε δτι
ηναι του συναχιοῦ καὶ ξεθημένη ἀπό η τό βράδη ηχαμε ιηέας
βραστό μανέστρα ήχαμε μακαρόνια 'Αγοραστά ἐπεράσαμε καλά
ἄλι ἐγό ηχα τήν ὑποφία του ματιού μ.ν ἔκανε χιμόνας. Τό
βράδη μοῦ ἔδοσε ή 'Ιατρίνα δρχ. /5/ νά μνημονεύο τόν 'Ι-
ατρό η.λ.π.

I5 Παρασκευή ἐσιηόθηκα μίκτα ἐπήγα εἰς τόν Αγιον Δημήτριον ἡλθε καὶ δ Παπαδιμιτρ. μου ἔδιξε γράμμα του ἡχε δ 'Ιατρός ἀπό Τρίπολη γραμμένο νά φροντίσομε νά φυφίσομε τόν μαλιαρόπουλο καὶ τόν Νταμπακόπουλο καθά τιχένη νά ήναι συγγενοῦς τῆς γιναίνας του. ήμέρα βροχερή χη μόνας ἔλεγε δ Κώστας νά πάη εἰς Βαλτεσινίο διά γένιμα ἀλλά πού νά πάη. Αυτή τή ήμέρα τό βράδυ ηλε ἡ Βασίλο του Γεωρ. Γόντια καὶ μου ἥφερε δρχ. οιτό (8) μου ἡχε (I8) δύναματα διά σαρανταλύτουργο.

I6. Σαββάτο ελυτουργίεις τόν Αγιον Δημητρ. ηλθε καὶ δ παπαδιμ. το πρωΐ ηλθε ἡ Θεοδοράκενα ξιδάχτιλου καὶ μου ἥφερε (?) δύναματα ήμέρα ἀρχησε νά κάνη Ηλιος ἡ Χρίσι μέ τόν Γιόρ. ήλθε ἡ Βασίλο του Γιώργα καὶ τούς πίρε πάνε διά πουρνάρια ἡ παπαδιά ηχε φομή ζιμομένο εύτιανε καὶ γλυκό μέ κιδόνη το σινάχη μέ ηχε ήπιος περιορισμένον.

I7. ημέρα καλούλα ήχαμε δυφεφορία ἐνλογή βουλευτική ἡσαντε δλοι ἐνομένη μόνον ἡ παπαθανασέοι καὶ δ πανόύλης καὶ οἱ μαγγέοι ὅλοι (I2) ὡς καθός ἐφάνη καὶ εἰς τῆς Κάλπαις του Σπυρακοπούλου καὶ Διγενόπουλου λέγουν ὅτι τούς εκαλπονοθέφαν τέλος ευγίνιαν δλοι Δηλιγιαννικοί θ. Δηλιγιάνης επαίμ. Δηλιγιάνης Περηκλής Αλεξάνης Ιω. Αντωνόπουλος Ιαναγ. Ταμπακόπουλος Ὅλη τή ήμέρα ἐλυτουργ. στόν Πρόδρομο μέ τόν παπαγεωργικάκη μασέστηλε ἡ Εινελόπη χαιρετίσματα μέ τόν πανάγιο τόν Κοντίλη καμμιά όμα τσιπούραις καὶ λίγαις Αιλιαῖς, ἦτον καὶ τό παιδή τοῦ Κωσταντή φερμένο δ Γιάννης ηχε καὶ αυτό κάτι τσιπουριτσες φερμένες ηχημε Βακαλάω μιά διά παρμένο ἀπό του μπράμ πληρομένος ήχαν φύφους ἀπό κάτο φερμένοντος εώς εκατόν πενήντα μέ τόν Σιδηρόδρομό ήτη τή ήμέρα μου ἔδοσε δ καρρᾶς δ ανδρ. /3/ δρχ διά κανονικό καὶ διό ἀκόμη διά παρακλήσης καὶ διαβασμα ἔδοσα του φιγόπουλου δρχ. /4/ διά τά ιεραμίδια του θέλο /2/

I8 Δευτέρα δέν ἐπιγαμε πουθενά ήμέρα καλούλα το βράδη ήχαμε το παιδή του Κωσταντ. τόν Γιάννη ἐφάγαμε ἔδος ἐζημόσανε η γιναίνες /4/ μπογάτσαις ἐστίλαμε μιά τίς πινελόπης /2/ εἰς τήν Τρίπολη τοῦ Ἰατροῦ καὶ μιά τοῦ Κωσταντ. στέν

πύργο τήν νίκτα έβρεχε όλι τήν νίκτα.

19 Τρίτη έπίγα έλυτούργισα έφιγε τε παιδή του Κωσταντί ιαί
άλλοι πολή έπίγαν από Τρίπολη νά πόν μέ το σιδερόδρομο
έστίλαμε τής μπαγάτσαις ιαί ιάτη νέματα τής ελισάβετ στή
Δαβιά Αυτή τή ήμέρα μου ήχε ή Εύγενία από πύργο μέ τόν
Κωστί Β. Γόντια γράμμα τό έλαβα σήμερα μου ήχε ένα φόρε-
μα μάλινο στελμένο ούρανή άκοπο μου είχε μερινό πανή μετα-
ξοτό ύφατό ιαί μερινό τσίτη μου ήχε διά σαρανταλύτουργο
διά τόν (μιά λέξη δυσανάγνωστη) Σπύρο διά τήν ιάνια Λίνατε-
ρίνη ιαί διά τήν μυηρή Λινατερίνη η.λ.π. έδοσα /4/ δρχ τής
(λέξη δυσανάγνωστη) διά ιοζιά της θέλο /2/ ιοζιά ήτον δί-
ιάδες /3/ έπλήρωσα του Θεοδορή τά παπούτσια δρχ. /5/ (4,70)
μου ήφερε ή Σπυρ. ζιδάχτιλου /10/ διάδες σιτάρη διά ιάτη
όνόματα ή πάνενα δρχ. /3/ ή (μιά λέξη δυσανάγνωστη) γένι-
μα /8/ έναμε ήμέρα ιαλούλα ό Γιωργ ήτον διά πουρνάρια μέ
τόν Γιαν. του Γιω. Γόντια ήφέραν 2 φορτόματα. Αυτή τή
ήμέρα έστεφάνωσα τήν Ζωΐτσα του μπόμπολα μέ τόν Πέτρο Γιωρ.
Τσελεπή έπίρα δρχ. /8/ (3 λέξεις άμφιβολες).

20 Τετάρτη έλιτούργισα έπίρε δ Κούρταλης το μουλάρη νά πάν
νά ιάμη ηλθε τό μεσημέρη έβρεξε ό Γιωργ. ήφερε δυό φορτό-
ματα πουρνάρια έπλήρωσα τόν μίτρο μαθιό διά άλογόπετρα δί-
ιάδες (1300) (235) ιαί διά /4/ σανίδια /160/

21 Γέμτη ιαί τών Ισεδίων έλυτούργισα είς τήν παναγία μό-
νος μου Αυτή τη ήμέρα έφόφισε του Κωστί σπαή τό άλσης έδο-
σα του Κωστή του δικού μου δρχ /5/ νά τής δόση έμαζέβανε
σινησφορά έπίρα /2/ διάδες ιαρί διά νά στίλο τής ευγενίας
είς πύργο από τόν πραμνιόλα πρός /90/ λεπτά άλλα ιοκαλιά-
ρινα (ιαί ώρα είς τό μινολογιον) Αυτή τή ήμέρα έπίρα /6/
πρόσφορα.

22 Παρκουεβή χιμόνας ιανός εύγαλε ό τόπος νερό

23 Σαββάτο ήχαμε συλύτουργο ήχε δ παπαγεωργινάκης ολινητα
χιμόνας έπίγαμε είς τόν πρόδρομό έπίρα /3/ πρόσφορα άπό τήν
έκλησία έπίγα έματέλαβα τήν γριά λεύρενα έπιτα έπίγα μέ τόν

παπαδιμίτρη ένάμαμε ένα ευχέλεο είς του Θεοδορή παπαγιάνη
ητον ἄρρενος εναντε χιμόνως ή παπαδιάς έπίγε είς του Φώτη
δέν έμποριγε Αυτή τή ήμέρα ηλθε δ Γιωργ του Φώτη στό σηή-
τη καί μου ἥπε ᾧτι τούς ηχε ὁ Ἀποστόλης γράμμα ἀπό ἀμερι-
κή σιστημένο καί τούς στέλνη καί ὄκτο λύραις καί ευχαριστί-
θικα καί ἔγό.

24 Κυριακή έλυτουργ μέ τόν παπαδιμίτρ. στόν Αγιον Δημήτρι-
ον ήμέρα καλουλα επιγ δ Γιωρ είς τήν Βυτίνα διά ἄραποσί-
τι διά τό γουρούνη δέν ἥβρε έπίρε αριθάρη όνάδες /30/ πρός
/29/ λεπτά. Λυτή τή ημέρα ἵχαμε ὑπομένα ἀπό τά προχθές δέν
μάς έμπροριγε τό γουρούνη τό ιόφαμε. Εβαλαν ονόματα ή πιπί-
να η Θεοφάνο η Τανοριοῦ διά μυιμόνεμα ἔβαλα κάνουλα στήν
φόρα έσόθη η ἄλλη

25 Δευτέρα Αγίας Αικατερίνης ελυτουργ δ παπαδιμ στόν πρό-
δρομο ἀπό τήν ἐκλησία έπίγα έματάλαβα τόν Θεοδορή παπακον-
δύλη ἔβαλα κάνουλα στήν φόρη έσόθη ή άλλη ἔκτες.

26 Τρίτη έπίρε δ Κούρταλης το μουλάρη νά κάμη δ Γιωρ. διά
ζίλα μέ τό ἄλογο τήν νίντα μας ἔπεσε το γουρούνη μέσα στήν
στέρνα Λυτή τήν ήμέρα ἔπεισανε δ θεοδορ. Παπακονδύλης (ώρα
μινολόγιον).

27 Τετάρτη έπίρε δ Γιωργ στό μύλο η.λ.π. (ώρα μινολόγιον) δ
Κούρταλης έπίρε το μουλάρη νά κάμη ήμέρα καλούλα ἔβρεξε
ηλ ε το μεσιμέρη πίσο Λυτή τή ήμέρα δέν μᾶς έμποριζε ή κα-
τσούλα ήτον διά φόρο.

28 Πέμπτη ήχα τρίτα θεοδορή παπαγιάνη μέ τόν παπαδιμίτρη
(ώρα στά περίεργα)

30 Σαββάτο Αγίου Ἀνδρέος ὥρα στό μινολόγιον .

παπαδιμιτρ. επίγαμε νά Αγιασομε και (ώρα μινολόγιον) και περί γεωργ νά πάη στήν Αμερική

3 Τρίτη μᾶς ἔστηλε η Εύγενία μέ τόν μπουζιάνο /4/ χέλια μεγάλα όνά /I/ το βράδη ήλθε ό Δίμος Γόντικας νά μου πῆ νά πάο νά πάρο τήν προβατίνα και νά παο όποια ημέρα θέλο νά φάλο Αγιασμό στό Καλήγι τους ήλθε και δ Κωστάπολη Πύργο μας ηπε ὅτι έπιγε είς τήν Ιινελόπη μέ τόν Γιάννη του Κωσταντή ἡπό πύργο μᾶς ἔφερε και λίγαις Αιλιαις χερετίσματα Αυτή τή ήμέρα έπεθανε δ Παναγιώτης δ Πιτάς.

4. Τετάρτη Ἀγίας Βαρβάρης ηχε πάγο άλλα καλή ήμέρα ή χρίσιο ό Γιώργη επιγαν διά ύιό μέ τό Αλογο τό μουλάρη τό ηχε δ Κούρταλης.

6. Αγίου Νικολάου παρασκεβή εβάπτισε ή παπαδιά μου τήν τσιουπά του σταματογιάνη τήν ονόμασε έλενη.

8 Κυριακή ἔχαμε συλύτουργο Νιάτα του παναγ. Πιτά ὅλοι η παπάδαις. Μιτή τή ήμέρα έπίρα /50/ όνάδες ρόβη ἀπό τόν Γιάννη τόν παπικονδύλη πρός /I2/ λεπτά τήν όνά μέ χατίρη δηλαδή μου τήν ἔδουσε έπίρε δ Κωσταντ μιά Σακούλα όνάδες /I4/

9 Δευτέρα Ἀγίας Ἅννης ἔχαμε και ή δυό παπάδαις λυτούργια του παπαγιοργιανάη έλυτουργ στόν πρόδρομο η παπαδιάς ήχε ζέλαση ἐκτένιζε μαλιά ερινε χιόνη.

10 Τρίτη χιμόνιας ἔγένισε ή μυλιόρα μας όπου ἔχαμε στου Βασιλ Κολοσκα ειαμε μιά ἄρναδα παρδαλή ἔπιγαμε τήν ήφεραμε στό σπήτη δέν ήθελε και τό ἄρνι της ήτον προτάρα (ώρα μινολογιον)

15 Κυριακή και Αγίου ελευθερίου ελυτουργ στόν Πρόδρομο ο Κωσταντ δ Σπαή ἔφερε ένα άλογο δρχ. /300/ ε Ἀλέξης δ Τσιούμπας δυό παιδιά ενα σερνικό και μιά τσιουπά λέγη ὅτι τά θοθέτισε ι.λ.π. (ώρα μινολογιον)

I7 Τρίτη Αγίου Διονυσίου άπεφάσισα νά στήλω το μουλάρη κατο μέ τιρή έπιεσαιε τιρή του πάνου Γόντικα όνάδες /69/ ελυτουργίσαιε καί ή δινό στόν πρόδρομο άπό τήν έκλησία έπίγαμε νά χερετίσομε τόν Νιόνιο Λεβδίκη έγό δ Βασίλης Γοντικας δ Παναγ. Διμουλάς. Αυτή τή ήμέρα εστιλε τό παιδή του μουλάριου δ Γιάννης άπό αμερική /25/ λύραις. Αυτή τή ήμέρα επούλισε ο μπιμπης μιά Γίδα του Αντικόπουλου δρχ. /60/ με δυό κατσίκια τήν ήθελε διά Γάλα Λυτή τή ήμέρα έπέθενε μιά Τσιούπα του σταματογιάννη ονοματη ελένη καί βαπτιστίρα της παπάδιάς μου ήμέρα καλή Λυτή τή ήμέρα ζφιγε δ Γιαν. Διμιτριοπουλος φαμελικός διά Αθήνα.

I8. Τετάρτη ζφιγεν τά μουλάρια διά Ιύρτο κάτη έφιχάτιζε εφίγανε φοτόντα χαράζοντα έγό έλυτούργισα ο Γιωργ. έπίγε ήσιαμε τοῦ Πόντου μέ τά ζῶα έλιανοφιχάτιζε ευγίνηε ημέρα καλή έφάγαμε φακή έπιτα επίραμε της δύο προβατίναις μέ τόν γιώργη τήν μιά μέ τό άρνη καί τήν Τρούπενα κ. στρομένη ή γυναίκαις εμιτονανε κάτη φανέλαις ήλραμε έπίγαμε άπό τό άμπελι στίς μυλιαῖς νά ίδεῦμε μήν το κοφε τό νερό κάτη το ηχε ιομένο άλλα λίγο ήχε δ μαδρακούνας υπομένο ητον φερμένος διά ιστρικά νά παο νά μεταλάβο τήν γιναίκα του τό πρωΐ έυγίνηα άπνου καί υπα του πα αδιμητρ νά λυτουργίση αύτός αύρια.

I9. Πέμπτη έσικόθικα μπονόρα έπίγε είς του μαδρακουνα καί έδιαβυσα τό λύφανο έφίγαμε τήν έφερτόσινε είς του πανοριά τό μουλάρη ήχανε καί λίγα ἄχερε τήν κάθιε μεριά κεί τήν ήφέραμε κάτη έφιχάλιζε άλλα τίποτα ζκανε καί "Ηλιο τήν ήφέραμε ζμιλίσανε καί του παπαδιμ τήν ένταφιάσαμε δ Γιωργ ζλυπε στόν μύλο μέ τόν Γιάννη τοῦ Γιώργα μέ τό άλογο ηχε /60/ όνάδες ιριθάρι του Γιωργέων Γόντικα έπίγε καί μιά μπατανία δική μρς στό μύλο νά τήν κάμη τήν κόκινη. Του εδοσε δ μυλονάς όνδοήντα /80/ δραχμάς είς τό άλογο άλλα δέν τόδοσε δ Γιωργ του Γιαρευε έκατόν ήκοση /120/ δρχ. τό βράδυ ηχε κατά νοῦ δ Γιώργης νά πάη είς Τρίπολη μέ τό άλογο νά μή ζπερνε κανά λεπτό άπό τόν Θεόδορο τέν πελαμηνη άλλα τό βράδη ζρχισε νά κάμη χιμόνας.

20 Παρακευή ηχα λυτουργία των Γοντικονιφάδων νά μεταλάβουν ούτε επίγαμε πουθενά ζηνε χιμόνας κάτη άναιγοκλισμάτα εδεσα δυό σκούπαις του παπαδιμίτρη έκτες έπίρα φυλάδα του Θεοδορή λεπτά /30/ άλλα αυτή /14/ λεπτά τά πέρνουν

22 Κυριακή ηλθε δικαστής. άπο Γύργο ήφερε ιρασή του Βαρβάτου έμαθαμε ότι επεθανε δικέρο ηωσταντής δικιδάχτιλος.

25. Χριστου έλυτουργ στόν Αγ. Δημήτριον επίρα από δίσιο /4,00/ ημεν μουναχός μου Αυτή τή ήμέρα έλογαριάστινα μέ τόν Βαρβά του όφύλαμε /44/ (ώρα μινολογιον)

26. Ημέτη ελυτουργ στόν πρόδρομο μόνος μου έπίρα ένα μπαλτίμη του μουλιεριοῦ /475/ (ώρα μινολογιον)

27 Παρακευή εφιγαν τά ζῶα διά πύργο ο Γιώργη διά Τρίπολη (ώρα μινολογιον)

28 Σαββάτο ηλθε ο Γιώργη από Τρίπολη τό βράδη ήφερε μόνον τό λάδη του παιδιοῦ ξέδισε μας ήνε (2.50) ηπε του δόσανε η παλαιμπηνέοι δρχ. /20/ Αυτή τή ήμέρα έμαθα ότι έπεθανε τό παιδή Αγγ. Κουρμπέση είς τήν άθήνα.

29. Κυριακή έλυτουργ μόνος μου είς τόν Αγιον Δημητρ ήμέρα καλή

30 Δευτέρα έπίγα είς του δίμου Γέντινα τό καλίβη ξφαλα άγιασμό μου έσιμάδεφε καί τήν προβατίνα δ Γιωρ στό μύλο κ.λ.π. ώρα μινολογιον)

31 Τρίτη έπίγα στό άμπελη, η παπαδιάς έπίγ νά φέρη τήν μπετανίας τήν ιόνινη τήν μεγάλη του σπητιου ηχε καί τόν Θεοδορή ιαντά πρότη φορά οιου έπίγε στό μύλο δ Θεοδ. έπίγ καί ιατη φανέλες (ώρα μινολογιον) .-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Αγαπητοί φίλοι,

- "Ερχομαι νά σες γνωρίσω ότι θέτω στή διάθεσή σας τό ποσόν τῶν τριάντα χιλιάδων δραχμῶν (30.000) γιά νά φτιαχτεῖ ιάτι στό χωριέ μας, πού ἀπό μοναχό του, νά θυμίζει τόν πατέρα μου Κώστα Λ. Καλόσακα πού τόσο πολύ τ' ἀγαποῦσε.

Τό ποσόν αὐτό, ἂν ἔκεινο πού έα ἀποφασίσουμε μαζί νά φτιάξουμε τό ἀπαιτήσει, μπορεῖ νά αὔξηθεῖ ιατά εἴκοσι χιλιάδες δραχμές (20.000) ἀκόμα.

Αθήνα I2/II/I979

Νέ αγάπη

Τάσσος Κ. Καλόσακας.

Αγαπητέ Τάσσο,

Η γενναιόδωρη προσφορά σου μᾶς συγκίνησε πολύ. Είναι τό πιό ιαλό πού θά μποροῦσες νά ιάνεις γιά τή μνήμη τοῦ Μαγουλιανολάτρη πατέρα σου, ἀλησμόνητου μπάρμπα Κώστα.

Εύχόμαστε ἡ χειρονομία σου νά βρεῖ μιμητές.

Θά βρεθοῦμε πολύ σύντομα.

Σέ εύχαριστοῦμε.

Κύριοι,

Τόν περασμένο μῆνα βρέθηκα στά Μαγούλιανα, τό χωριό τοῦ πατέρα μου πού τό νοιώθω καί δικό μου χωριό. Ἐμεινα ἔκει λίγες μέρες καί μοῦ δόθηκε ἡ εύκαιριά νά ιάνω μεριμές διαπιστώσεις. Σᾶς γράψω μία ἀπ' αὐτές.

Τό χωριό μας στερεῖται τό πράσινο. Μερικοί χῶροι στό ἐσωτερινό του, πού σημειωτέον είναι καινοτικοί, είναι ἄδειοι καί οἱ γύρω πλαγιές του γυμνές.

Θέλω νά πιστέψετε πώς τό γράμμα μου αὐτό δέν ἔχει τήν ἐνοια τῆς παρατήρησης, ἀφοῦ μάλιστα γνωρίζω ιαλά τό θετικό

σας έργο τῶν τελευταίων δύο χρόνων, στό χῶρο τῆς δεντροφύτευσης στό χωριό.

Δέν νομίζετε όμως καί σεῖς, όπως καί ἐγώ, ὅτι εἶναι ιριμα τό χωριό μας μέ τό τόσο ὑφέμετρο καί μέ τά ἔλατα δάση ἀπέραντα στίς πιό ἔξω περιοχές του, νά στερεῖται τό πράσινο πού εἶναι ὑγεία καί όμορφιά ;

• Λαθήνα 5/9/1979

Μέ έκτιμηση

Θοδώρα Ν. Κόλλια.

Δεσποινίς Κόλλια,

"Έχεις ἀπόλυτο δίκιο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἶχαν γίνει στό χωριό μας παλαιότερα οάποιες προσπάθειες δεντροφύτευσης, ἀπό τά τότε Κοινοτικά Συμβούλια καί τό Δημοτικό Σχολεῖο. Ἀπ' αὐτές εύοδώθηκε μόνο μία, ἐκείνη πού τελικά μᾶς χάρισε τό δασάκι τῶν πεύκων πού εἶναι ἀριστερά μας μπαίνοντας στό χωριό. Οι ὑπόλοιπες ἀπέτυχαν γιατί δέν πίστεψαν στή χρησιμότητά τους ὅλοι ἀνεξαιρέτως οι οάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Σέ εύχαριστοῦμε γιά τό γράμμα σου, τήν ύπόδειξή σου καί τήν ἀπό μέρους σου ἀναγνώριση τῶν προσπαθειῶν τοῦ Συλλόγου γιά τή δημιουργία πράσινου στό χωριό.

Σέ εύχαριστοῦμε.

Κύριοι,

- Τό ἀπομεσήμερο οάποιας Παρασκευῆς τοῦ περασμένου ηλονιαιροῦ ἔφθασα μέ τόν πεθερό μου καί τήν μνηστή μου στό χωριό σας.

"Έχετε πραγματικά ἔνα πολύ όμορφο χωριό, ἡ πλατεία του ὅμως, γιατί εἶναι οάθε βράδυ βουτηγμένη στό μισοσκόταδο ;... "Εδῶ ἦταν ἔτσι τή βραδυά τοῦ πανηγυριοῦ μας τῆς Παναγίας τό δεκαπενταύγουστο μοῦ εἴπαν καί τώρα ; ...". Καί ὅμως εἶδα ὅτι ύπάρχουν πάρα πολλοί ἡλεκτρικοί λαμπτῆρες πλεγμένοι σέ γιρλάντες. Ήδοςς οόπος καί πόσα χρήματα χρειάζονται γιά τήν ἐπισκευή τους ;

• Λαθήνα 5/9/1979

Εύχαριστω

• Ηλίας Κωσταντόπουλος

Κύριε Κωσταντόπουλε,

- "Εχετε δίκιο. Τήν επιστολή σας δύμας, τήν κοινοποίησατε και στό Κοινοτικό Συμβούλιο Μαγουλιένων ; "Αν όχι, σας παρακαλοῦμε νά τήν κοινοποιήσετε.

Σας εύχαριστοῦμε.

Αγαπητά παιδιά,

- "Εχω τή γνώμη ότι περιωρίσατε ήπιας σέ σύγκριση μέ τό παρελθόν τίς φυχαγωγιές έκδηλώσεις τοῦ Συλλόγου.

Στίς έκδρομές μας και ὥραΐα περνᾶμε και βλεπόμαστε. Γιατί δέν τίς κάνετε πιό συχνά ;

Λιθήνα 2/II/1979

Μέ αγάπη

Μαρία Α. Γόντικα.

Αγαπητή Μαρία,

Έξ Ιδίων τά βέλη ;

Η τελευταία μας έκδρομή έγινε τόν Ιούλιο μήνα στή Επίδαυρο, γιατί ας μήν ποῦμε έκδρομή τήν κάθιδο τοῦ Συλλόγου μας στό χωριό τό δεκαπενταύγουστο.

"Εχεις δίκιο. Θά ξέπερπε νά είχαν γίνει μέχρι σήμερα μιά - δυό έκδρομές άκόμα. Λασχοληθήκαμε δύμας περισσότερο μέ παραστάσεις σέ άρμόδιους φορεῖς γιά τή χορήγηση ιουδυλίων γιά ξργα στό χωριό και όλα μαζί δέν τά μπορέσαμε.

Σιωπή λοιπόν :

Μέ αγάπη.

ΤΟΥ ΠΕΥΚΟΥ

- Γιάννη, γιατί ἔκοφες τόν πεῦνος ;
γιατί ; γιατί ;

- 'Αέρας θάνατοι, λέει ό Γιάννης
καί περπατεῖ .

'Ανάβει ή πέτρα, τό λιβάδι,
βγάνει φωτιά,
νά 'βρισκε δ Γιάννης μιά βρυσούλα,
μιά ρεματιά :
Μές στό λιοπύρι, μές στόν κάμπο,
νά ἔνα δεντρί..

Εαπλώθη δ Γιάννης ἀπό κάτου
δροσιά νά βρῆ.

Τό δέντρο παίρνει τά ιλαδιά του
καί περπατεῖ :

- Δέ θ' ἀνασάνω λέει δ Γιάννης,
γιατί, γιατί ;

- Γιάννη, ποῦ κίνησες νά φτάσεις ;
- Στά δυό χωριά.

Κι ἀνόμα βρίσκεσαι ἐδῶ κάτου ;
Πολύ μακριά :

- 'Εγώ πηγαίνω, όλο πηγαίνω.
Τί ἔφται λα ἔγώ ;

Σκιάζεται δ λόγηος καί μέ φεύγει,
γι' αὐτό είμαι ἐδῶ.

Πότε ξεκίνησα ; Είναι μέρες.
γιά δυό, γιά τρεῖς...

'Ο νοῦς μου σήμερα, δέν ξέρω,
τ' είναι βαρύς.

- Νά μιά βρυσούλα, πιές νεράκι
νά δροσιστής.

Σ' θει νά πιῇ νερό στή βρύση,
στερεύει εύθυνος.

Σι μέρες πέρασαν κι οι μῆνες,
φεύγει δ καιρός

στόν ίδιο τόπο δ Γιάννης
κι ας τρέχη ἐμπρός...

Νά τό χινόπωρο, νά οι μπόρες
μά ποῦ ιλαρί ;

Χτυπιέται δρθές μέ τό χαλάζι,
μέ τή βροχή.

- Γιάννη, γιατί ἔσφαζες τό δέντρο,
τό σπλαχνιό

πούριχνε ἵσιο στό κοπάδι,
καὶ στό βοσκό ;
'Ο Ηεῦνος μίλας στόν ἀέρα,
- τ' ἄκοῦς ; τ' ἄκοῦς ;
καὶ τραγουδοῦσε σά φλογέρα
στούς μπιστικούς.
Φρύγανο καὶ ιλαρί τοῦ πήρες
καὶ τίς δροσιές,
καὶ τό ρετσίνι του ποτάμι
ἀπ' τίς πληγές.
Σακάτης ἥτανε κι δλόρθος,
ἄς τή χρονιά,
πού τόν ἐγκρέμισες γιά ούλα,
Γιάννη, φονιά :
- Τή χάρη σου, ἐρημοκλησάκι,
τήν προσκυνῶ.
Βεήθα νά φτάσω, λέει δ Γιάννης
καὶ νά σταθῶ...
'Η μάνα μου θά περιμένη
κι εἶχα καὶ τρύγο... Τί οώρα νάναι
σάν τί ἐποχή ;
Ξενίνησα τό καλοκαίρι
- νά στοχαστῆς -
κι ἥρθε καὶ μ' ηὗρεν δ χειμώνας
μεσοστρατίς.
Πάλι 'Αλωνάρης καὶ λιόπυρι ?
πότε ἥρθε ; πῶς ;
"Αγιε, σταμάτησε τό λόγηο,
πού τρέχει ἐμπρός.
"Αγιε, τό δρόμο δέν τόν βγάνω
- μέ τί καρδιά ; -
θέλω νά πέσω νά πεθάνω
έδω κοντά.
Πέφτει σά δέντρο ἀπ' τό πελένι.
Βογγάει βαριά.
Μακριά του στάθηκε τό δάσος
πολύ μακριά.
'Εκεῖ τριγύρω οὔτε χορτάρι
φωνή καμιά.
Στ' ἄγκαθια πέθανε, στόν κάμπο,
στήν ἐρημιά.

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Τῆς μητέρας μου δέν τῆς μείνεσσε πολύς ναιρός νά βοηθάει στίς δέω δουλειές. Ἐκείνη μᾶς μαγέρευε, φρόντιζε τάζά, φούρνιζε, ἡ ἔπλενε τά ροῦχα μας πέρα στό λαγκάδι. Σάν εύναιροῦσε ιαμιά στιγμή, ἔτρεχε στόν ἀργαλειό της κι ἔφαινε χέρι χέρι μιά δυό παλάμες πανί. Στά μεγάλα δύμας θελήματα κάθιε χρονιᾶς, στόν ιάματο, στό λιομάζεμα, στό σκάλο, στό θέρο, στόν τρύγο, μαντάλωνε τό σπίτι μας κι ἐρχότανε κι αὐτή κοντά μας ἀπ' τό πρωί.

"Οταν μοῦ μενει ναί μένα ναιρός ἀπ' τό σιολειό ἥ ὅταν εἴχαμε πάφες, βοηθοῦσα κι ἐγώ δόσο μποροῦσα, πήγαινα φαῖ τοῦ πατέρα μου πάνω στήν 'Αγια-Τριάδα, ἀναβα τά ιαντήλια τῆς ἑκατησιᾶς μας, κι ἔσιαζα κι ἐγώ ιανένα αὐλάκι, ὅταν ἀνοίγαμε τό νερό νά ποτίσουμε· σάν δέν είχα ἄλλη δουλειά, παραφύλαγα δίπλα στή μεγάλη γούρνα καί σκότωνα μ' ἔνα φουντώτο ιλαδί τίς σφῆνες καί τούς σκούρηους πού ἔρχονταν νά πιοῦν, γιατί δι πατέρας μου μοῦ χε πεῖ πώς μᾶς τρῶγαν τίς μέλισσες. Μῆχαμε καί γαϊδούρι καί δυό προβάτες, τό ζευγάρι τά βόιδα μάς καί μιά μιλτέζιη γίδα, πού ἄξιζε, δ, τι καί νά λεγε ιανένας. Τό γάλα πού ιατέβαζε ἥτανε ἄλλο πράμα, καί ιάθε χρόνο, ἀλάθευτα, θά μᾶς γεννοῦσε δυό δύμορφα ιατσικάνια μέ σκουλαρίκια στό λαιμό, πού ἀπό τήν πρώτη ιιόλας βδομάδα πηδοβολάγανε σάν ἀγρίμια ἔνα γύρο στή μάνρα ἥ ἀπάνω στή σηεπή τοῦ φοιρνόσπιτου. Τήν ἄνοιξη βάναμε καί δυό καί τρεῖς ιλῶσες, τ' αὐγά δέ μᾶς ἀπολείπανε ποτέ, καί μέ τό χοῖρο πού θρέφαμε καί σφάζαμε ιάθις Χριστεύγεννα, ἡ μητέρα μου ἔφτιανε ιαπνιστά σύγγληνα καί λουκάνικα, πού μᾶς βαστοῦσαν δλοχρονιής."

Δέ μ' ἔνοιαζε, νά σου πῶ, καί πολύ πού σφάζαμε τό χοῖρο · ἥτανε τό μόνο ἀπό τά ζωντανά μας πού δέν τ' ἀγαποῦσα. Τό χα πάρει ἀπό ιακό μάτι ἀπό πολύ μικρός, τότε πού σά βαστοῦσα τίποτά στό χέρι μου καί τό τρωγά, μέ κυνήγαγε κι ἔστιουζε, κι ἥθελε νά μοῦ τό πάρει. Πιό ἀνάποδο ζωντανό δέν εἴχε ματαιώσει δ οεός. Δέν κοτούσαμε μέ τή μητέρα μου νά ταισουμε τίς ιότες, δέν κοτούσαμε νά ταισουμε τή γίδα, καί νά σου τόν ἀμέσως στή μέση νό τά φάει δλ κεῖνος. Ούτε τόν

Ξνοιαζε παθόλου γιά τίς ραβδιές πού τοῦ 'ριχνα' τά 'κανε
όλα μιά χαψιά καί κοίταζε ἔπειτα μή θά ρίξουμε. κι ἄλλο.
Περιορισμένονε πάλι στό μέσα κατώι δέν μπορούσαμε νά τόν
ἔχουμε, γιατί τότε ήταν ἄξιος νά χαλάσει τόν κόσμο μέ τίς
φωνές του. Καί λοιπόν, πολλές φορές μοῦ κόστιζε ἔνα σωρό¹
σηνοτούρα νά τρέχω νά τόν γυρεύω ἵσα πάνω στήν 'Αγιε-Τριά-
δα, πού τριγύριζε μοναχός του πέρα δῶθε κι ἀπολεχνιότανε
βόσκοντας. Κάναμε δυό, κάναμε τρεῖς μέρες νά τόν δοῦμε πού
ή μητέρα μου φοβότανε πιά στό τέλος μήν εἶχε πάθει τίποτα,
καί μ' ἔστελνε νά τόν γιρεύω. 'Εκεῖνος ὅμως τριγύριζε ρέμπε-
λος ἀνάμεσα στή δευτρά, κατάσκαφε τόν τόπο φάχνοντας γιά
νόστιμες ρίζες, ἐτρώγε βελάνια κι ὅ, τι ἄλλο τοῦ τύχαινε
μπροστά, καί σάν ἔσφιγγε ή ζέστη ἔβαισε κανένα λασπονέρι,
τεντωνότανε μέσα καί κοιμότανε. Καί τότε ὅσο νά μιλάιται
δέν ἔδινε ἀπόκριση.

Τά κατσίκια μας, τά πουλούσαμε κι αύτά σάν μεγαλώνα-
νε κάμποσο· τά λεφτά τά 'παιρνε ή μητέρα μου κι ἀγόραζε
νέματα γιά τόν ἀργαλειό· της. 'Εγώ τ' ἀγαποῦσα πολύ καί τά
κατσικάκια μας, τούς ἔβγαζα ὅμορφα δύναματα - 'Αστέρω καί
Χιόνια καί Κίτσο, - ἔπαιζα κυνηγητό καί κουτουλιές μαζί· τους
καί τά τάιζα μυγδαλόφυλλα μέσα στή φούχτα μου. Σάν ἐρχότα-
νε ή ὥρα νά μᾶς τά πάρουνε κι ἔβαινα τά ιλάματα, ή μητέρα
μου μέ καλόκιανε μέ κι νένα καρύδι καί μοῦ 'ταζει πώς μέ τό
νέματα πού θά 'παιρνε, θά μοῦ 'φαινε μιά κόκκινη πόδιά.-

(ἀπό τό βιβλίο οι Ξεριζωμένοι) B. Ασημαλάνη

ΜΟΥ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΕ Τ' ΑΝΔΟΝΙ

Μοῦ παράγγειλε τ' ἀηδόνι ...
μέ τό πετρόχελιδόνι
νά τοῦ φτιάσω τή φωλιά του
μέσα στά βασιλικά του,
νά τήν πλέξω μέ τήν τάξη
γύρω γύρω μέ μετάξι.

Τοῦ παράγγειλας κι ἔγώ :

"Τό μετάξι εἰν' ἐκριβό".

Μοῦ παράγγειλε καί κεῖνο :

"Οσο κάγνει ἔγώ τά δίνω".

(Λαϊκό)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Ἐνανθρωπίζεται τοῦ κόσμου ὁ ιτίστης...

Χριστός γεννᾶται... βρέφος ταπεινό...

- "Κι ἐμεῖς παιδιά τοῦ Σύμπαντος

γονατιστά στή φάτνη σέ προσκυνῶμε...

πιασμένα χέρι - χέρι γύρω σή σφαιρά

τό τραγούδι τῆς ζωῆς τραγουδῶμε....."

"Άλλα γυμνά, πεινασμένα, βοήθεια ζητᾶνε

ἄλλα χορτάτα, καλοντυμένα τό φωμάνι πετᾶνε...

Γελᾶνε, ηλαγνε, παίζουν, μαλώνουν. . . .

ἄλλα, ἀπό άστιτία, ἐπιεδημίες... πεθαίνουν...

ἄλλα, ἀφημένα χωρίς μάνα, πατέρα, ύποφέρουν.

- Τραγούδι, γιές θλα τά παιδιά τοῦ κόσμου

ΣΥ, πού δειπόζεις τῶν πάντων,

νά ψύχωσω, τή δύναμη, δός μου...

Τραγούδι, νά λέει γιές "ΕΙ ΡΗΣ ΕΙΡΗΝΗ..."

- "Εύρωπάνια, Βραζιλάνια, Κινεζάνια

Ινδιανάνια, Γιαπωνάνια καί Νεγράνια

Αραπάνια, Λαπωνάνια, Αμερικανάνια

ὅλου τοῦ κόσμου τά παιδιά

τραγουδῶμε...

ιάτω ἀπό τοῦ Χριστοῦ τή σκέπη

τό χορό μας ποιός δέ βλέπει ;

Πανούλα Βραχνοῦ 'Αναγνωστοπούλου

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

“Ολες οι βουνοπλαγιές ήταν χιονισμένες.

‘Απ’ τήν προηγούμενη μέρα δι βαρύς χειμώνας είχε αλείσει τό ιοπάδι στό μαντρί, καί δι Μαρίνος, ένα όμο φο καί δυνατό τσοκανόπουλο, βρισκόταν σέ συλλογή.

‘Από φηλά τό ‘Εκαλησάνι τοῦ ‘Αηλιᾶ, πού βρισκόταν στήν ιορυφή τῆς ἀπέναντι βουνοπλαγιᾶς, είχε ακούσει πνιχτές ἀνθρώπινες φωνές, πού καλ ὅσαν βοήθεια.

“Εστρεφε φοβισμένος τήν ματιά του πρός τά έκει, ἀλλά τίποτε δέν διέκρινε.

‘Από τό μαντρί τοῦ γέρο - Θύμιου, πού βρισκόταν ἀπέναντι, λεχώριζε ἐ καπνός τῆς φωτιᾶς πού σκορπιόταν ἄταχτα. ‘Ο ἀέρας φυσοῦσε μανιησμένα, σηκώνοντας τό χιόνι φηλά. Τά πρόβατα στριμωγμένα βαθειά στό μαντρί, κύτταζαν πρός τά ἔξω φοβισμένα.

Τίποτε δέν ακούγόταν, καί μόνο τ’ ἀνήσυχα βελύσματα τῶν πρεβάτων, ἀντηχοῦσαν, ἀργά-μονότονα.

Γιαραμέρησε ἡσυχα ἕνα νεογέννητο ἀρνάκι, πού ἔτρεμε ἀπ’ τό ιρύο στά πόδια του, καί γύρισε νά ξαναμπῆ στό μαντρί, ὅταν ζάφνουν, νέες σπαραχτικές φωνές ακούστηκαν ἀπό φηλά :
- Βοήθεια !... Βοήθεια !...

‘Απ’ τό μαντρί τοῦ γέρο - Θύμιου δέν ακούγόταν καμμιά φωνή.

‘Ο Μούργος μόνο, τό φοβερό μαντρόσινλο, στεκόταν ἐώς ἀπό τήν πόρτα καί γαύγιζε βραχνά - ἀπειλητικά.

Καί ἀπό φηλά, ακούγονταν νά σβήνουν, μέσα στό φοβερό μουγρήτο τοῦ ἀέρα, οι σπαραχτικές φωνές :

- Βοήθεια...Χριστιανοί... Βοήθεια...

Δέν τοῦμενε πιά καμμιά ἀμφιβολία. Ήταν ἀνθρώπινες φωνές, ήταν φωνές δυστυχισμένων. Γιαραμέρισε μέ βία τ’ νεογέννητα ἀρνάκια πού τούφραζαν τό δρόμο, μπήκε γλήγορα στό μαντρί, ἀρπάζε τή χοντρή του κάππα καί βγήκε πάλι βιαστικά.

Τό χιόνι ἔπεφτε πυκνό, βαρύ, μολυβάνιο. Μιά σιωτεινιά ἀρχισε νά πέφτη σκυθρωπή, μπροστά του. ‘Από φηλά ακούγόταν δι ἀπειλητικός βρυχηθμός κάλοιου πεινασμένου λύκου. Μιά πένθιμη ἡσυχία πλανιόταν παντοῦ. ‘Ο Μούργος τοῦ γέρο - Θύμιου φοβισμένος κι αύτος, είχε σωπάσει. ‘Η καρδιά του χτυποῦσε

άλλοντα δυνατά.

Μιά έπιταχτική φωνή, άπό τα βάθη τῆς φυχῆς τοῦ φώναζε μ' ἀπόγνωση : "Τρέχα...τρέχα... ἐμπρός...μπρός..."
"Δικαιε φοβισμένος τόν σταυρό του, Ἡταν μιὲν ιερή φωνή, ἡ-
ταν ἡ φωνή τοῦ καθήκοντος, τήν δποία μέ προθυμία ύπανουσε.

Πέρασαν ἀπό τότε τρεῖς μῆνες. Ο φοβερός χειμώνας,
εἶχε καταλέσει.

Οι πρῶτες ἀνοιξιάτικες ἀχτίδες, χλωμές καὶ ἀδυνατισμένες,
χρύσιζαν στίς πλαγιές.

Μά συμφορά... συμφορά...κάποιοι τσοπάνοι, βρῆκαν μιὰ μέρα
στή βαθειά χαράδρα, ἔνα ἀνθρώπινο πτῶμα ορυσταλλιασμένο.
Μιά κάππα, ριγμένης στόν δεξιό ὄμο, εἶχε κι' αὐτή ορυστ λ-
λιάσει. Μέ κόπους ἐλευθέρωσαν τόν νευρό καὶ μέ καυτά δά-
κρυα, ἀναγνώρισαν τό καμάρι τῶν βουνοκορφῶν : τόν δυστυ-
χο Μαρῖνο.

Υπακούοντας στή φωνή τοῦ καθήκοντος, γιά τή ἐκτέλεση
ἔνός ιεροῦ σκοποῦ, γιά τήν ίκανοποίηση μιᾶς φυχικῆς του
ἀγνῆς καὶ θεάρεστης ίκανοποιήσεως, περιπλανήθηκε καὶ βρῆ-
κε τή λύτρωση, μέσα στή βαθειά χαράδρα, κάτω ἀπ' τίς στορ-
γικές παρήγορες φτεροῦγες τοῦ λευκοῦ του Ἀγγέλου.

Μά δ φτωχός Μαρῖνος δέν ξεχάστηκε. "Αν κανείς βρισκόταν
κάποιο φωτεινό ἀνοιξιάτικο βράδυ φήλα στό Σωκιλησάκι θ'
ἀφηνε τά δάκρυά του νά κυλήσουν ἀφθονα, βλέποντας κάποια
φτωχή μαυροντυμένη γρηούλα, νά κλαίη μέ σπαραγμό, γονατι-
σμένη μπροστά σ' ἔνα όγρο, χορταριασμένο μνῆμα.

Ἐνα χλωμό καντηλάκι σκορπᾶ τή λέμφη του, πού τρεμοσβήνει.
Λίγα λουλούδια σκορπισμένα μέ λατρεία, λαμπυρίζουν ἀπ' τά
μητρικά δάκρυα.

Ἐνα λεβεντόκιρμο τσοπανόπουλο, μ' ἔνα χαριτωμένο κάτασπρο
ἀρνάκι στήν ἀγκαλιά του, χαμογελᾶ εύτυχισμένο μέσα ἀπ' τή
φωτογραφία, πού κολλημένη πάνω στό λευκό πέτρινο σταυρό,
φωτίζει τό μυθορό φῶς τοῦ καντηλι. Ὡ

Λίγο πιέ κάτω, κάποιο μιασσοβησμένο τετράστιχο, ύπεν-
θυμίζει στόν προκυνητή πού στέκεται μέ θλίψη καὶ σεβασμό

έτι έπέταξε σ' ἄλλους δρίζοντες, σ' ἄλλους ιόσμους, στήν παντοτεινή πατρίδα της, ἡ εὐγενική αύτή φηχή, πιστή στό καθῆκον.

Ἄγνη, πιστή, θερμή ψυχή
ἀπ' τόν φθιαρτόν σεν οἶνον
έπέταξες χερουβινά
πιστή εἰς τό καθῆκον

Στάθης Κ. Κόλλιας

Μαγιούλιανα 1958

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

ΕΣΥ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΚΙΝΗΣΕΣ

"Εσύ παιδί μου, έκινησες νά πᾶς στόν Κάτον Κόσμο,
κι άφήνεις τή μανούλα σου πικρή, χαροκαμένη.
Παιδάκι μου, τόν πόνο σου ποῦ νέ τόν ἀπιθώσω ;
πού κι ἄν τόν ρίζω τρίστρατα, τόν παίρνουν οἱ διαβάτες,
κι ἄν τόν ἀφήσω στά μλαριά, τόν παίρνουν τά πουλάκια.
Ποῦ νά βαλθοῦν τά δάκρυα μου γιά τόν ζεχωρισμό σου ;
"Αν πέσουνε στή μαύρη γῆς, χορτάρι δέ φυτρώνει,
ἄν πέσουνε στόν ποταμό, δ ποταμός στερεύει,
ἄν πέσουνε στή θάλασσα, πνίγονται τά καράβια,
κι ἄν τά σφαλίσω στήν καρδιά γλήγορα σ' ἀνταμώνω.

Δημοτικό

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- 'Ο πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, μέ έντολή τοῦ Δ.Σ. ήαί ἔπειτα ἀπό σχετικό τηλεγράφημα πρός τόν Σύλλογο καί τήν Κοινότητα, ἐπεσκέφθηκε στίς 2/II στό γραφεῖο του τόν Βουλευτή 'Αρκαδίας ούριο Β. Ματζώρη καί συζήτησε μαζί του τά προβλήματα τοῦ χωριοῦ. 'Από τόν ούριο Βουλευτή ζητήθηκε τό προσωπικό του ἐνδιαφέρον γιά τήν ἐπίλυση τῶν πρεβεζικάτων αὐτῶν. 'Ο ούριος Ματζώρης διαβεβαίωσε τόν Πρόεδρο τοῦ Συλλόγου, ὅτι θά παρακολουθήσει προσωπικά τά προβλήματα τῆς ὑδρευσης καί τῆς τοιμαντόστρωσης τῶν δρόμων τοῦ χωριοῦ.-

- 'Ο πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, μέ έντολή τοῦ Δ.Σ., ἐπεσκέφθηκε στίς 24/II στήν Τρίπολη τόν Νομάρχη 'Αρκαδίας ούριο Β. 'Αναστασιάδη. 'Ο ούριος Νομάρχης δέχθηκε μέ έγκαρδιότητα στό γραφεῖο του τόν πρόεδρο τοῦ Συλλόγου καί συζήτησε μαζί του γιά πολλή ὥρα τίς ἀνάγκες τοῦ χωριοῦ μέ τή σειρά πού τοῦ ἐκτέθηκαν.

'Ο ούριος Νομάρχης ἀναφέρθηκε στίς τεράστιες ἀνάγκες τοῦ μεγάλου σέ ἔκταση Νομοῦ 'Αρκαδίας καί στίς περιωρισμένες πιστώσεις πόύ τοῦ διατίθενται, στήν υποχρέωσή του νά διειλογήσει τίς ἀνάγκες αὐτές ώς ύπεύθυνος τοῦ Νομοῦ καί νά θεραπεύσει ἀναγκαστικά, τίς ἐπιτακτικώτερες καί τίς εὐρύτερης σκούδαιότητας καί τέλος, στήν πίκρα πού, μέ βάση τά πιό πάνω, δίνει παρά τή θέλησή του, κάποτε στίς Κοινότητες.

'Υποσχέθηκε πάντως στόν πρόεδρο τοῦ Συλλόγου, ὅτι θά ἔχει ήατά νοῦν τά ἔργα πού τοῦ ζητοῦνται νά γίνουν στά Μαγούλιανα τό 1980 καί τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι διατηρεῖ ἀκόμα ἄσβεστες τίς ἄριστες ἐντυπώσεις του ἀπό τό χωριό, ἀπό τήν περισυνή γιορτή τοῦ Συλλόγου γιά τό φωτάκο καί ἀπό τή σεμνότητα τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου.

'Από τόν ούριο Νομάρχη ζητήθηκε ἡ προσωπική του μέριμνα :

- I. γιά τήν ἀσφαλτόστρωση τοῦ δρόμου.
2. γιά τήν υδρευση
3. γιά τήν διάνοιξη ἐσωτεριῶν καί ἀγροτικῶν δρόμων καί

4. Γιά τήν ίπαγωγή καί πάλι τοῦ χωριοῦ στούς Τουρι-
στικούς χώρους τοῦ Νομοῦ Αρκαδίας.

Ο πρόεδρος τοῦ Συλλόγου εύχαριστησε τὸν ιύριο Νομάρχη καί
ἐπέστρεψε τήν ίδια μέρα στήν Αθήνα. -

- Φθάσανε στό χωριό οἱ τετρακόσιες χιλιάδες δραχμές
(400.000) πού χορηγήθηκαν ἀπό τὸ 'Υπουργεῖο Εσωτερικῶν,
ἔπειτα ἀπό τίς γνωστές ἐνέργειες τοῦ Συλλόγου καί τήν προ-
σωπική φροντίδα τοῦ συμβατριώτη μας 'Υπουργοῦ Εργασίας
κυρίου Κ. Λάσκαρη.

Ο σύλλογος μέ επιστολή του (9-II-79) πρότεινε συμβου-
λευτικά στό Κοινοτικό Συμβούλιο τοῦ χωριοῦ - τό μόνο δι-
καιωματικά ἀρμόδιο - νά διαθέσει τό πιό πάνω ποσό, γιά τήν
δριστική ἐπίλυση, ἵ γιά τό ζεκίνημα τῆς δριστικῆς ἐπίλυ-
σης τοῦ νεροῦ τοῦ χωριοῦ, μέ τή δέσμευση τῆς ἐξεύρεσης καί
τῶν ίπολοίπων χρημάτων στήν περίπτωση πού θά χρειαστοῦν.

- 'Ο σύλλογος μέ ἔγγραφό του (15-II-79) πρός τό
Ι.Γ.Μ.Ε. (ΙΔΡΥΜΑ ΓΕΩΛΑΓΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΕ ΛΑΛΕΥΤΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ) ζή-
τησε τή μετάβαση στό χωριό εἰδικοῦ 'Υδρογεωλόγου, γιά νέ
μελετήσει ἐπιτόπια καί σέ συνεργασία μέ 'Ηλεκτρολόγο - Ηη-
χανολόγο, τί ὅλο πλέγμα τοῦ νεροῦ τῆς Κορφού υλιτικά καί τή
δυνατότητα παροχῆς καί μεταφορᾶς στό χωριό τοῦ νεροῦ τοῦ
Παύρου.

Τό Ι.Γ.Μ.Ε., μέ ἀπαντήτικό ἔγγραφό του (I-I2-79) ζή-
τησε ἀπό τό Σύλλογο γιά τή μετάβαση τοῦ πιό πάνω 'Υδρογεω-
λόγου στό χωριό, τό χρηματικό ποσό τῶν δεκαπέντε χιλιάδων
δραχμῶν (15.000).

Ο σύλλογος στίς ἀμέσως προσεχεῖς ημέρες, θά καταβέλλει τό
ποσόν πού τοῦ ζητήθηκε. -

- 'Ο σύλλογος ἀνταποκρίθηκε στό αἴτημα τῆς Κοινότητας
καί ἔστειλε μέ ἔξοδά του στό χωριό δύο ἀμιαντοσωλῆνες τῶν
4 μέτρων, Φ 80, τῶν 12,5 ἀτμοσφαιρῶν καί τούς ἀνάλογους
συνδετήρες, συνολικῆς ἀξίας 1700 δραχμῶν, γιά τέ ἀντλιοστά-
σιο τῆς Κορφοζύλιτικῆς.

- 'Ο ιύριος λίμνης Αλεξόπουλος, πρόσφερε δωρεάν στόν

Σύλλογο και τήν Κοινότητα, φωτοτυπημένο και βιβλιοδετημένο, τό "ΒΙΒΛΙΟ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ - ΒΑΝΤΙΣΕΩΝ - ΓΑΛΩΝ - ΘΑΝΑΤΩΝ" τοῦ χωριοῦ, τῶν ἑτῶν 1860 - 1923 .-

ΤΟ ΓΑΙΤΑΝΑΚΙ

"Αν ὅλα τά παιδιά τῆς γῆς
πιάναν γερά τά χέρια
καρίτσια ἀγόρια στή σειρά
και στήνανε χερό
δικύλιος θά γινότανε
πολύ πολύ μεγάλος
κι' ὀλόκληρη τή Γῆ μας
θ' ἄγκαλιαζε θαρρῶ.

"Αν ὅλα τά παιδιά τῆς γῆς
φωνάζαν τούς μεγάλους
κι' ἀφήναν τά γραφεῖα τους
και μπαίναν στό χορό^ο
δικύλιος θά γινότανε ἀκόμα
ἀκόμα πιό μεγάλος
και διό φορές τή Γῆ μας
θ' ἄγκαλιαζε θαρρῶ.

Θά ρχόνταν τότε τά πουλιά
θά ρχόνταν τά λουλούδια
θά ρχότανε κι ή ἄνοιξη
νά μπεῖ μές στό χρό
κι' δικύλιος θά γινότανε
ἀκόμα πιό μεγάλος
και τρεῖς φορές τή Γῆ μας
θ' ἄγκαλιαζε θαρρῶ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ...

Ο ΦΩΤΑΚΟΣ ΕΙΝΑΙ ΆΓΙΟΣ

- Τόν 'Οκτώβρη του 1978, τά πράγματα στό χωριό δέν ήσαν καθόλου εύκολα γιά τόν Πρόεδρο και τόν Γενικό Υφυπουργό ματέα τού Συλλόγου. Δέν ήζεραν άπό πού ν' ἀρχίσουν και πού νά τελειώσουν. Οι δουλειές πιάνε ξπρεπε νέ ανάσυν μέχρι τήν ήμέρα τής γιορτῆς τού Συλλόγου, γιά τά 100 χρόνια άπό τό θάνατο τού Φωτάκιου ήσαν πολλές και ή μιά έβδομάδα καιρός πού είχαν μπροστά τους ήταν λίγη.

'Από τούς κατοίκους τού χωριού έλάχιστοι τούς βοήθησαν και αύτοί τίς τελευταῖς ημέρες και τοῦτο γιατί, δέν μπόρεσαν, διωτιστώθηκε άργότερα, νά συλλάβουν άπό τήν πρώτη στιγμή, τό νόημα και τό μέγεθος τής γιορτῆς, οὔτε νά φανταστούν τήν τεράστιας έκταση πού θ' έπαιρνε αύτη άπό την προσέλευσης έπισήμων.

* Ο Πρόεδρος και δ Γενικός Υφυπουργός τού Συλλόγου, κατά κοινή διμολογία, δούλευαν νηστικοί και κατάκοποι άπό νύχτα σέ νύχτα.

Ιηγανυορχόντουσαν στήν Τρίπολη γιά νά έπισκεψούν τούς έπισημους στά γραφεῖα τους και νά τούς προσκαλέσουν στή γιορτή, στή Βυτίνα γιά άσβεστη, στό Ηαλιοχώρι γιά δάφνες, στό Βαλτεσινήν γιά τό δασική και στό Σανατόριο γιά έλατόκλαρες. Καθάρισαν τήν πλατεία, τό δρόμο τής είσοδου στό χωριό και τούς δρόμους πρός τό σχολεῖο και τίς έκκλησίες, άσπρισαν ίς μάντρες και τή βρύση, έστησαν άφίδες, έγραφαν πανώ γιά τή γιορτή και γιά τό κιλασώρισμα τῶν ξένων, βοήθησαν τό δάσκαλο στό στόισμα τής μεγάλης α'θ. υσας τού Σχολείου στήν δύοια έγινε ή διμιλία και σημαντόλισαν τό χωριό.

"Όλα έδειχναν δτε τελείωνε α'σια ή περιπέτειά τους, μέχρι τή στιγμή πού ξεπρόβαλε ένας νέος Γολγοθᾶς μπροστά τους.

* Ή ταβέρνα τού χωριού, θορυβημένη άπό τόν άριθμό τῶν έπισήμων πιάνθανε έφενταν στό χωριό γιά τή γιορτή, άθέτησε - και ίσως μέ τό δίκιο τής - τή συμφωνίας της μέ τό Σύλλογο και δήλωσε άδυναμία νά άναλαβει τέ γεῦμα πού θά δινότανε πρός

τιμή τους. Ήταν ή προπαραμονή τῆς γιορτῆς.

Χωρίς χρονοτριβές καί διαταγμούς, διάδρομος καί διάδρομος Γραμματέας, πήραν από μόνοι τούς την απόφαση. Ο ίδιος διάδρομος θάνατος καί τήν προετοιμασία τοῦ γεύματος τῶν ἐπισήμων πού σήμαινε, ἐξέυρεση κατάλληλης αἴθουσας, τραπέζιων, καθισμάτων, τραπεζομάντηλων καί σερβίτσιων καί ἀκόμα, ὑπολογισμούς καί ἀγορά τροφίμων.

Χωρίς καμιά ἐπιφύλαξη, μπροστά στήν δύσκολη κατάσταση πού δημιουργήθηκε, διέδρειας Γιαννακόπουλος (Καλαμπόνας) διέθεσε τά τραπέζια, τίς καρέκλες καί τήν αἴθουσα τοῦ καφενείου τοῦ Μιλάτουν για τήν παράθεση τοῦ γεύματος, διάδρομος Παπαθιωδωρῆς, τή διηή του αἴθουσα τῆς ἀγορᾶς, γιά τό ἔτοιμασμα τῶν φαγητῶν καί δ... ἀπό μηχανῆς θεός, τά παιδιά τοῦ ΜΟΤΕΑ δλα τά ἄλλα χρειαζούμενα.

Ἀργά τό βράδυ τῆς προπαραμονῆς τῆς γιορτῆς, τό αὐτούνητο τοῦ Συλλόγου φορτωμένο τρόφιμα, ἀνηφόριζε από τήν ἀγορά τῆς Τρίπολης στό χωριό. Ο Μάρινος Μπουρνᾶς, (γενινές Γραμματέας τοῦ Συλλόγου) δίπλα στόν Πρόεδρο καί μισοκοιμισμένες από τήν ἐξάντληση, τακτοποιούσε τίς ἀνάκατες σκέψεις του. Εκτίμησε σιωπηλά τίς δουλειές πού εἶχαν γίνει μέχρι ἐκείνη τή στιγμή, ἔβαλε στή σειρά ἐκείνες πού ἔπρεπε νά γίνουν ἀκόμα καί ἀνακυρίστηκε μέ τή σκέψη δτι εἶχαν ἀκόμα μπροστά τους μιά δλόκληρη ήμέρα καί μιά νύχτα καί δτι ἐκείνο τό βράδυ, θά ἔφθαναν μέ τό πούλμαν τοῦ Συλλόγου στό χωριό καί τά ἄλλα παιδιά τοῦ Δ.Σ. μέ πολλά μέλη τοῦ Συλλόγου.

- Δόξα τῷ Θεῷ. Ειναχοί μας καί καλά τά πήγαμε μέχρι τώρα. Φαίνεται πώς ήταν ἄγιος ἀνθρωπος δι Φωτάνος, γύρισε καί εἶπε στόν Πρόεδρο.

"Ἐφθασαν στό χωριό καί ξεφόρτωσαν καί σέ λίγο, πενήντα τέσσοι Μαγουλιανίτες μέλη τοῦ Συλλόγου, πάταγαν τό πόδι τους στήν πλατεία τοῦ πλάτανου, γιά νά παρευρεθοῦν στήν γιορτή τοῦ Φωτάνου, φθασμένοι, ἀπό τήν Αθήνα μέ τό πούλμαν τοῦ Συλλόγου .

Η γιορτή τοῦ Συλλόγου, ή ζεφιερωμένη στά 100 χρόνια

Από τό θάνατο τοῦ Μαγουλιανίτη ἀγωνιστή καὶ ἀπομνημονευτή τοῦ ἀγῶνα τοῦ 21, ΦΩΤΙΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥΛΟΥ - ΦΩΤΑΚΟΥ πού ἔγινε στίς 29 Οκτωβρίου 1978 στά Μαγούλιανα, εἶχε μιά χωρίς προηγούμενο ἐπιτυχία.

Τό χωριό δλονάθαρο, σημαντολισμένο, σημειώσμενο μ' ἓνα ἐλαφρό στρῶμα χιονισμένο καὶ περήφανο, γιέρταζε καὶ τιμοῦσε τή μνήμη τοῦ ἄγιου Μαγουλιανίτη :

Τήν παραμονή, ἔγινε στή μιαρή αἴθουσα τοῦ Σχολείου, ἡ τρίωρη ὅμορφη γιορτή τῶν παιδιῶν, πού τήν εἶχε ἔτοιμάσει μέ πολλή φροντίδα δ' δάσκαλος τοῦ χωριοῦ Φάνης Τζωρτζόπουλος. Τό βράδυ ἡ πλατεία ἦταν φωταγωγημένη.

Τήν ήμέρα τῆς γιορτῆς, οἱ καμπάνες τῶν ἑκατησιῶν χτύπησαν χαρμόσυνα. Ἡ πανηγυρική θεία λειτουργία καὶ ἡ δοξολογία, ἔγιναν στήν ἑκατησία τοῦ Πρόδρομου, μέ χοροστατοῦντα τόν Μητροπολίτη Γόρτυνός καὶ Μεγαλουπόλεως ι.η. Θεόφιλο.

Οἱ ἐπίσημοι, Βουλευτές, δὲ Νομάρχης Ἀριαδίας, ἡ στρατιωτική ἡγεσία Τριπόλεως, Στρατηγοί, Ἑπιπλευτικοί, δὲ Δήμαρχος Τριπάλεως, οἱ Κοινοτάρχες τῶν γύρω χωριῶν ι.ἄ., κατεύθυναν ἔνας - ἔνας στό χωριό καὶ συναδεύοντο ἀπό τά μέλη τοῦ Δ.Σ. στήν Ἑκκλησία. Μετά τόν ἑκατησιασμό, διαβάστηκε Τρισάγιο στήν προτομή τοῦ Φωτάκου καὶ στή συνέχεια δὲ Σύλλογος δεξιώθηκε στήν πλατεία τοῦ χωριοῦ τούς ἐπισήμους, τούς κατοίκους τῶν γειτονιῶν χωριῶν πού εἶχαν φθάσει στά Μαγούλιανα γιά τή γιορτή, τούς λοιπούς ἐπισκέπτες καὶ τούς μόνιμους κάτοικους τοῦ χωριοῦ.

Στίς II.30 τό πρωί, στή μεγάλη αἴθουσα τοῦ Σχολείου πού ἦταν πλημμυρισμένη μέσα καὶ ἔξω ἀπό σημαῖες, είκονες δάφνες, καὶ ἔλατα, μίλησε σ' ἔνα πυκνό ἀκροατήριο πού ἔφθαινε μέχρι ἔξω ἀπό τό Σχολεῖο, δὲ Ἐπίτιμος Ἐπόπτης Μέσης Ἐπιπαιδεύσεως καὶ Ἰστορικός συγγραφέας κύριος ΤΑΣΣΟΣ ΓΡΙΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, δὲ δόποιος ἔχει ἐπιμεληθεῖ καὶ τήν τελευταία ἔκδοση τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Φωτάκου μέ θέμα :

ΦΩΤΙΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ - ΦΩΤΑΚΟΣ

Ο ΛΠΟΜΗΝΟΥΣ ΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΡΩΝΑ

Μετά τήν δριλία, σύσσωμο τό ἀκροατήριο ἀνέβηκε στήν πλατεία, ὅπου οἱ ἐκίσημοι κατέθεσαν στόν ἀνδριάντα τοῦ Φωτά-

κου δάφνινο στεφάνι. Ἐπακολούθησε ἐπίσκεψη τῶν ἐπισήμων στά ἀξιοθέατα τοῦ χωριοῦ (Παναγία, Ἅγιο Ἀνδρέας, Βρύση ι.λ.π.) καὶ τό γεῦμα πού δόθηκε πρός τιμή τους, ἀπό τό Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου.

Μέσα σέ λίγες λέξεις, περιηλείεται ἡ λαμπρή ἐπιτυχία ἑκείνης τῆς γιορτῆς τοῦ Συλλόγου στό χωριό. Τίς εἶπε καὶ πάλι ὁ Γενικός Γραμματάς τοῦ Συλλόγου Μαρίνος Πιουρνᾶς, στή διάρκεια τοῦ γεύματος τῆν ἐπισήμων.

Μετά τήν πρόποση τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου, τίς σύντομες διμιλίες τῶν βουλευτῶν, τοῦ Νομάρχη, τοῦ Στρατηγοῦ Μαράμου καὶ τοῦ Μητροπολίτη καὶ στή διάρκεια οὐποιού εὐχάριστου λογοπαίγνιου μεταξύ τῶν βουλευτῶν Ματζώρη καὶ Σπηλιόπουλου, γύρισε, κύτταξε χαῖδευτικά τό γέρο (πρόεδρο) καὶ ζλούς έμας τοῦ Δ.Σ. καὶ εἶπε :

"Ε : ρέ παιδιά :

Ο ΦΩΤΑΚΟΣ ΕΙΜΑΙ ΛΓΙΟΣ

Ἀπό τότε καὶ κάθε φορά πού βρισκέμαστε μπροστά σέ δυσκολίες, στά ἔρωτήματά μας στά συμβούλιά μας, τί θά κάνουμε; νά τό κάνουμε αύτ' ; Θά τό προφθάσουμε ; Θά μᾶς ἀκολουθήσουν τά μέλη ;

Ἄκουγεται τό στερεότυπο.

Μή φοβέσαστε...πᾶμα...προχωρᾶμε...

Ο ΦΩΤΑΚΟΣ ΕΙΜΑΙ ΛΓΙΟΣ...

.....

Ο Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις Βαλτεσίνιων ἐκτύπωσε καὶ διαθέτει τό βιβλίο τοῦ

ΝΕΣΤΟΡΟΣ Η. ΜΠΟΥΜΙΟΥΛΗ

"ΜΗΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΛΤΕΣΙΝΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΓΥΡΩ ΧΩΡΙΑ"

ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά πρωηθευθεῖν τό πιλ πάνω βιβλίο παρακαλοῦνται νά ἀπευθύνονται στό Σύλλογό μας.-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

- Τήν Κυριακή 7 Οκτωβρίου 1979, έγινε στή Μαγούλιανα ό γάμος της δίδας 'Ελένης Δήμου Τελαί.

- Τήν Κυριακή 21 Οκτωβρίου, έγινε ό γάμος του Θοδωρή Β. Κανελλόπουλου μέ τήν δίδα Γεωργία 'Λσημανοπούλου άπό τήν Κόρινθο, στήν έκκλησία 'Άγιου Νικολάου Καλλιτέας.

- Τήν Κυριακή 2 Δεκεμβρίου 1979, έγινε ό γάμος της Κανέλλας Π.Λαμπούση μέ τέν αύριο Κων/νο Βούλγαρη άπό τήν Κέρινα, στήν έκκλησία του 'Άγιου Ιαντελεήμονος της Έδον Αχαρνῶν.

- Τήν Δευτέρα 17 Δεκεμβρίου 1979, έγινε ό γάμος του Θανάση Πανάγου Ζούβελου μέ τήν δίδα Φωτεινή Παπακασταντή, στήν έκκλησία 'Άγιας Βαρβάρας Πατησίων.

ΕΙΔΙΤΥΧΙΕΣ ΣΤΙΣ ΛΗΞΑΙΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

- 'Η Δ/νίς Βασιλική Κονδύλη, ιέρη του Ιερέα του χωριού, έπέτυχε είς τήν ΙΑΝΤΕΙΟ 'Λυνωτάτη Σχολή.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε στίς 27 Αύγουστου στό χωριό δ Γρηγόρης Η. Κανελλόπουλος.

- Πέθανε στίς 4 Δεκεμβρίου στήν Αθήνα, πού έφθασε άπό τό χωριό γιά τή γιορτή του Άδελφού του, δ Γιώργης Παπαγιαννακόπουλος ή Καραφουστάνας.

ΣΗΜ. :

Παρακαλοῦμες αν σᾶς είναι δυνατόν νά γνωστοποιεῖτε, τίς οι-
νογενειακές καί έπαιγγελματικές σας μεταβολές στή σύνταξη
του περιεδικού γιά δημοσίευση καί ένημέρωση τῶν συγχωρια-
νῶν .

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

- Τό ΤΕΥΧΟΣ Ι τοῦ περιοδικοῦ ἐντυ. ὥθηκε σέ 450 τεμάχια μέ τό σημεπτικό νά σταλεῖ σέ κάθε Μαγουλιανίτικη οἰκογένεια τῆς Ἀθήνας, τῆς ἐπαρχίας, τοῦ ἔξωτεροῦ καί τοῦ χωριοῦ καί ἐι πλέον νά σταλεῖ προκειμένου νά διατηρηθεῖ νωπή στίς μνήμες "ἡ ὑπαρξη" τοῦ χωριοῦ μας μέ τίς παραδόσεις του καί τίς σημερινές του ἀνάγκες, στίς Δημόσιες ἀρχές τοῦ Νομοῦ μας, στίς γειτονικές κοινότητες, σέ δρισμένους Ἀριαδικούς Συλλόγους καί ἄλλοι.

Ἡ ἐκτύπωσή του κόστισε συνολικά τριάντα τέσσερες χιλιάδες πεντακόσιες (34.500) δραχμές, πλέον τῆς ἀγορᾶς φανέλλων ἀποστολῆς (δραχμές πεντακόσιες) (500) καί τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπολογιζομένων σέ πέντε χιλιάδες (5.000) δραχμές.

Ἡ συντακτική ἐπιτροπή προκειμένου νά ἐξασφαλίσει τὴν ἀπρόσικη συνέχιση τῆς ιυιλοφόρίας τοῦ περιοδικοῦ γιά τοὺς γνωστούς πλέον λόγους πού "ιατά ιόρον" ἐκτέθηκαν στίς σελίδες του, κάνει ἔκκληση στὸν ἐπιστημονικό, ἐμπορικό, βιοτεχνικό καί ἐργατικό κόσμο τοῦ χωριοῦ μας, νά τό συνδράμει οἰκονομικά, στέλνοντας μέ ταχυδρομική ἐπιταγή στή Διεύθυνση τοῦ Συλλόγου, χρήματα γιά τὴν ιάλυφη τῶν ἐξόδων τῆς πρώτης καί τῆς ἵσως βελτιωμένης δεύτερης ἔκδοσής του τοῦ Μαρτίου 1980.

Στή διάθεση τῆς Ἐλεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς θά βρίσκονται ἔπειτα ἀπό κάθε ἔκδοση ὅλα τά διάταξιμα στοιχεῖα γιά τὸν ΑΝΑΡΑΙΤΗΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ.-

Χαρά τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς θά εἶναι νά περιλάβει στίς σελίδες τοῦ τεύχους 2 "ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ" τά ὄνοματεπώνυμα καί τά ἀντίστοιχα ποσά τῶν ἐνισχυτῶν του .-

Ἡ Συντακτική Ἐπιτροπή

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ...

Ιανουάριος-Μάρτιος 1980

ΣΥΓΚΛΙΣΗ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Κυριακή 10/2/1980

Α. Η θητεία του Δ.Σ. του Συλλόγου λήγει στις 5 Μαρτίου 1980 και σύμφωνα μέ τό καταστατικό, συγκαλεῖται Τακτική Γενική Συνέλευση τῶν μελῶν, στις 10 Φεβρουαρίου 1980, ήμέρα Κυριακή και ὥρα 10 π.μ. στήν αίθουσα τῆς ΠΛΑΡΚΑΔΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Τζώρτζ 9, πλατεία Κάνιγγος.

Στή γενική Συνέλευση τῶν μελῶν θά γίνεται :

1. Η έκλογή του προεδρείου της
2. Ο ἀπολογισμός τῶν πεπραγμένων τοῦ ἀπερχομένου Δ.Σ.
3. Συζήτηση και ιριτική ἐπὶ τῶν πεπραγμένων
4. Η ἀνάγνωση τῆς ξιθεσῆς τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς.
5. Η ἀπλλαγή τοῦ ἀπερχομένου Δ.Σ. και τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς
6. Η ἀνάγνωση τοῦ προϋπολογισμοῦ 1980
7. Η έκλογή τῆς ἀφορευτικῆς ἐπιτροπῆς πού θά διενεργήσει τίς ἀρχαιρεσίες
8. Η έκλογή νέου Δ.Σ. και ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς

Β. Τά μέλη πού ἔπιθυμοῦν νά ἔκλεγοῦν στό νέο Δ.Σ. και στήν ἐξελεγκτική ἐπιτροπή, όπλοχρεοῦνται νά ύποβάλλουν σχετική αίτηση πρές τό Δ.Σ. του Συλλόγου διτώ (8) ήμέρες πρό τῶν ἀρχαιρεσιῶν. Στήν αίτηση πρέπει νά τονίζεται τό σργανο στό δριού ἔπιθυμοῦν νά ἔκλεγοῦν μέλη.

Γ. Τέ Δ.Σ., παρακαλεῖ τούς συγχωριανούς νά θέσουν ύποψη φιότητα και νά παρενρεθοῦν στις 10 Φεβρουαρίου 1980 στή Γενική Συνέλευση τοῦ Συλλόγου.-

ΠΑΕΙ Ο ΠΑΛΙΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Πάει ὁ παλιός ὁ χρόνος,
ἄς γιορτάσομε παιδιά,
καὶ τοῦ χωρισμοῦ ὁ πόνος,
ἄς ιοιμάται στήν καρδιά,

Καλή χρονιά, καλή χρονιά,
χαρούμενη, χρυσή Πρωτοχρονιά :

Γέρε χρόνε, φύγε τώρα,
πάει ἡ διηή σου ἡ σειρά
ῆρθε ὁ νέος μέ τά δῶρα,
μέ τραγούδια, μέ χαρά :

Καλή χρονιά, καλή χρονιά,
χαρούμενη, χρυσή Πρωτοχρονιά :

Μά κι ἂν φεύγεις μακριά μας,
στήν καρδιά μας πάντα ζεῖ,
ιάθε λύτη καί χαρά μας,
πού περάσαμε μαζί.

Καλή χρονιά, καλή χρονιά,
χαρούμενη, χρυσή Πρωτοχρονιά :

